

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 21
7 de juliol de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 13, segona i darrera reunió

SUMARI

Interpel·lació

al Govern sobre el servei públic educatiu amb relació a la garantia d'equitat, excel·lència i igualtat d'oportunitats (tram. 300-00062/09) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre l'energia nuclear (tram. 300-00063/09) p. 8

Interpel·lació

al Govern sobre la política industrial i d'ocupació (tram. 300-00065/09) p. 13

Interpel·lació

sobre les prioritats pel que fa a la despesa en sanitat pública i al millorament dels serveis i de la qualitat assistencial (tram. 300-00064/09) p. 19

Interpel·lació

al Govern sobre la situació del món agrari (tram. 300-00066/09) p. 24

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'espai català de comunicació (tram. 302-00044/09) p. 31

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Pla estratègic per a modernitzar la justícia (tram. 302-00045/09) p. 41

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment del principi de seguretat jurídica (tram. 302-00046/09) p. 47

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política retributiva dels consellers, els alts càrrecs, el personal eventual, el personal directiu de les empreses públiques i els diputats i altres càrrecs electes de les administracions públiques catalanes (tram. 302-00047/09) p. 55

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de mobilitat (tram. 302-00048/09) p. 64

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques mediambientals (tram. 302-00049/09) p. 72

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la qualitat democràtica (tram. 302-00050/09) p. 79

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 13.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, d'Empresa i Ocupació, i de Justícia.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, reiniciem el plenari amb el vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el servei públic educatiu amb relació a la garantia d'equitat, excel·lència i igualtat d'oportunitats.

Interpellació

al Govern sobre el servei públic educatiu amb relació a la garantia d'equitat, excel·lència i igualtat d'oportunitats (tram. 300-00062/09)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputades, diputats, honorable consellera, diguem-ne «servei públic educatiu», diguem-ne «servei educatiu de Catalunya», diguem-ne com vulguem, tal com diu la LEC o com diu el pacte nacional, però, al cap i a la fi, centres sostinguts amb fons públics. I crec que compartim, consellera, jo diria que els 135 diputats que estem en aquesta cambra i el Govern, un objectiu, que és aconseguir una educació de qualitat per a tothom, entenent que un ensenyament de qualitat per a tothom és un factor clau per a la cohesió social i per estendre i consolidar també la llengua catalana com a llengua de relació en un context cada cop més plurilingüe i cada cop més intercultural a casa nostra. I crec que també podem compartir, en major mesura o menor mesura, que la qualitat d'un sistema educatiu es mesura per la seva capacitat d'aconseguir l'èxit educatiu de tot l'alumnat, no només d'una part de l'alumnat, sinó de tot l'alumnat, sense cap mena de discriminació ni en l'accés a una plaça escolar, ni en les condicions d'escolarització, ni en els resultats educatius.

I ara, consellera, la desigualtat entre els diversos centres del servei educatiu de Catalunya, entre pública i concertada, seguirà també en l'horari. I això incideix, agradi o no, en la percepció que tenen les famílies de la qualitat de l'educació. I la percepció, encara que els resultats de les competències cada cop vagin tendint a aproximar-se més, i també la conciliació d'horaris

tenen molt de pes a l'hora d'escollir escola a les famílies, especialment en les famílies de rendes mitjanes.

I per això vam impulsar el Pacte nacional per a l'educació, per això catorze organitzacions de la comunitat educativa i el departament van treballar i aprovar l'any 2006 una necessària harmonització d'horaris, de jornades i de calendaris, en tots els centres sostinguts amb fons públics. Es va pactar que hi hagués vint-i-cinc hores de desenvolupament curricular i cinc hores per intensificar l'exercici d'activitats que afavorissin que s'assolissin les competències bàsiques. Això en molts centres s'ha aprofitat també per fer desdoblaments. I l'objectiu d'aquestes cinc hores era ajudar a millorar els nivells d'aprenentatge de l'alumnat i equiparar l'hora de l'escola pública a la concertada, per eliminar una diferència que, es digui o no es digui, crea dificultats i no ajuda a aproximar els resultats de centres, com també hi havia el compromís de garantir la gratuïtat per a totes les famílies, pagant progressivament la sisena hora a la concertada, començant per una vintena aproximada de centres i en un període transitori de sis cursos, per no mantenir tampoc aquesta desigualtat en centres en funció de la titularitat. Això no ha estat pas aconseguit, i tindrem oportunitat –n'estic convençuda– de parlar-ne, ara i en la moció subsegüent.

Però també hi havia un compromís, que era fer efectiva la igualtat d'implicació de tots els centres sostinguts amb fons públics a l'hora d'escolaritzar l'alumnat amb necessitats educatives especials. Això també influeix en l'equitat, en l'excel·lència i en la igualtat d'oportunitats d'alumnat, famílies i centres. Es va fixar un termini, que era el març del 2012, i és evident que aquesta igualtat d'implicació de tots els centres sostinguts amb fons públics tampoc no s'ha aconseguit. I això s'agreuja encara més si a moltes de les escoles d'entorns urbans, on heu decidit, consellera, de mantenir la sisena hora, hi ha un percentatge d'alumnat immigrant alt, perquè els discursos oportunistes estan servits.

Però vostè, consellera, ha decidit treure la universalitat de la sisena hora per raons pressupostàries eminentment, i també en ocasions ha fet referència que l'increment d'hores no té incidència en els resultats escolars. Aquesta és la tesi també que es manté.

Jo avui li vull parlar de conceptes, de diàleg, de voluntat política, no només de formes, de raons tècniques, d'arguments tècnics o d'excuses tècniques; li vull parlar de política i de voluntat política. I li vull parlar de reequilibri social, i li vull parlar d'equilibri territorial també.

Sobre la tesi que l'increment d'hores no té incidència en els resultats. Si agafem els resultats de les proves de competències bàsiques de sisè de primària 2009, 2010, 2011, amb una prèvia que li voldria fer, consellera, una demanda: haurien d'haver separat la presentació de resultats per nivells socioeconòmics i culturals, no per titularitat dels centres, com es fa en l'informe PISA. Perquè és obvi que hi ha millors resultats en les famílies de nivells socioeconòmicament mitjans i alts, independentment de la titularitat dels

centres. Perquè, si no, es poden deduir qüestions perniciososes, com ara titulars que vaig llegir: «El fracàs escolar és un 10 per cent superior a la pública que a la privada», en lloc d'un titular amb què jo m'hauria sentit encara molt més còmoda, que fos, per exemple: «El fracàs escolar és un 20 per cent superior en alumnat de nivell socioeconòmic i cultural baix», perquè la qüestió és aquesta, no la titularitat de les escoles.

Però és que, a més a més, tenim que, de la comparació dels resultats de les tres proves de sisè de primària, n'extraïem que els centres públics són els que han millorat més els seus resultats aquests últims dos anys, i se n'ha escurçat la diferència amb altres centres, fins a quatre punts, en la majoria d'ítems, especialment en matemàtiques i en anglès. I els centres educatius ubicats en entorn socioeconòmicament més baix són els que experimenten una millora més significativa de tots, segons les dades que nosaltres hem mirat.

Per tant, estem parlant de centres amb un major impacte d'alumnat nouvingut –85 per cent respecte al 15 per cent, pública i la resta, i amb la matrícula viva–, centres públics que han fet un esforç importantíssim, especialment el professorat, per millorar els resultats; centres públics on es pot comprovar, es vulgui mirar o no, la influència positiva, malgrat els pocs cursos d'implantació, de mesures com les aules d'acollida, la sisena hora i els plans educatius d'entorn. Fins i tot el senyor Joan Mateo, a l'hora de presentar aquestes dades, a una pregunta dels periodistes sobre si creia que hi havia influït la sisena hora, va reconèixer que potser aquesta millora també podia ser atribuïda a la sisena hora.

Consellera, equilibri territorial. Vostè mateixa, quan era diputada d'aquest Parlament, el febrer de l'any 2007, va retreure al conseller Maragall la injustícia d'una implantació territorial parcial de la sisena hora. Vostè va dir: «Hem hagut de viure la injustícia que els alumnes de Catalunya rebin més o menys hores de classe en funció de la grandària del seu municipi, en tot el procés d'implantació progressiva de la sisena hora, les capitals de comarca i ajuntaments de municipis de més de deu mil habitants.» I vostè deia que era una de les seves prioritats garantir la mateixa oferta educativa horària a tots els estudiants del país. I ara què? Quatre-cents tres centres, s'ha dit, mantindran la sisena hora. Però aquesta oferta horària, mirada territorialment, consellera, de sis hores, és absolutament discriminatòria territorialment.

He fet un exercici, si vol, molt simple de comparativa d'ofertes. En una ciutat gran, la ciutat gran, Barcelona, i en una comarca, la comarca de la Selva, consellera, segons les dades d'implantació al pròxim curs de la sisena hora. (*L'oradora mostra un full.*) Aquí l'alumnat de centres públics que fan primària; aquí l'alumnat de centres concertats que fan primària; en vermell, els que deixen de fer la sisena hora: un 68 i mig per cent tindrà accés a la sisena hora a Barcelona, un 31-32 per cent no tindrà accés a la sisena hora a Barcelona.

Però anem a la comarca de la Selva, consellera. Escoles públiques, escoles concertades; alumnat que podrà sisena hora, alumnat que tindrà sisena hora: entre el 80 i el 81 per cent dels alumnes de la Selva deixaran

de fer sisena hora. Per tant, hi ha també un desequilibri en l'oferta territorial, consellera, perquè a la Selva hi ha una majoria de centres públics; només hi ha previstes, d'entrada, si no es varia, dues línies a Blanes. D'un total d'unes setanta-cinc línies a tota la comarca de la Selva, seixanta-cinc en centres públics, deu de concertats. Per tant, consellera, no només increment de desequilibri social en el futur, sinó també desequilibri territorial.

L'avaluació; l'avaluació i que la sisena hora sigui o no sigui útil. Consellera, si la sisena hora es manté en entorns socials desfavorits, si és inútil, si no serveix, per què es manté en entorns socials desfavorits? Si la relació entre el cost de la sisena hora i els resultats que se n'obtenen, segons vostè, poder no avala que es mantingui –que jo defenso que sí–, per què no se suprimeix a tot arreu? I les famílies que duen fills a la concertada paguen aleshores per una hora inútil? A més a més, en les escoles rurals es manté en gran mesura, quan són les que obtenen millors resultats a les proves de competències bàsiques ja abans de la implantació de la sisena hora.

Consellera, el canvi s'ha fet precipitadament, sense una anàlisi rigorosa dels resultats d'implantació de la sisena hora. Els canvis necessiten temps, ha d'haver-hi una avaluació contrastada de l'impacte. S'ha fet d'esquenes a la comunitat educativa, i una comunitat que va participar molt activament en la implantació, ara fa cinc anys. Va ser una decisió discutida i consensuada després d'un any de feina, amb molts problemes en la implantació inicial, certament; per tant, sis anys de feina que hi ha hagut. I ara vostè, en sis mesos, es carrega gran part d'allò que va costar sis anys d'implantar.

Jo, consellera, el que li plantejo és que fem política i que mirem el mitjà i el llarg termini d'aquest país, que mirem quina qualitat educativa volem d'aquí a quatre, sis, vuit anys, i que conjuntament amb la majoria de grups d'aquest Parlament treballem per obtenir la màxima qualitat sense discriminacions entre centres, entre alumnes, entre territoris. I cregui'm, consellera, persistir a treure la universalitat de la sisena hora és un error que d'aquí a uns anys, si s'hi persisteix, hi haurà molta gent, i vostè la primera, a qui li tocarà penedir-se d'haver-ho fet.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, vostè m'interpellava sobre un enunciat que ja la Llei d'educació no recull. Per tant, el que demostrem des del primer moment és que estem fent un discurs amb marcs legislatius i marcs conceptuals diferents. Però ara no estem aquí per discutir si és vigent o no el pla nacional d'educació o el pacte, o si és vigent la LEC. Crec que els senyors i senyores diputats entendrien que és una ofensa a la intel·ligència no reconèixer que la llei que aquest Parlament va aprovar el 2009 està per so-

bre d'un document, que tot el valor que té, que s'havia aprovat el 2006. Per tant, des del punt de vista legislatiu, el marc només pot ser la LEC –només pot ser la LEC–, i qualsevol aplicació de mesures que tenen impacte pressupostari no pot esser l'escenari del 2006 ni la despesa generada el 2007, el 2008 i el 2009 i el 2010, sinó la política d'austeritat del 2011. Per tant, primer, centrem les coses.

Després una altra cosa, senyora diputada. Quan vam aprovar la Llei d'educació, amb el vot i la seva aportació activa, del seu grup, no vam posar l'obligatorietat de garantir la sisena hora. No s'ha preguntat mai per què? Per què la LEC no va fixar l'obligatorietat d'oferir una sisena hora, pagada pels fons públics, als centres públics i pagar el cost que paguen ara les famílies en el centre concertat? No s'ho ha plantejat? Vostè continua fent el discurs del 2006 –vostè continua fent el discurs del 2006–, i estem al 2011, i ha canviat tot.

Per tant, si vostè em proposa parlar de futur i de llarg termini i de fer política, jo li diré: «Sí»; però sàpiga que en educació mai la política és política de curt vol. La política sempre, i l'educació en especial, anticipa el futur. I mirar alhora el present i el futur és el que ha de fer el governant. El que no podem fer és mirar el passat i el present per parlar de conseqüències que en aquests moments són absolutament indemostrables.

Per què li ho dic? Si volem fer present el futur i l'educació anticipa el futur, ens calen mirades llargues, no ens calen mirades curtes. Crec que hem de poder combinar perfectament la mirada, el llum llarg, la mirada curta, el llum curt, però el que hem de fer és poder anticipar el futur. I jo sé que vostè n'està també convençuda i així ho ha volgut explicar en la seva intervenció.

El futur de l'educació a Catalunya depèn exclusivament de la sisena hora? Vostè no s'ha plantejat per què el Pacte nacional per a l'educació, pràcticament, el 2006 només parlava de la primària? Quan ens comparem amb Europa, no anem malament d'hores de primària; quan ens comparem amb Europa, tenim els indicadors de la postobligatòria i de la superior de determinades matèries.

Miri, avui tots els diaris parlen de quelcom que sembla que vostè no hagi llegit: parlen de l'ESO, dels resultats i de la manca de rendiment en matemàtiques que tenim. Vostè creu que el debat és ara «sisena hora, sí o no»? Jo li explicaré el perquè del debat i de la decisió. Ho he fet aquí, a bastament, i ho farem amb més detall. Però, senyora diputada, hem de canviar la mentalitat de l'ensenyament. L'ensenyament és molt més que una qüestió horària. Posar l'accent en la qüestió horària és posar l'accent a la guàrdia i custòdia i no és posar tant l'accent en l'aprenentatge. I vostès, que sempre busquen el vessant assistencial de determinades polítiques..., no sé què estem fent aquí. (*Veus de fons.*) Sí, sí... –sí, sí. Vostès..., enviar un missatge a la societat només de qüestió horària és un missatge totalment equivocat. Parlem profundament de amb quina mentalitat estem educant els joves, amb què ens hem equivocat, quines matèries han de tenir més presència a l'aula que altres. Per què a Catalunya tenim els resultats que tenim? No s'ho plantegen, vostès, després

de set anys de veure aquestes xifres? I no van canviar –no van canviar-les– les hores curriculars de matemàtiques a l'ESO? Parlem d'aquestes coses.

Miri, la Llei d'educació ho deixa ben clar. L'educació obligatòria en aquest país va de sis a setze, i l'educació universal i gratuïta va de tres a setze. Com pot ser que només parlem dels sis-dotze? Com pot ser que només parlem dels sis-dotze? Com pot ser que, si tenim un 70 per cent de públic i un 30 per cent de concertat, de privat, estiguem tota l'estona intentant parlar més del 30 per cent que del 70 per cent? Nosaltres tenim uns actius com a escola pública. I és evident que aquest Govern no hauria canviat la sisena hora amb la rapidesa que ho ha hagut de fer. Però és que vostès no van fer una anàlisi del cost-benefici d'aquesta operació, no van fer una anàlisi dels costos, van fer una opció, purament... (*veus de fons*), de veritat, sí, senyora diputada..., vostè sabia quan..., sabia el seu Govern què costaria la sisena hora? Sabia què volia dir reduir de vint-i-cinc hores a vint-i-tres? Sabia que el que treia ho donava amb uns i que ho treia dels altres? Com pot ser que vostès no van posar tant d'accent a l'ESO? Com pot ser que vostès ara continuïn, encara, parlant en el marc conceptual del 2006 quan som al 2011?

Miri..., si ho vol –i a mi em sembla molt bé–, parlem de desigualtats, i parlem de repartiment d'immigrants, i parlem de millora de resultats; totalment d'acord.

Sap una cosa? Jo hi estic d'acord, i proposo esmenar la presentació dels resultats de les competències bàsiques. Miri, és una d'aquelles poques coses que no hem canviat encara: el mateix format que aquests anys anteriors el Govern utilitzava. Però, com que sembla que ho canviem tot, doncs, sembla que volem..., no hem volgut canviar els paràmetres perquè després diguessin que no volíem comparar-ho, però ja que ho demana, no pateixi que ho procurarem fer. Però que consti que hem fet el mateix que vostès van fer: hem utilitzat el seu instrument, el del seus governs. Per tant, és clar, jo ja no sé quan cal canviar i quan no cal canviar.

Ara, repartiment? Escolti, sap que aquest any s'han ofert moltes més reserves de plaça que els anys anteriors? Sap que hi ha ciutats bàsicament governades per forces que no solen coincidir amb les del Govern anterior a l'hora de repartir i reservar places? Sap que Barcelona ciutat no ha reservat mai places per a immigrants en els centres? Governats pel consorci? Sap que no ha reservat mai places per a immigrants, Barcelona, en els centres sufragats per fons públics des que hi ha el consorci entre Ajuntament i Generalitat aquests anys? Això normalment se sol fer, miri, en poblacions com Banyoles, Santa Coloma de Farners..., s'ha fet a Vic, s'ha fet en poblacions de sensibilitat social, i que el discurs i la realitat ha procurat que coincidís.

Jo li dic la veritat: parlem globalment –parlem globalment– de la qualitat i parlem globalment de l'extensió de l'ensenyament. Quan jo vaig dir, aquí, que hi havia un desequilibri territorial, ho mantinc, perquè vostès van oferir que el 2007-2008, ho van proclamar, hi hauria sisena hora arreu. Encara hi ha poblacions que no l'han tinguda mai, de veritat. Va ser per dimensió de població.

Miri, quan no hi ha prou recursos s'han de prioritzar les actuacions. Vostè considera més just prioritzar els recursos per dimensió de població o per situació socioeconòmica? Vostè, abans, em demanava que els resultats els presentéssim per qüestions socioeconòmiques. Quan nosaltres determinem que la sisena hora com a suport es pugui donar en els entorns socioeconòmics més febles i en aquelles poblacions que la possibilitat d'accedir a activitats complementàries és més minsa, perquè en els pobles no hi sol haver una oferta complementària i extraescolar com a grans ciutats, vostè després ho critica.

Vostè considera més just establir-ho al cent per cent dels centres per dimensió de població? Pensi-ho, eh?, de quina manera ho van fer. Per tant, la sisena hora és evident que mereix ser analitzada. Però, és clar, com que no es van definir bé els objectius... Vostès, ara, quan jo presenti l'avaluació que vam assumir a conseqüència de la darrera moció, vostès podran discutir-ho, perquè les avaluacions s'han de fer d'acord amb els objectius. I, com que aquí l'objectiu no era clar –com que l'objectiu no era clar–, doncs, resulta que l'avaluació vostè potser la podrà qüestionar, però s'ha fet amb tot rigor i aviat vostè la podrà conèixer.

Senyora diputada, miri, els resultats depenen de moltes coses, i jo li demano que quan parlem de la millora parlem de la millora global, de la mentalitat, de les expectatives. Ha vist què va dir, ahir, el ministre, presentant les dades de l'ESO? El que realment importa –quelcom que ja tots sabíem, però està bé que es recordi– són les expectatives amb què un alumne rep i s'esforça per educar-se. Ha vist el debat a França que s'ha fet amb relació al nombre d'hores i al rendiment escolar? És que nosaltres només hem de condicionar els recursos que tenim..., que, perdoni, és que la sisena hora d'aquests anys..., la feina és pagar-la ara, eh? (*Rialles.*) Perquè, és clar, no només tenim el que tenim, sinó que el que tenim també ha de servir per pagar el que devem. I, per tant, a l'hora de parlar de destinació de recursos en educació, el primer que hem de fer és garantir la formació obligatòria i la reconeguda amb caràcter universal. I vostè no em negarà que en aquests moments la franja postobligatòria dels joves de setze a divuit anys té una prioritat altíssima, molt per sobre d'altres qüestions, que, si es poden fer, perfecte, però, si s'ha de prioritzar, aquest Govern ha prioritzat ampliar l'escolarització dels alumnes de setze a divuit anys, ampliant la seva oferta i preparant-los per la seva inserció laboral.

Li ho he dit abans: «Parlar d'educació és parlar de futur i cal conciliar la mirada curta amb la mirada llarga.» I és amb l'objectiu de l'Europa del 2020 que les polítiques d'aquest país s'han d'adequar, i el que estem fent és procurar adequar-les. I, ho repeteixo, comparant-ho amb Europa no anem faltats d'hores de primària, anem faltats d'hores de matemàtiques, anem faltats d'esperit científic, anem faltats d'oferta postobligatòria, anem faltats d'iniciatives de suport i de reforç. I és això el que estem intentant fer, i que estic convençuda que vostè ha entès perfectament.

Moltes gràcies, senyora diputada; moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per replicar, té la paraula la diputada honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, presidenta. Senyora consellera, vostè avui m'ha tornat a fer el que ahir va fer en la sessió de control. (*Veus de fons.*) Sí, sí... –sí, sí–, parlar de qüestions formals, de qüestions tècniques, que en el fons acaben amagant voluntats o faltes de voluntats polítiques.

Ahir parlava de qüestions formals, «que si tinc temps per tal de complir la moció fins a l'octubre, amb algunes qüestions, fins a finals d'any per algunes altres», però jo del que li parlo és de qüestions polítiques. Clar que no entrarem en qüestions terminològiques. Vostè mateixa ho ha dit: «Seria una pèrdua de temps.» Però vostè m'està defugint el debat polític. Em diu: «Vostè s'entesta a parlar de primària, diputada, i s'entesta a fixar-ho tot en la qüestió horària, eh?» «Parlem de continguts», em diu vostè. Jo li dic: «D'acord, parlem de continguts.» I jo li pregunto, senyora consellera, els centres on es mantingui la sisena hora aquest pròxim curs, si això no s'arregla, les instruccions que s'han passat als centres és que aquesta sisena hora no seria de suport lectiu, sinó que aquesta sisena hora seria d'activitats extraescolars! Per tant... (*veus de fons*), sí, dona, sí: reforç de biblioteca, ordinadors... Això és el que s'ha anat passant en els..., s'ha dit als centres. Per tant, de què estem parlant? Realment estem parlant d'endossar una hora més, com vostè deia, fent caricatura, a l'alumnat, o d'aprofundir en qüestions pedagògiques, consellera?

I, en el cas de la LEC, vostè em fa trampa, perdoni. Vostè... (*veus de fons*), un moment, que acabo... Vostè em fa trampa quan em diu: «Senyora Simó, digui per què no es va incloure la sisena hora pagada a tots els centres educatius, en aquest cas, a la concertada. Senyora Simó, digui-m'ho.» Per què no ens explica, a tots plegats, consellera, qui va ser el grup parlamentari que es va quedar sol defensant que la sisena hora fos lectiva? Esquerra Republicana de Catalunya ens vam quedar sols davant els treballs de la LEC perquè la sisena hora fos lectiva. Ni el seu grup, ni cap altre grup, va donar suport que aquesta sisena hora fos lectiva. Per tant, a mi..., a mi no m'ho ha de dir, això, consellera; precisament, al meu grup parlamentari no ens ho ha de dir.

I la política de curta durada, consellera, amb tots els respectes, és emparar-se en les formes, en assumptes tècnics, en formalismes... Suprimir la sisena hora és una política de llarga durada, consellera? Per mi, és una política de curta volada, consellera –de curtíssima volada. Parlem del que convingui parlar. I jo continuo insistint que aquí hi ha desequilibri territorial clar amb la implantació d'una sisena hora no universalitzada.

Consellera, parlem de la LEC, si vostè vol. Hi ha una disposició de la LEC que diu que en vuit anys hem d'arribar al 60 per cent..., al 6 per cent del PIB –no se m'espantin, al 6 per cent del PIB–, en inversió educati-

va, a càrrec dels pressupostos de la Generalitat. Falten sis cursos, falten sis anys, ja duem dos anys de LEC..., sis cursos, sis anys. Si realment són raons pressupostàries les que impedeixen fer la sisena hora, reprogramem –reprogramem–, consellera. Fem mirada a mitjà termini i a llarg termini. Parlem de futur, vostè i jo. Acordem-ho avui, o en el pròxim ple quan abordem la moció subsegüent. I que els tres compromisos de sisena hora universal, gratuïtat per a totes les famílies i repartiment de l'alumnat de necessitats educatives especials siguin una realitat en un termini que podem pactar, quan millorin les finances de la Generalitat. Fem-ho. O, si no, resultarà que les raons no són pressupostàries, sinó que són pedagògiques? Que jo insisteixo que pedagògicament és important. Perquè vostè em pot parlar d'horaris europeus i de França. Quantes hores fan a França? No parlo d'hores setmanals, parlo en total, tot el cicle que seria l'equivalent a primària.

I, quin és el currículum? Quin és el currículum i qui marca el currículum pel que fa a Catalunya? El currículum..., l'Estat ens dona molt poc marge. I, a la pràctica, consellera, eliminant la sisena hora, hi ha quatre hores i mitja lectives al dia, eh? Quatre hores i mitja lectives amb una situació i amb un context ben diferent de la resta de l'Estat o de la majoria de la resta de l'Estat i d'Europa. I és que aquí són tres llengües, eh?, les que hem de reforçar, no, dues –tres–, a més a més, amb quatre hores i mitja. Per tant, això és impossible de fer-ho. I vostè va i treu la sisena hora de manera universal.

Consellera, com li deia, hem d'anar a igualar oportunitats, territorials i socials. I aquí també li vull demanar una mica de diligència a l'hora de tancar el model d'instituts escola. Perquè totes les respostes que rebem quan diem: «Aquest institut escola es farà o no es farà?» Perquè..., l'institut escola també és un model que ens acosta a la concertada i que, territorialment, consellera, és molt més favorable, perquè llocs on no pot haver-hi oferta de secundària, amb un institut escola la poden tenir coberta, llocs amb menys habitants.

Per tant, tanqui, si us plau, aquest model que estan repensant i doni resposta negativa o positiva a totes les demandes i programacions que hi ha sobre els instituts escola. I no passi, si us plau, la responsabilitat a les famílies i als centres d'haver de parlar de quins horaris fan un cop es tregui la sisena hora, de si la paguen de la seva butxaca o no, o com ho fan. I, sobretot, que els pares, les famílies, què faran? Aniran als seus ajuntaments i diran: «Si jo he de fer la sisena hora perquè la volem fer en aquesta escola pública, i la paguem els pares..., ajuntament, ajuda'm.» I així sant tornem-hi: «Això no depèn de mi. Això depèn de vosaltres.» I mirada curta, més curta que mai.

Consellera, parlem de futur, parlem de política, parlem de llarga durada, de llarga volada, fem-ho; però, deixem-nos de formalismes, de tecnicismes i parlem d'allò que ens interessa a totes dues, que és el mateix, o aparentment el mateix: la millora de la qualitat educativa de tots els alumnes de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable diputada. Té la paraula, per replicar, l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, sap què passa? Que amb educació, de qüestions tècniques, és imprescindible parlar-ne. Perquè..., la psicologia de l'infant, l'organització del centre, la determinació i formulació del currículum, la impartició de determinades metodologies... Això és tècnic, és clar, és de la professió, és el que dona el cos i justifica per què un servei tan important com l'educatiu s'ha declarat a tot el món civilitzat universal. Perquè hi ha un saber i un cost. I, per tant, no podem parlar de política educativa al marge de les qüestions tècniques, perquè vostè sap que tenen totalment el seu sentit i, a més, tenen conseqüència.

Vostè, sense voler –suposo que és lògic i podem entendre-ho–, però, està parlant de la sisena hora, a vegades, tant si és curricular com si no és curricular. És que és molt diferent, eh?; és que és molt diferent. El finançament que rep Catalunya és per cinc hores curriculars, eh? És clar –és clar. A vostè tant li fa cinc com sis. És veritat que Esquerra es va quedar sola defensant, per la LEC, que la sisena hora fos curricular si no teníem recursos garantits per l'Estat; evident, perquè, si vostè la concep com curricular, l'ha de pagar automàticament a totes les altres famílies, que se la paguen. Aquesta és la diferència. Si el finançament que rebem, i el concert, i el finançament públic, està basat sobre cinc, hem de parlar de quins són els resultats que hem de tenir sobre aquestes cinc. I altra cosa és parlar de quin suport podem donar als alumnes que poden tenir necessitats.

Miri, França. Sap quantes hores tenen la setmana els alumnes i ara ho han ratificat en aquest debat llarg que han fet sobre horaris? Vint-i-tres hores la setmana, quatre dies i mig, vint-i-tres hores la setmana; vostè en proposa trenta. Creu de veritat que els nostres nens són tan diferents que els de l'altre costat del Pirineu? Trenta per vint-i-tres.

Fem una anàlisi. Per què vostès només parlen de sis a dotze? Miri, la concertada també ho fa de tres a sis; la concertada, de complementàries, també en fa a l'ESO. S'hi fixen que només s'han fixat en aquesta franja? Això és d'una parcialitat total. Parlem-ne –parlem-ne. De l'horari en diem «postlectiu» perquè és evident que és de suport, és evident; si és curricular, l'hauríem de donar a tothom, és evident, igual que van fer vostès.

Quan vostè em parla del PIB, doncs, miri, sí, senyora, té tota la raó, estem al voltant d'un 3,4 (*veus de fons*) –bé, parli amb Economia, que li ho diran–, estem entorn d'un 3,4 en despesa educativa i hem d'arribar a un 6 per cent. Bé, molt bé, falten vuit anys; veurem, doncs, com evoluciona tota la qüestió financera, però aquí nosaltres estem en aquest voltant del 3,4 per cent, i crec sincerament que estem vent el camí. Per què? Perquè l'educació ha estat una prioritat per aquest Govern i ho continua sent. I com que és una prioritat, i ho

és per la població, i està cada vegada lligada més a la futura ocupabilitat i a la futura inserció, demanem un canvi no només d'hores, sinó, com li he dit, un canvi de mentalitat. I aquí vostès també ens hi han d'ajudar –ens hi han d'ajudar. Portem més de trenta anys en què la societat ha creat un discurs entre proteccionista i de facilitat i de protecció per la frustració, etcètera, tot allò que es pot explicar amb molt més temps i més bé, i hem de retornar a donar la centralitat de la qualitat i la importància del coneixement, del bon clima escolar, que afavoreix el rendiment, del bon clima escolar que és el respecte, l'autoritat, el silenci, la concentració, l'atenció, tot allò que afavoreix l'escola. És millor cinc hores ben concentrat que moltes més hores amb dispersió. Això ho entén tothom. I en el món educatiu és així. I, si no, em dirà per què a França demanen vint-i-tres hores i no trenta com vostè.

Pel que fa als instituts escola, m'ha preocupat molt, eh?, m'ha preocupat molt. Se li ha... (*Veus de fons.*) Sí, sí. Ha dit: «Això...» (*Més veus de fons.*) No, no m'amoïno, però m'ha preocupat, perquè diu: «Això ens acosta a la concertada.» El 70 per cent del sistema ha de dissenyar totes les seves polítiques per acostar-se al 30 per cent? Miri, jo sóc mestra pública, i això m'ha ofès, sincerament. No puc entendre, com a titularitat de la pública, perquè en aquests moments ostento la titularitat dels centres públics de Catalunya, que hàgim de prendre decisions per acostar-nos a la concertada.

Nosaltres prenem les decisions per estendre la formació postobligatòria, per fer de la política educativa allò que ahir vaig dir i que diré tantes vegades com em preguntin, a partir de les recomanacions que l'OCDE i la Unió Europea ens assenyalen: detecció precoç de possibles trastorns d'aprenentatge, intervenció adequada en temps i forma amb selecció del currículum i suport per als que poden tenir dificultats per seguir. Amb aquests tres pilars construirem aquesta política educativa que ens ha de garantir, evidentment, un millor futur per als nostres joves, perquè la mirada llarga és imprescindible per donar resposta, i, a més a més, la resposta al present l'hem de donar d'acord amb els recursos. I, li ho repeteixo, la situació de Catalunya en aquests moments no és la del 2006, ni és la del 2009; és bastant més difícil. Malgrat tot, mantenim la mateixa plantilla d'ensenyants, ofertem milers de places noves i donem un suport a qui més ho necessita i als entorns més crítics; discriminació positiva, que és el que, jo he entès sempre, les forces socialdemòcrates havien demanat sempre. Estic convençuda que també hi coincidirem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre l'energia nuclear
(tram. 300-00063/09)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'energia nuclear. Presentada pel Sub-

grup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, del Grup Mixt, té la paraula per a la seva exposició, l'illustre diputat senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Molt honorable presidenta, molt honorable conseller, diputats i diputades, l'accident de la central nuclear de Fukushima Dai-ichi del passat 11 de març és un fet que marca un abans i un després en el concepte de seguretat en la indústria nuclear del nostre temps. El que va ser un accident del nivell set de l'escala INES, el nivell, doncs, més greu, produït en un país caracteritzat per la seva seriositat a l'hora d'abordar el tema de la seguretat, per força condiciona el present i condicionarà el futur de l'energia nuclear en el món. Els seus efectes ecològics, sanitaris, econòmics transcendiran, com el cas de Txernòbil, diverses generacions.

Com a conseqüència immediata més cridanera cal apuntar que la més gran víctima de Fukushima ha estat el mite de la seguretat de la indústria nuclear, s'ha fos en un no res i s'ha fos d'una manera en què, amb els accidents de 1957 a Txeliàbinsk, als Urals, o del 28 de març del 79 a Harrisburg, o del 26 d'abril del 86 a Txernòbil, no ho havia fet.

Ara l'accident de Fukushima, amb efectes sobre amples zones del territori del Japó, amb uns efectes econòmics desastrosos, demostra que una mena d'episodi que, se'ns deia, era impossible que es produís, no sols és possible, sinó recurrent, d'una freqüència matemàticament calculable fins i tot: un accident greu es produeix una vegada per cada dos mil reactors / any.

És evident, senyores i senyors diputats, que, si s'incrementa el parc nuclear mundial i s'allarga la vida a les centrals nuclears actualment en funcionament de quaranta a seixanta anys, com pretenen alguns irresponsables, aquesta probabilitat s'incrementarà encara. I en aquesta tómbola, o més ben dit, en aquesta ruleta russa nuclear, Catalunya hi pot tenir molts números per sortir-ne malparada, ja que no debades és una de les nacions més densament nuclearitzades del planeta i amb més freqüència d'incidències de tot el parc nuclear de l'Estat espanyol.

I un accident greu es pot produir per causes naturals, un sisme o una gran inundació, per exemple, com per una falla humana o tecnològica, pel xoc d'un avió sobre l'edifici de contenció o sobre les desprotegides piscines que acumulen grans quantitats de combustible irradiat, o per una acció terrorista contra el reactor o contra les piscines. No són poques les causes, doncs, ni tan remotes les possibilitats que es produeixi un accident a casa nostra.

Era inevitable parlar de Fukushima abans de referir-nos als greus problemes existents en el parc nuclear català, que, hi insistim, és el que ha tingut més incidents de tot el parc nuclear de l'Estat, segons el mateix Consejo de Seguridad Nacional. Però, al no tenir aquest Parlament competències sobre aquesta matèria, ens trobem absolutament indefensos per disposar de criteris propis. Hem de seguir acceptant un sistema tan perillós de fer bullir l'aigua per accionar una turbina

i generar electricitat, quan d'altres fonts d'energia renovable resten sense explotar-se degudament. Hem de seguir sense competències per controlar la seguretat nuclear sabent que un accident com els de Txernòbil o Fukushima seria la destrucció de tot el nostre projecte nacional i de tota l'economia productiva del país.

Bé, d'acord, no hi tenim competències, però crida l'atenció que el Govern de la Generalitat encara no hagi requerit un equip d'experts independents que ens indiquin quins efectes tindrà Fukushima sobre el parc nuclear català. Ho considerem una manca de responsabilitat, francament. Recordem com l'informe i les recomanacions del doctor Antoni Lloret, després de l'accident de Three Mile Island, a petició del president Tarradellas, varen qüestionar els plans d'emergència de les centrals d'Ascó i Vandellòs, que no havien respectat els mateixos criteris de les seves centrals de referència.

El nostre Govern no ha fet cap pronunciament després de Fukushima per tranquil·litzar l'opinió pública catalana. Molts catalans i catalanes volem –volem– saber les raons que fan que el seu Govern, després del que acaba de succeir a Fukushima, segueixi enrocant a favor de l'energia nuclear i a allargar la vida de les centrals. I ens interessa especialment saber la seva posició, conseller Mena, després de veure com la consellera alemanya Angela Merkel ha canviat radicalment d'opinió i aprova un programa de renúncia de l'energia nuclear a partir de l'any 20-22.

Honorable conseller, la consellera Merkel és física i té una alta formació sobre la tecnologia nuclear. Ella va convocar responsablement un consell de disset savis independents i va ser cas de les conclusions d'aquella comissió ètica, que no van ser altres que tancar les nuclears i obrir el model productiu i energètic a l'era solar. Àustria i Suïssa han iniciat el mateix camí, i el poble italià acaba de declarar-se favorable al tancament de les nuclears, en un referèndum, en un proper futur.

Senyores i senyors diputats, els polítics catalans no podem seguir dins l'autisme sobre aquest tema en un moment tan delicat com l'actual. Per altra banda, els de Solidaritat Catalana per la Independència tampoc no creiem que es pugui obviar com es va introduir l'energia nuclear a casa nostra als anys seixanta. Avui volem expressar la nostra petició que al Parlament s'hi celebri un debat monogràfic sobre el futur de l'energia nuclear a casa nostra, i voldríem que es fes abans que el Govern ens presenti el seu Pla energètic per a l'horitzó 2020. Si hem de cercar el consens en una qüestió transcendental, aquesta és l'energia nuclear, per les implicacions que té el seu centralisme en tot el model productiu.

Parlem d'aquest debat. Quan el Parlament ha fet un debat monogràfic sobre l'energia nuclear analitzant les seves implicacions militars, econòmiques, finances, de seguretat, de salut pública i de model sociopolític? Mai, tot i que associacions i entitats cíviques i fins i tot ara el moviment dels «indignats» ens ho demanen; ni durant els governs Pujol ni amb el tripartit es va fer degudament. Per sentit comú i sentit de país

hem d'impulsar un debat nuclear que contempli tots els aspectes, sense tabús ni autocensures.

Senyores i senyors diputats, hem volgut introduir aquestes reflexions abans d'expressar la nostra màxima preocupació sobre el present i el futur de les centrals nuclears d'Ascó I i II, sobretot, i també la de Vandellòs, en un moment en què és imminent la decisió estatal que en podria allargar la llicència de funcionament en deu anys. I ho volem fer des d'una coalició independentista que té entre els seus cinc partits integrants Els Verds - Alternativa Verda, que s'ha destacat al llarg dels anys per la seva voluntat d'informar amb independència sobre totes les implicacions de l'energia nuclear en el món civil i militar.

Tenim seriosos dubtes que els plans d'emergència funcionessin correctament en el cas d'un accident greu, tal com Iniciativa en més d'una ocasió ha recordat en aquesta cambra. La central d'Ascó va funcionar dos anys sense un pla d'emergència, i actualment la carretera d'Ascó a Flix, l'anomenat «eix de l'Ebre», és un coll d'ampolla; en una emergència nuclear, es convertiria en una rateta per als habitants de la zona d'exclusió.

Respecte al subsòl de la central d'Ascó, el tema no ens inquieta, ens alarma enormement. Una inspecció realitzada el passat 24 de febrer pels membres del Consejo de Seguridad Nuclear i assessors de Westinghouse va detectar greus problemes de basculació, aixecament del terreny en els edificis dièsel, de control i de contenció, i de les torres de refrigeració. Per tant, creiem que Catalunya el que necessita amb urgència és un model energètic, una revisió del seu model energètic.

Amb la nostra intervenció, honorable senyor conseller, nosaltres volem demanar tres coses –i amb això acabo. Volem demanar quines mesures es prendran per tal que el nostre país tingui les màximes garanties a l'hora d'assegurar que tots aquests factors es tinguin en compte, davant la imminent decisió de renovar o no la llicència a Ascó I i II. El segon punt que volem demanar és: volem saber si el nostre Govern s'anirà posicionant a favor de la necessitat de demanar i assumir les vitals competències en l'àrea de la indústria de producció d'energia a casa nostra. I, tercer punt, volem saber si el nostre Govern anirà assumint un programa real de foment i introducció de les energies renovables en un futur immediat, tal com recomanen les més altes instàncies governamentals internacionals.

Alhora proposem –i amb això acabo– a aquesta cambra la creació d'un grup de treball i una compareixença en aquest Parlament del Centro de Seguridad Nuclear, remeiar fins allà on sigui possible de moment la greu situació d'indefensió i falta de poder de decisió dels ciutadans d'aquest país i les institucions d'aquest país en aquesta sensible àrea, tal com la imposa actualment el règim autonòmic i constitucional espanyol.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre a aquesta interpellació i en nom del Govern té ara la paraula

la l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació, senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació
(Francesc Xavier Mena i López)

President... Il·lustre senyor diputat, senyor Antoni Strubell, senyores i senyors diputats, en primer terme, senyor diputat, deixi'm que li recordi que és la tercera interpellació que tinc sobre qüestions d'energia nuclear concretament, eh?, i alguna més sobre política energètica; que tinc demanada una compareixença davant de la Comissió d'Empresa i Ocupació per parlar exclusivament de seguretat nuclear, i que he tingut, doncs, potser quasi mitja dotzena de preguntes entorn d'aquesta qüestió. Per tant, ens hem anat posicionant en un període tan curt com el de sis mesos que estem al capdavant del Govern i rendint comptes davant d'aquest Parlament.

Efectivament, vostè ha recordat que en qüestions energètiques el Govern va anunciar l'elaboració –que ja està fent– d'un pla d'energia i canvi climàtic –perquè així es dirà– per a Catalunya per al període 2012-2020 i que ho estem fent amb la inestimable col·laboració del Departament de Territori i Sostenibilitat. I, bé, ja tindrem algun dia ocasió de discutir aquest Pla d'energia i canvi climàtic, però li puc avançar que va en la línia de l'horitzó de la Unió Europea 2020; aquí anem en el mateix vagó en què va la Unió Europea, de reducció del 20 per cent del consum d'energia –és a dir, la millor font d'energia és l'eficiència energètica, l'estalvi–, una reducció del 20 per cent de les emissions de CO₂ i un increment, eh?, relatiu al que deia ara darrerament vostè, del 20 per cent de les energies renovables en el consum brut final, per resoldre –i permetin-me que ho faci així, primer amb una visió àmplia– la qüestió energètica de megawatts, no de «negawatts», perquè a vegades en matèria energètica s'enfronten els «negawatts» enfront dels necessaris i imprescindibles megawatts; seguretat i qualitat del subministrament; eficiència en termes de preu i cost per a les famílies i per a les empreses, i sostenibilitat mediambiental.

Avui, ara, parlarem només d'energia nuclear. Però un error és a vegades parlar únicament i exclusivament d'una energia, de la que sigui, perquè amb una energia aïllada, isolada de les altres, sempre podem trobar els avantatges, òbviament, i els inconvenients. En qualsevol: en l'energia fòssil primària –sigui petroli, gas, carbó–, en la hidroelèctrica, en les energies renovables trobaríem inconvenients, eh?, en l'eòlica o l'eòlica marina, si no bufa el vent, en la termosolar o la solar fotovoltaica, en les biocombustibles, en biomassa forestal i agrícola, en la geotèrmia i, òbviament, en la nuclear.

Per tant, debat monogràfic? Bé, no dic que no; tindrem una compareixença en la Comissió d'Empresa i Ocupació en què parlarem d'això, però no oblidem sempre el *mix* energètic i que la millor font d'energia que tenim a Catalunya és l'estalvi i l'eficiència energètics, la reducció, reutilització i reciclatge, eh?, passar de la gestió de l'oferta a la gestió de la demanda.

Però avui ens convoca aquí la qüestió nuclear. Efectivament, l'accident de la central nuclear de Fukushima Dai-ichi, que res té a veure amb la de Txernòbil..., fixin-se que volen canviar l'escala internacional INES per distingir el màxim 7 de Fukushima Dai-ichi del que seria superior de Txernòbil; res a veure, inclús en les causes i en el desenvolupament i gestió, eh?, s'ha de distingir cada cas. Però és veritat que l'11 de març de 2011 serà un abans i un després en la indústria nuclear.

Jo he llegit recentment –no sé si el coneix– aquest document del Worldwatch Institute, independent, realment; coincideixo molt amb el treball aquest de «Nuclear power in a post-Fukushima world», del Worldwatch Institute, que diu efectivament que unes pèrdues originades en l'empresa Tepco –la quarta empresa elèctrica del món–, superiors, aquestes pèrdues, a 100.000 milions de dòlars, clarament qüestionen si hi haurà capitals privats que voldran seguir invertint en aquesta indústria o si hi hauran asseguradores que voldran proveir assegurances de responsabilitat civil.

És veritat que Fukushima Dai-ichi canvia el cost dels futurs reactors en funció dels nous requisits o requeriments reguladors que ara ràpidament voldré comentar. I, juntament, estem en un procés tendencial d'abaratiment de les energies renovables, particularment pel que fa referència a l'eòlica i l'eòlica marina. Fixin-se: el 2010, l'any 2010, va ser el primer any que, per primer cop, la capacitat instal·lada en turbines eòliques –193 gigawatts–, minicentrals hidràuliques –80–, biomassa –65–, solar –43 gigawatts–, arreu del món, va assolir un total superior al de la capacitat nuclear instal·lada. Això són fets.

Les dades ens mostren que tenim una indústria nuclear..., 437 reactors nuclears al món, amb una vida mitjana –antiguitat– de vint-i-sis anys, n'hi han uns seixanta-quatre en construcció a catorze països i uns cent cinquanta de planificats, una tercera part dels quals a la Xina. Concretament, a la Unió Europea hi ha 143 reactors, i en països significatius: el Canadà, amb divuit reactors; la Xina, que només ara proveeix el 2 per cent de la seva electricitat però té un programa nuclear molt important; França produeix el 74 per cent de l'electricitat d'origen nuclear –nosaltres, com saben..., és al voltant del 50 per cent–; Alemanya, eh?, que té disset reactors amb vint-i-vuit anys de vida, per tant, ja molt llarg... I podríem seguir així amb el Japó, amb Rússia, amb Corea del Sud –un país també molt nuclearitzat–, o Suècia, o Suïssa, o el Regne Unit, o els Estats Units, que té cent quatre reactors nuclears amb trenta anys d'antiguitat de mitjana.

És veritat que hi haurà un abans i un després. El cas de la decisió de la cancellera Merkel, efectivament, doctora en ciències físiques, que ha establert que anirà tancant gradualment, desconnectant de la xarxa, les disset centrals, i l'any 2022 ja no hi haurà centrals nuclears ni reactors nuclears a Alemanya; és veritat. Jo haig de dir –és una opinió personal– que penso que la senyora Merkel, més que per a un accident nuclear, el que ha tingut és per a les conteses electorals; més que aquesta comissió ètica, eh?, és aquesta situació, però l'hem de tenir present. I el cas d'Itàlia..., doncs, miri,

la major part de la nostra energia nuclear està proveïda per una empresa que és italiana, Enel. O sigui, que s'ho facin mirar, eh?, que s'ho facin mirar, els italians. Però, en fi, deixem-ho córrer.

És veritat, per tant, que es qüestiona això de la renovació més enllà dels quaranta anys; ja ho veurem. A Finlàndia mateix, Olkiluoto, gestionada per la francesa Areva, com saben, aquest projecte porta quatre anys d'endarreriment i un sobrecost del 90 per cent, i això no s'ha d'amagar.

Ara, com hem reaccionat nosaltres, com a membres de la Unió Europea? Escolti, el 15 de març del 2011 el comissari europeu d'Energia, el Günther Oettinger, eh?, reunit amb els ministres d'Energia, les autoritats reguladores nuclears, els operadors i els proveïdors, a instàncies del Govern d'Àustria, doncs, va establir la necessitat de fer unes proves de resistència, que nosaltres farem en totes les nostres centrals nuclears. El Consell Europeu del 23-24 de març ja va decidir finalment això, i estem en permanent contacte, com europeus que som, amb l'Associació d'Autoritats Reguladores de Seguretat Nuclear de l'Europa Occidental, la WENRA, per als criteris a considerar i el procediment a seguir, així com amb el Grup de Reguladors de Seguretat Nuclear Europeus, l'Ensreg, eh?, que ajunta tots els països membres de la Unió Europea, que el 12 i el 13 de maig ja van reunir-se i van portar a la Comissió Europea l'aprovació de tot aquest procés el 24 de maig.

Revaluarem tots els marges de seguretat: riscos sísmics, per justificar el marge sísmic sobre el sistema base de disseny, que és com es fa això en energia nuclear; els riscos d'inundacions –sortida de preses, grans precipitacions, avingudes d'aigua–; pèrdua d'alimentació elèctrica; pèrdua de l'embornal final de calor; accidents severos, eh?, que danyin el nucli del reactor, i mantenir la refrigeració de les piscines, l'emmagatzematge de combustible gastat i la integritat de la contenció.

Hi ha un calendari amb una primera fase a partir de l'1 de juny del 2011, que ja ha començat i que és a instància dels titulars; una segona fase, a partir del 30 d'octubre del 2011, en què els informes d'avaluació de cada instal·lació seran portats a terme, i una tercera fase, en què equips d'experts, que vostè reclama –i, òbviament, seran experts independents–, revisaran tots aquests informes, faran inspeccions sobre el terreny i faran un informe corresponent al Consell Nuclear.

També, lògicament, estem en contacte amb l'Agència Internacional de l'Energia Atòmica, que des de la reunió del 20 i 24 de juny segueix aquests temes, i això ho resoldrà a la Conferència General el mes de setembre.

I finalment, efectivament, com vostè deia, el Consell de Seguretat Nuclear va aprovar el 25 de maig que totes les centrals –i, per tant, també Ascó I i II i Vandellòs–, doncs, han de fer abans del 31 de desembre de 2011 tota una sèrie de proves de resistència que incorporin, per exemple, això de l'impacte d'un accident d'avió o focs i explosions que durin més de quaranta-vuit hores. I, per tant, si no compleixen això, els titu-

lars de les centrals nuclears haurien de tancar el 31 de desembre de 2012.

Per tant, hem endegat un procés a escala europea –si ho vol dir, a escala global, però per nosaltres a escala europea– en què revisarem efectivament els tres grups nuclears: Ascó II, Ascó II, que han de renovar llicència ara, efectivament, després de l'estiu, i Vandellòs II. I veurem si tècnicament –perquè això ho faran tècnics independents– se'ls renova aquesta llicència i la vida útil se'ls allarga fins al 2022 en el cas d'Ascó, 2025 en el cas d'Ascó II i 2027 en el cas de Vandellòs.

En això estem, senyor diputat, i el Govern de la Generalitat, que parla i parla contínuament, sempre que se li ho requereix, d'aquests temes, està seguint dintre d'aquest marc europeu tots els procediments de resistència que ens permeten donar tranquil·litat als ciutadans i a les empreses en termes generals, i també, no ho oblidem, com a consumidors del 50 per cent de l'electricitat, que prové d'aquests grups nuclears.

Senyor president...

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, torna a tenir ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Moltes gràcies per la seva resposta, conseller. Vejam, no li estranyi, senyor conseller, que vostè vingui per tercera vegada a parlar d'aquest tema i, si fa falta, una quarta i una cinquena vegada també, perquè estem jugant-nos un tema d'una importància cabdal, i, per tant, no és frívol el fet que hàgim de debatre aquest tema.

Vostè diu que jo només parlo d'una energia, però jo parlo d'aquesta energia avui perquè aquesta decisió sobre Ascó I i Ascó II..., és imminent la seva presa de decisió. Per tant, és el que ens centra avui. Per tant, no li estranyi.

Vostè ha parlat de tranquil·litat. Jo, en els sectors on em moc, no noto que la nostra Generalitat hagi infós un sentit de tranquil·litat a la població sobre aquest tema, de cap de les maneres.

De tota manera, m'he alegrat per algunes coses que vostè ha comentat. M'encanta que vostè hagi parlat del Worldwatch Institute i alguna de les seves conclusions. M'encanta que vostè hagi parlat d'un i un després de Fukushima, perquè em sembla que ja és una expressió que comença a assumir la realitat. M'ha agradat que vostè parlés de l'efectiva impossibilitat que hi ha –i això és reconegut en els sectors de l'assegurança a nivell mundial– que les centrals nuclears no es poden assegurar, i, per tant, això crec que és una cosa prou significativa perquè tots plegats prenguem postura, no? També m'ha agradat que vostè en algun moment de la seva intervenció parlés de la fallida econòmica que en molts aspectes significa l'energia nuclear.

Vostè ha parlat dels tests que s'han de fer. Jo demanaria al nostre Govern que tingués un seguiment molt a

sobre d'això, d'acord. Són grups independents els que fan aquestes mesures i els que fan aquests tests. Però penso que hi ha un cert autisme. Jo crec que hi ha una falta de posicionament del nostre Govern si ho comparem amb les valentes actituds adoptades –i ja ho he esmentat abans– per països tan poc sospitosos de caure en una política salvatge ecològica com poden ser Àustria, Suïssa o la mateixa Alemanya, no?, que són països on no, precisament, governen les esquerres ecològiques.

Jo, com a tema de fons que realment voldria subratllar, a l'hora de tot aquest debat, i és la postura del meu grup, Solidaritat per la Independència, és subratllar la molt real sensació d'indefensió que hi ha en el nostre país davant d'aquest tema. En el nostre país hi ha el gran debat obert sobre el dret a decidir, i tantes vegades se'ns acusa als independentistes de dir que sempre parlem del mateix rotllo. Doncs, jo penso que l'aplicació del dret a decidir és especialment necessari en àrees tan importants com aquesta en què ens juguem el futur de les generacions venidores de catalans. Per tant, penso que és una cosa que hem de tenir en compte.

Fixi's, vostè també, senyor conseller, que, si bé he intentat fer una anàlisi, la màxima de rigorosa, amb un contingut més aviat realista, no he carregat les tintes, i també voldria que quedés constància, davant de tots els grups, el fet que el que realment demanarem en la moció del proper Ple no és inassumible per cap grup. De fet, demanem coses molt realistes. I penso que, atesa la indefensió i la manca real de competències que tràgicament té el nostre poble en aquesta àrea i en altres, doncs, és el que ens porta a fer una moció en el proper Ple buscant el consens i buscant el sentit comú al voltant d'aquest tema.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També, per al torn de rèplica, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyor president... Il·lustre senyor Antoni Strubell, diputat, senyores i senyors diputats... Senyor Strubell, moltes d'aquestes coses que vostè em planteja, com que se n'alegra avui, i ja ho vaig comentar en anteriors compareixences, molt particularment amb relació a l'abans i el després, perquè és obvi. El Govern fa plena confiança, com un govern europeu dins d'Europa, de l'Associació d'Autoritats Reguladores de Seguretat Nuclear d'Europa Occidental, la WENRA, i del Grup de Reguladors de la Seguretat Nuclear Europeus, l'Ensreg, que és qui pilota aquest tema.

Encara li haig de dir que en el cas nostre farem algunes proves de resistència o *stress tests* addicionals. I és veritat que n'hi ha un que vostè ha esmentat i que al final els reguladors no han escollit, han deixat de banda, que és el tema dels atemptats terroristes. Això és veritat. Però, a banda d'aquesta qüestió que diversos estats membres no van voler incloure en les proves de

resistència, totes les altres, en situacions realment extremes, s'estan practicant. I, compte!, perquè, ho torno a dir, si el titular de l'explotació no compleix de fer-los o d'aplicar allò que les recomanacions..., fruit d'aquestes proves de resistència, es tancaria el funcionament immediatament de la instal·lació, sense qüestions... Perquè jo penso que en això estem, per dir-ho així, fent les coses seriosament.

Ara, també, recordi-ho, ja ho vaig dir en una anterior compareixença, el que no podem és escampar la por entre la població. No ho podem fer tampoc, això, i s'ha d'informar correctament.

Hi ha unes diferències substancials entre les centrals nuclears de Fukushima Dai-ichi i les centrals nuclears catalanes en tecnologia: Fukushima són reactors d'aigua d'ebullició General Elèctric; nosaltres tenim, a Ascó i a Vandellòs, reactors d'aigua de pressió Westinghouse. L'antiguitat: Fukushima és dels anys setanta; les nostres centrals nuclears són de generacions posteriors, avançats els anys vuitanta. El perill d'inundacions: a Ascó, comparat amb el tsunami del Japó, només es veuria afectada en un nivell màxim de vintida catàstròfica per un trencament progressiu de les preses de Mequinensa, Riba-roja i Flix. O Vandellòs II està protegida d'un embat marí per una escullera a una alçada de vint-i-tres metres sobre el nivell del mar; o els equips elèctrics estan protegits per un mur; o els motors dièsel estan protegits addicionalment pels edificis de contenció auxiliars combustible i turbina. És molt diferent.

Els sistemes de refrigeració... Aquí tenim el riu Ebre, la mar Mediterrània, i, per tant, els sistemes de seguretat addicional que proporcionen la bassa que hi ha a Ascó o el nou sistema de refrigeració de seguretat que es va instal·lar a Vandellòs II. O, què he de dir de l'activitat sísmica? En fi, vostè ha fet uns comentaris que penso que estan fora de lloc des del punt de vista científic, tècnic, que s'han d'analitzar aquestes qüestions. Fixi's, a la zona on tenim els reactors nuclears hi han sèries històries sísmiques des del segle XIII. La ubicació està, d'Ascó i de Vandellòs II, en emplaçaments de baixa activitat sísmica. Amb les normes de l'Organització Internacional de l'Energia Atòmica, que mesura el grau de robustesa davant de severitats sísmica, estem molt lluny dels indicadors que proporciona, i, a més a més, garantiria que en qualsevol qüestió que aparegués en això l'aturada seria, per tant, immediata.

Ara, és cert que la transparència que han de fer tots aquestes organismes de seguretat nuclear, i, particularment, el Consell de Seguretat Nuclear, amb qui estem permanentment en contacte i ens proporciona, punt per punt i en temps real, tota la informació, és cert que les centrals nuclears catalanes –tinc aquí totes les estadístiques–, doncs, tenen un nombre d'incidents –mai hi ha hagut un accident, em sembla– en l'escala INES, la majoria són zero –zero–, la majoria aclaparadora; és a dir, són coses que no arriben ni a incident. I després n'hi ha alguns, preocupants, d'un nivell 1 i algun, històricament, de nivell 2. Però, en nombre acumulat és on més incidents hi ha. Accidents en l'escala INES no n'hi ha hagut cap. I això, que és plenament transparent..., és qüestió d'entrar a una web pública i estan

relatats tots els incidents, més enllà que després el titular de l'explotació deixi de proporcionar alguna informació, i, per tant, correspongui en derivat cap a la justícia. En l'escala INES, hi insisteixo, no hem arribat mai més enllà de zero majoritàriament..., per tant, també hem de situar aquesta qüestió.

Ara, ens preocupa. I per això el que volem és, amb els titulars de l'explotació, reduir aquest nombre d'incidentes. Perquè és veritat que encara que no tinguin transcendència, quant a la seguretat de l'explotació, sí que genera una sensació entre els ciutadans i entre... –deixi'm-ho dir així, perquè sóc conseller d'Empresa i Ocupació–, i entre les empreses, doncs, preocupant. I això sí que ho volem reduir.

En tot cas, dins del Pla de l'energia i canvi climàtic 2012-2020 per Catalunya espero que discutirem, a bastament, el paper de l'energia nuclear en el nostre mix energètic en aquesta dècada.

Senyor president...

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpелlació

al Govern sobre la política industrial i d'ocupació (tram. 300-00065/09)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la política industrial i d'ocupació. No hi ha contradiccions en una interpel·lació, senyor Strubell, de per si la interpel·lació ja és contradicció. Bé.

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la política industrial i d'ocupació. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i, en el seu nom, té la paraula la il·lustre diputada senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats..., bé, el motiu de la interpel·lació ja l'ha esmentat el president de la Mesa, però s'inscriu molt en la preocupació que té el nostre grup pel que fa a la situació del mercat de treball a Catalunya, i més després, doncs, de veure els estudis que han sorgit respecte al 2010, malgrat que les darreres dades de l'atur, les que van sortir fa un parell o tres de dies, malgrat, dic, que aquestes dades hagin observat un decreixement.

És un decreixement, senyor conseller, que, des de vostres mateixos, la mateixa secretària d'Ocupació, la senyora Esther Sánchez i el mateix president Artur Mas, no els han conformat, ni els han confortat, i a nosaltres tampoc. I entenem que això ha de ser així. Fins i tot, els agents socials, doncs, han dit que aquest és un descens conjuntural fruit de la nostra temporada turística, que, per cert, i com que aquí ja vam parlar en una moció, doncs, serà excepcional, i excepcional en

tot el que vol dir la paraula, perquè és fruit, doncs, de les problemàtiques que sorgeixen arreu dels països del Magreb.

A l'hora d'aquests estudis sobre el que ha passat el 2010, al qual després faré referència sobre les dades d'aquest mes de juny, alhora hi ha un estudi, que va fer el senyor Josep Oliver, que també s'ha publicat recentment i s'ha explicat aquests dies, on es preveu que l'economia catalana creixerà en l'ordre de l'1 per cent el 2012, després de fer un 1,1 aquest any. És a dir, poc i endarrerit. Però el que ens importa a nosaltres, senyor conseller, és que aquest creixement econòmic no suposarà un augment de l'ocupació. I això l'estudi també ho deia molt clar.

Tenim que aquell creixement suposarà, doncs, el rècord de turistes. Es preveu que uns 16 milions i mig romandran a Catalunya. Però, molt important també, el dinamisme exportador que ha mostrat l'economia catalana. Això vol dir la nostra indústria catalana. I això crec que és un aspecte positiu. Tot i així, les taxes d'atur continuaran disparades: el 18 per cent el 2011; el 17,9 l'any següent, cosa que també afectarà –i això també ho vam parlar en la compareixença–, segurament i molt possiblement, la confiança dels consumidors, per la qual cosa el comerç també es veurà afectat i tot es recuperarà molt lentament.

En fi, i aquest marc és positiu, senyor conseller, si Europa es manté com es manté; és a dir, si no «eclosiona» Grècia, si continuen havent-hi, i ens n'anem refiant, com sempre, dels tractors alemanys.

I, per tant, senyor conseller, en aquesta tessitura i en aquest escenari, per al meu grup, nosaltres no entenem que hi hagi recuperació real de l'economia si aquesta no va acompanyada de creació d'ocupació. I és sobre això del que li volem parlar, perquè l'atur, senyor conseller, l'atur té rostre, que és el que ens diuen els estudis darrers; té territori, i també té una causa que és el model.

El rostre –i ho hem vist en aquest estudi del 2010– és el de les dones, que ja parlen de situació de manca històrica partint d'uns índex d'atur negatius, tot i que ara han augmentat molt significativament, sinó fruit d'aquesta desigualtat històrica, i també en les persones immigrants, que representen el 23 per cent de nou aturats registrats.

Per què, doncs, conseller, i aquesta seria la primera pregunta, han eliminat la Direcció General de Igualtat, que ara tenia encomanada aquesta responsabilitat per fer front i atacar aquestes desigualtats? Com ho pensen substituir? Amb quines polítiques, senyor conseller?

El rostre d'aquest atur també és el dels autònoms, flagel·lats des de fa temps i molt més, doncs, aquest darrer any, segons ens indiquen les dades. Hi ha hagut noves entrades d'autònoms. Això és cert. Però és un perfil que nosaltres entenem que té una manca de suport per part del crèdit de les finances, i creiem que és un grup fonamental, un col·lectiu fonamental i un perfil que ens ha de fer servir pel canvi de model.

Volem saber, senyor conseller, quines polítiques té previstes per fomentar i per ajudar aquesta emprem-doria, senyor conseller, perquè nosaltres no les hem sabut veure.

També tenim un col·lectiu, que l'expressen aquests estudis, que són les persones de més de cinquanta anys, cinquanta-quatre anys, conseller, que, juntament amb els joves, són els qui mostren més vulnerabilitat en el mercat de treball, tant per poder-hi entrar com per ser els primers que en surtin: els menys actius, els menys ocupats i els que romanen més temps a l'atur. Pensen elaborar un pla de xoc específic per aquest col·lectiu, senyor conseller? Pensen treballar sobre això? Pensen complir amb el Pacte d'ocupació juvenil i, si més no, fer una proposta amb relació a l'ocupació juvenil?

Senyor conseller, el més sorprenen de tot és que en aquest context on justament han augmentat aquests perfils, aquestes persones que han finalitzat també l'atur des de fa més de dos anys i que no cobren cap prestació –és a dir, tenim un 38 per cent de persones sense cobertures–, vostès decideixen que, per accedir a la renda activa d'inserció –que és el principal instrument de cohesió social en aquests moments de dificultats per aquests col·lectius–, vostès decideixen posar-hi més dificultats per a l'accés. Com és possible això, senyor conseller?

Nosaltres no ho compartim, senyor conseller, i no entenem com es pot deixar desprotegida gran part de la ciutadania en aquests moments. Perquè la renda activa no és una renda que es cobri prou: hi ha d'haver una formació, hi ha d'haver una inserció posterior.

Li deia, senyor conseller, que l'atur té rostre, té territori i també té causes, que és el model. El model ja sabem que és la construcció. Jo no m'hi vull entretenir. Sabem al sector el que ha passat en gran mesura, però el que no sabem, senyor conseller, és en què aposta el Govern per fer aquesta transició o sobre quins models vol actuar, senyor conseller. Perquè, de moment, ahir va deixar-ho clar el president Mas, i també ho va fer vostè, per cert, en la conferència del SOC, quan va dir que les empreses són les que creen ocupació. Molt bé. Hi estem tots d'acord. Però, quin model?, quin tipus d'empreses?, quin model productiu volem potenciar?

Per dir-li amb una cosa que li agradarà, senyor conseller, si mirem els Estats Units..., què volem ser, Florida, on van tots els estiuajants i els jubilats a passar-hi, doncs, l'hivern, o volem ser Califòrnia, la Califòrnia que inventa, la Califòrnia que innova, la Califòrnia productiva?

Perquè el que hem conegut, fins ara, de la política industrial del seu Govern és el que ens diu l'òmnibus, que és: tot allò que hi havia, derogar-ho; derogar la Llei de política industrial, que era un instrument creat per crear la reactivació de la indústria... –recordem-ho, un instrument que ha servit perquè la indústria és l'única cosa, junt amb el turisme, que està fent aquell creixement de l'1,1, conseller–, i també eliminen l'agència ACCIÓ, l'eliminen, que era l'espai d'internacionalització, o la volen modificar, perquè, si deroguen la llei, s'elimina l'agència –la volen modificar–, i és on teníem tot l'espai d'innovació i transferència tecnològica,

i és el que fa possible, doncs, que tinguem les polítiques que fins ara s'ha demostrat que van bé, tot i que en falten més.

Per tant, quina és l'alternativa, senyor conseller, el que va dir en la seva compareixença del SOC? I jo recordo la frase, va dir: «Nosaltres el que volem és crear una atmosfera, una atmosfera positiva.» Ens ha de traduir què vol dir «atmosfera», perquè això és un intangible que nosaltres no sabem què vol dir.

Nosaltres, més que atmosfera, volem planificació, volem estratègia. I ho volem lligat al que li deia: rostre, model i territori, senyor conseller. Perquè Catalunya té la sort de tenir en el seu territori grans potencials industrials, que vostè els ha de conèixer, i ho tenim des de Ripoll, que hi tenim Comforsa allà, i és una empresa participada pel Govern, i ho tenim en tots els territoris sectors punters: tenim els sectors de la moto; tenim a Igualada el sector dels adobers; tenim subcontracta d'automòbil..., subsector de l'automòbil al Bages; tenim per sort un país on la indústria sempre ha estat potent però que ara està patint. Per tant, vostè ho ha de lligar al territori i nosaltres no ho veiem que ho lligui al territori.

Nosaltres veiem un conseller molt reactiu; ho hem vist en el cas de Yamaha, ho hem vist... (*Veus de fons.*) Ara ens anem posant les piles, conseller, és veritat, eh?, hi ha un pla de xoc de la moto, però que encara no tenim gaire clar, perquè Derbi penja d'un fil, tot i que anem evolucionant. Però, per exemple, per dir un territori que pateix, com és el Vallès, en el Vallès, senyor conseller, tenim Alstom, que és una indústria de futur per nosaltres i a més a més compleix amb la clau de ser estratègica; el ferrocarril té futur a Catalunya, el ferrocarril ha de ser part d'aquest canvi de model productiu que nosaltres sí que creiem que és possible i sí que creiem que es pot planificar. I nosaltres volem saber, també, senyor conseller, si farà servir l'oportunitat que té de fer que a la multinacional, que no és com les de la moto o altres multinacionals estrangeres, la puguem collar una mica en el sentit de si som capaços, com estem intentant treballar, de fer que a través del Pacte d'infraestructures..., promoure inversió a mitjà i llarg termini, perquè el ferrocarril és transcendent per al futur i per a aquest canvi de model econòmic, i és molt important que una indústria com aquesta romangui al Vallès, perquè, a més a més..., amb totes les empreses que té al voltant. Per tant, volem saber si vostè hi creu i si vostè treballarà en aquest sentit.

Les comarques més afectades per l'atur en aquests moments i que són les..., que li demanem aquests plans també industrials específics, són l'Anoia, són el Vallès, que ja li deia, i també són el Bages. I aquestes comarques, ja li ho deia, tenen el rostre de la construcció i el rostre d'un sector molt feble de la indústria. Cal que tot això, tot això que tenim en el territori, tot el coneixement que tenim damunt del territori, el puguem utilitzar, senyor conseller. I aquí hi ha una part molt important, que ja hem debatut altres vegades, que és com establirem aquesta complicitat amb el territori. No ho sabem. No ho sabem perquè estem assistint a un desmantellament, i després hi aprofundiré més, de tot allò que és la col·laboració amb el que és públic. Jo li vaig

demanar en la seva compareixença com pensava tractar el SOC a nivell de territori, quin paper volia donar als ajuntaments, què volia dir «xarxa públicoprivada», i vostè em va dir que encara se les estava fent, aquestes preguntes.

Senyor conseller, vostè m'ho va dir, que hi havia moltes coses. Jo espero que, com que han passat uns quants dies, aquestes preguntes, doncs, puguin tenir mitjana resposta, i després, si de cas, doncs, en l'altre torn seguiré interpel·lant-lo en aquest sentit.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre a aquesta interpel·lació en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació, senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyor president, senyores i senyors diputats... Il·lustre senyora Laura Massana, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, com pot entendre, discrepo absolutament del plantejament que ha fet, entre altres coses perquè m'imputa a mi qüestions que, jo, si he vingut a alguna cosa, és a resoldre-les, perquè me les vaig trobar.

Òbviament, si a vostè no la conforta la taxa d'atur, miri, un conseller d'Empresa i Ocupació. És a dir, encara més, li diré: no és que no em conforti la situació present, sinó que no em confortarà, fins i tot, si aconseguíssim aquest objectiu –de país, que he dit alguna vegada– de primer reduir a la meitat l'atur i després a la meitat de la meitat, perquè mentre hi hagi una persona que, declarant-se actiu laboralment, volent treballar, no treballa, doncs això.

I em diu que..., menysprea el turisme, com dient: «Bé, i els llocs de treball del turisme, pse, és igual, perquè en total seran..., bé, tal, i del Magreb...» No és pel Magreb, per cert; el Magreb ha beneficiat molt –la situació del Magreb– Canàries i tal, però a nosaltres no; és més aviat pel redreçament econòmic d'Europa, eh?, en els nostres estudis. I, per tant, jo no ho menyspreo. Jo, escolti, una persona que treballa, sigui al turisme, o sigui en qualsevol altra activitat econòmica, doncs..., em sembla tan digne com qualsevol altra feina.

I si volem ser Florida o Califòrnia... Escolti, jo vull ser Catalunya, i Catalunya a mi no em fa envejar ni Florida ni Califòrnia; el que vull és efectivament, a partir d'aquesta base econòmica que tenim, diversificada, doncs, guanyar un millor futur per als nostres ciutadans. Un millor futur que es diferenciï molt del passat. Les dades són –són– tremendes: els darrers anys el pes de la indústria a Catalunya ha baixat del 25 al 17 per cent!, i no es recupera suficientment com sí que ho està fent a Alemanya. Però no vull estar parlant del passat, perquè, si no, ens perdem.

Sap molt bé que des de la conselleria vam establir, d'entrada..., sí, això és veritat, va haver de ser reactiu. Òbviament que estem pensant en el futur i dissenyant el futur, però ens hem trobat amb el que ens hem tro-

bat i hem hagut d'anar amb molts processos reactius –després li parlaré, per exemple, de tot el que estem fent en relació amb la multinacional Alstom. I vam fer un *front desk*, una gestió cas per cas a partir d'un mapa de riscos; un mapa de riscos que tinc aquí, reservat, i que, per cert, molts dels temes estaven ja resolent-se. Li ho podria citar, però a mi m'agrada molt respectar la reputació corporativa de les empreses, i de les persones, òbviament, i no li ho esmentaré. Malauradament, una que ja estava pràcticament resolta, avui ha tingut males notícies, però, bé, intentarem redreçar la situació al llarg del dia i dels propers dies.

Miri, una de les coses que hem fet, que no hi havia, és un pla d'acció en matèria de processos de reestructuració, per anticipar-nos, acompanyar i seguir els processos de reestructuració. Hem establert un protocol d'actuació que ens permeti gestionar bé aquestes situacions complicades; primer, cas per cas, després ja en parlarem, de visions generals.

Ens vam trobar en una situació en què les empreses, fruit de la reforma laboral que es va fer, acomiadaven com a via d'ajustament; flexibilitat externa, sobretot pel pes excessiu de la temporalitat en el nostre sistema contractual. Hem de redefinir aquesta situació, que ens ve donada per la Llei 35/2010, de 7 de setembre, la reforma laboral de l'any passat, i el recent Reial decret 8001/2011, de 10 de juny, pel qual s'aprova el Reglament dels procediments de regulació d'ocupació i actuació administrativa en matèria d'ERO. Volem passar d'una gestió que ha estat molt estàtica, molt passiva, merament autoritzadora, a una gestió molt més proactiva, a un paper molt actiu i molt més dinàmic. Hem establert uns protocols en què hi ha una fase d'anticipació, abans de la presentació de l'ERO, afavorint la flexibilitat interna pactada, amb polítiques actives d'ocupació; una fase d'acompanyament, si malauradament s'ha de presentar l'ERO, amb un pla d'acompanyament social també molt actiu i molt exigent, i, si s'escau, mediació, negociació i, si és el cas, arbitratge –aquí el Tribunal Laboral de Catalunya fa una tasca extraordinària–, i una fase de seguiment i avaluació, tant de les trajectòries professionals personals de cada treballador, com territorial, com vostè molt bé diu, que és una de les perspectives d'aquesta qüestió. I aquí s'implica tot el departament i algunes unitats –algunes unitats– que no són del departament: òbviament, la Direcció General d'Indústria, la de Relacions Laborals i Qualitat del Treball, el Servei d'Ocupació de Catalunya, amb la xarxa ocupacional, amb la reforma que s'està fent, el Consorci per a la Formació Continua, etcètera, eh?, des de l'Observatori de Prospectiva Industrial a una anàlisi no només de la mateixa empresa sinó dels proveïdors. Però, en fi, no m'hi vull estendre –hi insisteixo– en els detalls.

Òbviament que, amb aquesta urgència de la situació que em vaig trobar quan em vaig posar al front de la conselleria, hem hagut d'atendre el que ens demanaven més urgentment les empreses. I les empreses ens demanaven oxigen, i és per això que portarem a aquest Parlament tot un reguitzell de lleis per donar oxigen a les empreses, a partir dels principis de declaració responsable, perquè el Govern fa confiança a les persones

que arrisquen els seus calés i el seu temps per endegar activitats productives, òbviament, pel seu propi interès, però amb efectes positius per al conjunt de Catalunya.

Hem de restaurar el valor social de l'empresa –el valor social de l'empresa–, que aquesta persona o aquestes organitzacions, les empreses, a més dels seus interessos particulars –evidentment sempre complint les lleis, si no, no els qualificaria ni d'empresaris ni d'empreses–, generen una activitat positiva per al conjunt del país. A través de la internacionalització, sigui exportacions, que ara estan, òbviament, revifant molt, o de l'atracció d'inversió estrangera, que els nostres centres de promoció de negocis no se'n preocupaven i ara els ho hem introduït com un objectiu molt important. Ara hem fet un *road show*, per exemple, a París, per vendre Catalunya. A través de la innovació, amb una reorganització que farem dels centres tecnològics, sobretot perquè traspuï al món de l'empresa. I també de la innovació no tecnològica, que està bastant abandonada: processos, organitzacions, disseny, etcètera. I dels emprenedors, òbviament. Aquí, el que sí que farem serà sobretot coordinar i liderar. Jo penso que no és el Govern el que ha de, per dir-ho així, acumular i protagonitzar l'impuls de l'emprenedoria; hi han molts àmbits –molts àmbits– bastants, des de cambres de comerç, ajuntaments, etcètera, i el que hem de fer aquí és coordinar i liderar.

I, òbviament, el tema del finançament. Com saben, hem passat d'una política, no només per una qüestió pressupostària, sinó també de principis, de mera subvencions, a partir de l'anàlisi de quin ha estat l'efecte d'aquestes subvencions, al crèdit i els avals. Com saben, amb la conselleria d'Economia i Finances, la conselleria d'Empresa i Ocupació ha fet un conveni de col·laboració, via Institut Català de Finances, amb onze entitats financeres: línies de finançament d'avals de circulat, autònoms, pimes, empreses, cobertura de risc per a la concessió de crèdit de circulat per part de les entitats financeres, la línia de capitalització, una línia de 300 milions d'euros per al finançament d'inversions i de circulants per a pimes i autònoms, també; inversions empresarials per l'objectiu de fomentar el creixement i l'ocupació en la recerca i en la innovació de l'eficiència energètica, i molt particularment, perquè aquí tenim un protagonisme molt important d'ACCIO, la conselleria d'Empresa i Ocupació, internacionalització i innovació, finançament d'inversions i de circulat de projectes d'internacionalització i innovació, industrialització i turisme, eh?, que, a través d'ACCIO, s'avalara, es gestionaran aquests ajuts, el 50 per cent de l'operació, i dictaminarem, des d'ACCIO, l'elegibilitat d'aquests projectes. Per tant, una cooperació públicoprivada dins del marc del Pla de govern 2011-2014. Òbviament, també ho estem fent a través d'Avançsa, que no serà ara un hospital d'empreses amb problemes, sinó un ens de capitalització estratègica de la indústria i de l'economia catalana.

Compartim les idees generals que ens va aportar el CAREC, amb aquesta visió àmplia de la indústria i la nova indústria, eh? –el senyor Majó, Joan Majó, que és que aportava aquesta idea–, i que la competitivitat i

generació d'ocupació de les empreses no només depèn de la indústria sinó d'un pla energètic, d'infraestructures, etcètera.

I també estem aplanant l'organització. Ni molt menys desapareix ACCIO, ni molt menys! És una organització més plana, més orientada als resultats i als tràmits.

I, com hem dit, també discrepem d'aquest plantejament de sectors madurs o amb futur. Què és un sector madur? El tèxtil era un sector madur? Miri, les empreses competitives que tenim. Què és un sector emergent? L'aeronàutica? No: empreses competitives –empreses competitives, empreses competitives–, i el cas per cas ja l'analitzaré, com dic, després.

Òbviament que la creació d'ocupació vindrà de les empreses. Primer de les empreses, de la recuperació de les empreses, i després de la millora de l'ocupabilitat. A través del Consell Català de Formació Professional estem ja a punt d'embastar tot el projecte, i el portarem algun dia també aquí, al Parlament, eh? Farem que la meitat d'aquests aturats que hi han a Catalunya millorin l'ocupabilitat. I impulsarem, i ho estem fent ja, ara, aquest mes, i això també ho portarem al Parlament, un marc català de relacions laborals que millori l'adaptabilitat de l'economia catalana per generar ocupació, davant del fracàs que hi ha hagut en les negociacions a l'Estat. La reforma del SOC també va molt, lògicament, en aquesta línia, i el fet que els expedients de regulació d'ocupació no siguin o cada vegada menys siguin d'extinció, per ser expedients –quan són necessaris els hem d'acceptar perquè l'empresa s'adapti i tingui futur–, doncs, de reduccions de jornada, temporals, etcètera, i això ja ho estem aconseguint. I una lluita –una lluita– molt aferrissada contra l'economia submergida –molt aferrissada contra l'economia submergida.

Efectivament, l'any 2011 serà un any de transició, però assentarem les bases per crear ocupació al llarg del 2011 i sobretot a partir del 2012.

Les xifres d'atur, a mi, bé, òbviament, si es redueix l'atur, sempre és millor que no que augmenti, però no em reconforta, perquè jo sempre miro més el que se gueix a l'atur que no el que ha aconseguit treball.

I acabo dient que, òbviament, les polítiques d'igualtat, particularment amb les dones, segueixen en marxa, més enllà que hi hagi una direcció general o no; que els programes d'autònoms segueixen en marxa, i que molts dels programes del Servei d'Ocupació de Catalunya van preferentment adreçats a ocupació juvenil i a més de cinquanta-quatre anys. I també li dic que estem fent reunions continuament... Ara, després d'aquesta interpel·lació, tinc una reunió amb el conseller Cleries perquè estem reorganitzant la renda mínima d'inserció, discriminant aquelles persones que són qüestions d'ocupació d'aquelles persones que són elements assistencials, i que ara estan barrejades, eh? Però això ja ho portarem també aquí, al Parlament, perquè ho estem treballant. I, per tant, lògicament, no deixarem a ningú que ho necessiti sense l'ajuda corresponent.

Senyor president...

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Honorable conseller, primer, un aclariment. En absolut menyspreo el turisme; sóc molt conscient que representa l'11 per cent del PIB de Catalunya. Però també sóc conscient de quina contractació suposa, que és temporal, i sóc conscient que, si fins ara havia tingut una esperança, amb el Govern d'esquerreres, que fos un sector que es posés en el centre, també els seus treballadors i també les seves qualitats, ara la tinc una mica més perduda, perquè anem, doncs, a desregulacions d'apartaments turístics... Jo crec que el turisme és un gran potencial, però si ja no volem aplicar ecotaxes per preservar allò que tenim de més valor, per poder-ho fer encara millor, jo pateixo, senyor conseller. A mi sempre em trobarà al costat de defensar el turisme, però un turisme com el que havíem iniciat amb els altres governs, sostenible, on la cultura també tingui un pes, sempre també amb el sol i platja, però amb tots aquests valors que crec, creiem que són els del turisme del futur. Jo hi crec, i hi crec molt. Però li dic un model que és de treball temporal i, per contra, vostè..., ha dit la indústria, que era el 25 per cent, ara està en un 17-18 per cent del PIB; però, clar, és que és allà on hi ha més contractes indefinits, que és el que ens interessa quan parlem d'ocupació, és allà on més valor afegit i possibilitats d'innovació i de creixement, és en la indústria on també hi ha més possibilitats i on hi ha, en síntesi, més formació, i, per tant, és un gran element tractor. Si en un moment de crisi el tenim al 18 per cent, comprendrà que jo li deia el model Califòrnia com un exemple per vostè en aquest sentit, on hi càpiga tot, no una única cosa que sigui els serveis, que no sabem mai què vol dir, i llavors, doncs, també el turisme.

Vostè em parlava del model alemany. Ja m'agradaria a mi i ens agradaria al nostre grup, que el model d'aquest país fos com l'alemany, on els treballadors participen de les decisions de les empreses i en són part, i per això s'hi impliquen; un model alemany que, governant una senyora com la Merkel, que és molt de dretes, potencia l'economia verda i fa de l'estratègia de l'economia verda un futurible, i on l'ecologia és un valor: això és el que nosaltres li volem proposar i ho farem. I no parlo d'indústria, ja que parla vostè amb el senyor Cleries, on l'estat del benestar té un valor i a més a més és part, doncs, d'unes feines i uns treballs i unes ocupacions qualificats, valorats i ben tinguts. Crec que també podríem parlar d'això amb el senyor Cleries, de posar els serveis socials on han de ser.

I, per cert, sobre la renda mínima, suposo que ja ha quedat clar amb el que diu d'aquesta reunió, que ja passem de la renda mínima, quan era un dret, ara passarà a ser, doncs, ja, en aquest sentit, beneficència; ho repartirem. Ens ho haurà d'explicar, conseller, i ara en tindrà l'oportunitat.

Sé que vostè ha fet un protocol, i ens ho va explicar. Va dir: «Estem fent un mapa de riscos.» Ho sabem;

nosaltres l'escoltem, senyor conseller. Vostè va fer un mapa de riscos. Jo li dic: faci un mapa d'oportunitats, faci el mapa de la planificació. Per nosaltres, per exemple, Alstom en aquest sentit no és un risc, senyor conseller, és un potencial, i un potencial de canvi de model estratègic, que és el model ferroviari català, que és un model... –i ara tenim els exemples de l'AVE, que no ens ha servit per a res en aquest país–, sinó que és un model de transformació del sistema.

Jo visc en un territori, que és el Bages, on el ferrocarril és importantíssim. En el Pacte per a les infraestructures es va definir un ferrocarril que aniria als polígons i un altre que comunicaria amb el port de Barcelona, senyor conseller. És important saber si vostès volen tirar endavant aquestes polítiques d'infraestructures que vostè deia. L'únic que nosaltres veiem són desregulacions, i no sabem a quines infraestructures es refereixen que volen potenciar. No ho sabem, senyor conseller, i les que sabem, doncs, no veiem que vagin pel bon camí.

Estic d'acord amb el valor social de les empreses. Per això crec també que aquestes són, a més a més, ubicades en un territori i que ja hi ha en aquest sentit els ajuntaments i altres consorcis que s'han creat justament per fer aquest treball en els territoris, i ho necessitem.

Hi ha un aspecte que no hem tocat i vull fer-ho ara, de passada, i si parlem de valor social, que és el model cooperatiu. S'ha demostrat que el model cooperatiu és el model d'empresa que en aquests moments aguanta i resisteix i que, òbviament, no és fruit de deslocalitzacions. Pensen fer alguna cosa? Perquè l'altra cosa que hem vist en l'òmnibus és, si no ho retiren, que s'eliminen el consell rector i altres qüestions que no ens semblen, de les cooperatives..., i ens sembla que no és positiu en aquest sentit ni necessari. Potser sí que seria important una nova llei de cooperatives o una modificació.

Sobre el SOC, vam tenir una llarga compareixença. Conseller, han tingut el SOC aturat. És lícit que un govern vulgui canviar el model. L'altre dia ens ho van venir a explicar, fa molt pocs dies. Nosaltres ja li vam dir els dubtes. Això, què significa «xarxa publicoprivada»? Què vol dir? Què pensen..., quan pensen que podran arrencar ja els cursos de formació? I, en certa manera, què vol dir aquesta paraula que vostès diuen, «cooperació», i no saben com articular? En el SOC tot són interrogants, senyor conseller, i volem activitats, no volem passivitat.

Òbviament, la formació professional. Ja fa molts mesos que arrosseguem..., doncs, que ja hem fet la unió dels tres subsectors, i vostè ja fa molts dies que ens diu..., sobre el Consell Català de Formació Professional. Ens podríem anar plantejant potser una llei de formació professional i posar-la en el centre de les polítiques educatives del país, que és el que ens demanen els agents socials, que la formació professional sigui un gran vector?

I, per acabar, vostè em parlava de l'economia submergida. Nosaltres li farem propostes amb relació a això. Però, clar, senyor conseller, com es pot lluitar contra

l'economia submergida quan vostès no augmenten el nombre d'inspectors i no augmenten el nombre de tècnics habilitats per poder fer la inspecció de treball? A més a més, ja li ho vaig dir l'altre dia, amb l'eliminació de l'agència han perdut un capital i han deixat perdre's una gran part de l'autogovern de Catalunya i un dels drets, doncs, que havíem assolit i una gran reivindicació històrica dels sindicats del nostre país.

Per acabar, vostès ho venen tot i ho fien tot a la llei òmnibus, que vostè diu que és per donar oxigen. A mi, segons com me la miro, de vegades em sembla que és nitrogen en vena, eh?, perquè totes aquelles polítiques en què hem intentat poder treballar, poder crear espais de concertació per poder superar aquestes situacions, espais on les persones, col·lectius, entitats, sindicats, patronals, renuncien a certes individualitats per anar a un espai més col·lectiu, a un benefici de tots, queden eliminades –ho va comentar ahir el nostre cap de files, el nostre president de grup– i en redueixen la participació, quan en aquests moments el que necessitem és remar tots, remar cap a la mateixa banda, però no, òbviament, cap a la banda de la desregulació i del campí qui vulgui, i les empreses ja decidiran com elles vulguin.

Nosaltres tenim alternatives, senyor conseller, nosaltres en la moció les hi presentarem, intentarem presentar-les a la cambra i buscar les màximes aliances possibles, cosa que a vegades, veient les sintonies, és difícil, però jo crec que algun espai, senyor conseller, doncs, podem trobar.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. També per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora vicepresidenta, senyor conseller... Il·lustre senyora Laura Massana, jo, encantat de tenir punts de trobada, però els hem de tenir a l'empresa, que és com dir el pal de paller de la creació d'ocupació a Catalunya. Jo no sé si vostè parla amb algun empresari. A mi m'agradaria que em portés un empresari que em defensés la llei d'indústria que hem derogat o el Consell de Política Industrial. Un, un en voldria; un, un sol. Per què? Perquè és un garbuix d'intervencionisme i de burocràcia que tots et diuen que allò és innecessari, i, un cop ja hem fet una reorganització, en què la Direcció General d'Indústria està lligada a ACCIÓ, quin sentit té tenir un consell de política industrial i un consell rector d'ACCIÓ? Amb un n'hi ha prou, no? Amb un n'hi ha prou, que és el que hem fet. Vostè em diu que desapareix ACCIÓ; jo no sé d'on ha tret això. És el contrari: si està potenciat! No ho entenc. I el consell rector d'ACCIÓ que l'altre dia es va celebrar, doncs, no va posar cap problema al respecte, perquè era una redundància, òbviament.

I clar que... Nosaltres, escolti, estem disposats a generar activitat i ocupació per totes les vies. Li ho vaig dir a la Comissió d'Empresa i Ocupació: el proper número de la revista *Paradigmes*, de la conselleria d'Em-

presa i Ocupació, està dedicada a l'economia verda. Per tant, no em digui que no acceptem... O el tema del cooperativisme, òbviament: escolti, estem treballant, fins i tot, crearem la major cooperativa de Catalunya els propers anys, si tot surt bé, la major, i, per tant, multiplicarem molt el nombre de treballadors. La persona que està al capdavant de la Direcció General d'Economia Social, Cooperatives i Treball Autònom és el director del grup cooperatiu més important de Catalunya, el grup Clade. Per tant, escolti, és que em diu coses que no les acabo daixò.

I, òbviament, oportunitats. Tendim més a parlar dels riscos, però..., oportunitats. Escolti'm, aquests sis mesos han vingut a Catalunya diverses empreses japoneses –Nisshin Oillio, Fujitsu–, que generaran centenars de llocs de treball; vaja, ja els generen. I podríem posar molts altres exemples de quantitats d'inversions que estan venint. I això que estem conreant, ara, estem conreant, i no ens ajuden ni la conjuntura ni molts altres factors.

I és que em diu coses que no són. Inspecció de treball. Escolti, si hem augmentat la plantilla en trenta-un persones, en trenta-un inspectors de treball!, que ara a més a més tenen més competències que aquests tècnics als quals vostè feia referència. Per tant, no digui una cosa que no és, l'hem augmentat. És més, jo em reuneixo ara, dintre uns dies, amb tots els inspectors de treball que treballen a Catalunya, com una reunió també d'establir criteris, etcètera, i molt particularment a la lluita contra el frau.

Em diu el tema del SOC, escolti, de la cooperació públicoprivada. Ja em sembla que va quedar molt clar amb la compareixença davant de la Comissió d'Empresa i Ocupació: nosaltres volem anar cap a un sistema d'ocupació de Catalunya on cooperi tothom, els ens locals, el Govern, els agents privats, tothom que generi ocupació. I, per tant, penso que va quedar molt clar. I el sistema de formació professional també: ho estem embastant, ja està molt avançat, partim d'una realitat que ja existeix, i, per tant, tot això està en marxa, i no dormint, eh?, entre papers a algunes conselleries, com havia succeït fins que, si més no, hi vaig arribar.

Li comento dues coses d'Alstom. Escolti, Alstom, com sap, va presentar un ERO per causes organitzatives l'any 2010, de 720 dies de suspensió per a 126 treballadors, i de 94 de reducció per a 782 treballadors. Aquest expedient finalitza –es va pactar, per cert– el maig del 2012, i es van establir uns compromisos de tipus industrial i tecnològic.

Jo he tingut multitud de reunions. Al mes de gener ja em vaig reunir amb el president d'Alstom, amb el comitè d'empresa..., fins i tot em vaig reunir –i dinar, per cert– amb el comitè europeu d'Alstom –saben que Alstom és una multinacional amb plantes a tot arreu. Ara, és veritat que, a causa de la situació de les comandes, l'empresa addueix el 23 de juny que ha de presentar un ERO d'extinció de 390 treballadors, ara estem en fase de negociació de trenta dies, i per tant, si no es produeix algun aspecte dilatori en base a l'article 49 de la Llei 30/92, hem de ser respectuosos, i la reso-

lució, per part nostra, en el seu cas, hauria de ser a finals de juliol; per tant, jo ara no m'hi puc pronunciar. Però aquests darrers dies hem fet venir aquí el president de la multinacional; no d'Alstom Transporte, del CEO d'Alstom Transporte, el senyor Jean-Louis Richard, que hem tingut un contacte directe i també el vam fer venir. És que hem fer venir el senyor Patrick Kron, el president de la multinacional! I, òbviament, tenim reunions i relació contínua amb els treballadors i amb l'empresa.

El comitè diu que s'han incomplert els acords tecnològics, no accepta aquest ERO, eh?, i, per tant, demana que es retiri i, en el seu cas, estarà disposat a negociar amb l'empresa, fins i tot un ERO d'extinció, en qualsevol cas, molt inferior als 390 treballadors.

I per part de l'empresa, doncs, igual, eh?: redueix 1.300 persones arreu d'Europa, i nosaltres el que li hem adduït –i acabo, senyor president– és que durant els darrers anys han generat prou beneficis, centenars de milions d'euros a Catalunya, van tenir una plusvàlua immobiliària molt important quan van marxar de La Maquinista Terrestre i Marítima, i són concessionaris d'energia eòlica. Per tant, li vam dir al senyor Patrick Kron que si ara no li podem fer comandes de trens, és veritat, les hi farem en el futur, i li hem fet també un concurs eòlic, del qual va ser beneficiari, i, per tant, que tracti bé un bon client, que és com s'ha de ser.

Per tant, estem fent tot allò reactiu, però també de gestió d'oportunitats, per millorar la competitivitat de l'economia catalana i, per tant, la generació d'ocupació.

Senyor president...

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller. (*Dolors Camats i Luis demana per parlar.*) Senyora Camats...

Dolors Camats i Luis

Per demanar que com que el conseller ha fet una pregunta directa, una al·lusió directa..., i crec que la diputada està en disposició de contestar-la.

La presidenta

Normalment en les interpellacions no es fa.

Dolors Camats i Luis

És molt breu, senyora presidenta.

La presidenta

Quinze segons, però realment no...

Laura Massana Mas

Senyor conseller –menys, senyora presidenta–, és dir-li que si el Consell Econòmic i Social no li val com a empresa, el Consell Econòmic i Social... (*El conseller d'Empresa i Ocupació intervé sense fer ús del micròfon.*) Sí, sí, allà sí que s'ha expressat el fet que..., el

rebuig a l'eliminació de la Llei de política industrial. Si li serveix o no li serveix. Vol un empresari i li dono un col·lectiu.

La presidenta

Conseller, si vol pot contestar; i si no, no cal. (*Pausa.*) Molt bé.

Interpel·lació

sobre les prioritats pel que fa
a la despesa en sanitat pública
i al millorament dels serveis i de la qualitat
assistencial (tram. 300-00064/09)

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, sobre les prioritats pel que fa a la despesa en sanitat pública i al millorament dels serveis i la qualitat assistencial. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, vagi per endavant la nostra radical oposició a qualsevol retallada en sanitat. Fa mesos que ens manifestem en aquesta direcció, clarament en contra, i estem treballant precisament en aquesta direcció. De fet, fa poques setmanes ja el vàrem interpellar, jo mateixa des d'aquesta tribuna, precisament quan el seu departament anunciava les primeres mesures de reduccions en els centres. En aquell moment vàrem ser molt crítics amb la seva actuació i amb la seva manera de tractar un tema tan sensible com és la salut de les persones, la salut de tots els catalans.

Dit això, permeti'm que li digui que la seva política, senyor conseller, la seva política de comunicació, ha estat nefasta. El conseller de Salut i el Govern de la Generalitat en el seu conjunt s'han dedicat a crear alarma social fent anuncis sense cap rigor i sense cap fonament pressupostari, i han generat un pànic entre els ciutadans que ens hauríem pogut estalviar. De fet cada dia, a cada poble –sense anar més lluny, ahir a la tarda, en la meua ciutat, a Montcada i Reixac–, doncs, cada dia hi ha concentracions de veïns que protesten contra les retallades i molt preocupats perquè a vegades desconeixen l'abast real d'aquestes.

Quan un governa, senyor conseller, ha de mesurar molt bé les seves declaracions. Després li sorprèn que metges, infermeres i usuaris de la sanitat pública catalana en general surtin al carrer a manifestar-se.

La disminució en els pressupostos dels diferents centres hospitalaris, senyor conseller, s'hauria hagut de consensuar abans de sortir en els mitjans i amenaçar cada dia, doncs, amb una nova retallada. I, si cal, el Partit Popular farem allò que vostès no han sabut fer i que és explicar la veritat i tota la veritat.

Miri, senyor conseller, nosaltres som de l'opinió que, per poder abordar aquesta situació, aquesta situació a

què hem arribat tots plegats, doncs, és necessari definir exactament el moment en què ens trobem. Per poder parlar de present i de futur és imprescindible mirar el passat, ni que sigui el passat immediat. Ja li ho varem dir a la Comissió de Pressupostos, però avui li ho volia reiterar: el Partit Popular de Catalunya som absolutament conscients de l'herència que ha rebut el Govern de la Generalitat, de l'últim tripartit, deute de 37.400 milions d'euros. Això representa més de cinc mil euros per català. És a dir, un nen que neix a Catalunya, ja neix amb una motxilla que porta un deute a dintre de cinc mil euros per nadó. Déu n'hi do!, més de 7.600 milions d'euros de dèficit a Catalunya; més de 700.000 persones a l'atur, amb la conseqüent baixada d'ingressos que això suposa i l'augment de les necessitats d'aquesta població.

Senyor conseller, situació real: ni retrovisor, ni mirada enrere com alguns podrien dir, o diran. M'és igual, però aquesta és la situació real: ni retrovisor, ni mirada enrere.

És evident, per tant, que el sistema de salut avui no pot disposar dels mateixos recursos que tenia fa set anys quan governava el tripartit. La mala gestió dels recursos ens ha portat al fet que el sistema de salut tingui un dèficit quantificat, l'any 2010, un dèficit de 850 milions d'euros. Sincerament, senyor conseller, insostenible.

I, per això, sorprèn –sorprèn– que ara ens vinguin a donar lliçons els màxims responsables d'aquest pou sense fons, i que demanin tot el que van ser incapaços de fer en set anys. En sis mesos exigeixen que el Govern actual, amb crisi i sense recursos, faci tot el que les esquerres no va ser capaç de fer en set anys amb recursos i sense crisi. I aquesta situació econòmica, malauradament, obliga a estrènyer el cinturó i fer una sèrie d'ajusts pressupostaris: ajusts que, sigui dit de pas, tindran menor impacte sobre la sanitat pels acords assolits amb el Partit Popular i pel gran sentit de responsabilitat del meu partit.

Però, per ser completament justos, curiosament, i tant que parlen de retallades, alguns partits especialment, doncs, no he sentit ni una sola vegada parlar de la retallada social més gran que ha patit aquest país, que han patit els catalans a la seva història. I m'estic referint, quan, fa prop d'una mica més d'un any, Convergència i Unió i el Partit Socialista, atacaren directament pensionistes, funcionaris, mares, dependents, fent la retallada social més gran de la història d'aquest país: els van abaixar el sou un 5 per cent. Això sí que són retallades socials, senyors d'esquerres, senyors socialistes i senyors de Convergència i Unió.

Conseller, ja li ho hem dit en més ocasions, però avui li ho vull reiterar: no ens agrada el pressupost del Departament de Salut. No ens agrada ni el fons d'aquest, ni les formes com el varen presentar; però, el Partit Popular de Catalunya, en defensa dels nostres principis i valors, contribuirem perquè Catalunya no es trobi encara pitjor, que seria sense un pressupost per tirar les polítiques endavant. El Partit Popular de Catalunya garantirem l'estabilitat de Catalunya.

I, per cert, el famós Fons de competitivitat..., quan vostè, senyor conseller, quan vostè i el seu partit, sal-

ven la vida, malauradament molt sovint, al senyor Zapatero, doncs..., escolti'm, que sigui per obtenir coses importants. Jo els demano que negociïn amb ells el Fons de competitivitat: 1.450 milions d'euros, que ens servien per eixugar dèficit i evitaríem moltes d'aquestes retallades.

La presidenta del meu partit ja ho ha reclamat en el Senat, i ho fa sovint allà i quan té l'oportunitat de reclamar el que pertoca a Catalunya. Perquè, mirin, tothom ha de saber la veritat. I aquesta és la veritat, senyor conseller –aquesta és la veritat–: Fons de competitivitat, 1.450 milions d'euros; retallades en salut, educació i benestar, 1.204 milions d'euros; retallades en salut, 620 milions d'euros. Déu n'hi do el que podríem fer amb els 1.450 milions d'euros! –Déu n'hi do!

Però, miri, senyor conseller, el Partit Popular, amb la nostra posició clara, ferma i contundent, perseguim uns clars objectius, també en matèria sanitària: perseguim minimitzar l'impacte d'aquestes retallades, perseguim que les retallades no afectin la qualitat assistencial, perseguim la millora de l'eficiència de la gestió, perseguim també que l'atenció primària ha de ser sagrada, ha de ser la prioritat d'aquest Govern, com ho és per al Partit Popular.

No és de rebut que els ciutadans s'hagin de desplaçar quilòmetres i quilòmetres, de vegades per carreteres molt complicades del nostre país –aquest matí en parlàvem amb una altra diputada, doncs– per rebre aquesta primera atenció, en el cas, diguem-ne, d'una urgència. Hi ha nuclis de població on es pot aplicar aquesta mesura –grans ciutats o ciutats de l'àrea metropolitana–, però hi han pobles petits de la Catalunya interior o de comarques més petites, més interiors, doncs, on això pot generar molts problemes, sobretot quan el mateix transport mèdic també es veurà reduït.

I un assumpte també molt important i que aquesta mateixa diputada ho treia en aquesta tribuna, ja fa uns quants anys, amb la presentació de l'Informe Anual del Síndic de Greuges, i és l'accessibilitat al sistema.

Miri, senyor conseller, per què no es planteja, aquest Govern, establir alguna mena..., algun filtre d'entrada per evitar que qualsevol persona, que acabi d'arribar a Catalunya, doncs, pugui fer-se una operació amb un cost elevat, com ara pot ser, doncs, una pròtesi de genoll o una operació de cataractes?

Jo estic d'acord amb l'assistència primària, bàsica, urgent, home!, però fer d'*hermanitas* de la caritat, home, jo crec que tampoc; com a mínim em sembla molt injust, quan els que paguem els nostres impostos aquí, de tota la vida, doncs, hem d'esperar mesos i mesos per a qualsevol intervenció. Suposo que no és políticament correcte, però el Partit Popular parlem alt i clar, pertot arreu, i d'ambigüitats, cap ni una.

Miri, senyor conseller, el Partit Popular tenim propostes per disminuir despeses en el seu departament, que seran, precisament, el fil conductor de la nostra moció subsegüent en aquesta interpellació. Suposo que, en tot cas, en la rèplica, doncs, tindrà ocasió de desgarnar-li quines són totes aquestes propostes que el Partit Popular tenim per reduir el pressupost de sanitat.

Miri, el Partit Popular som de l'opinió –som de l'opinió– que a la sanitat el primer són les persones i en dos sentits: la persona que rep el servei, que és el pacient, i la persona que presta aquest servei, que és el professional mèdic, el professional sanitari.

Conseller, volem saber com pensa reorientar les primeres mesures o, en tot cas, les mesures anunciades i en molts casos ja, diguem-ne, implementades, i com pensa pal·liar els possibles dèficits que s'esdevindran en el nostre sistema de salut.

I acabo aquesta primera intervenció, senyor conseller, restant a l'espera de les seves respostes per concretar i especificar més a bastament aquestes propostes que el Partit Popular de Catalunya tenim i que oferirem en el torn de rèplica, i que, com li deia, seran el fil conductor de la moció subsegüent que presentarem en aquesta interpel·lació.

Moltes gràcies, honorable presidenta, honorable conseller.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació, té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Moltes gràcies, presidenta. Il·lustre diputada..., bé, li agraeixo que..., afegint a la crítica i a la discrepància amb relació a les mesures que des del departament s'han anat aplicant, afegeixi aquest cop les propostes que espero conèixer amb la seva posterior rèplica.

Miri, jo sóc tan radical com vostè al pressupost de Salut, amb la meua oposició al pressupost de Salut, però el que no puc ser és radical amb la realitat. I la realitat és tossuda i la realitat és la que és. I vostè mateixa ho deia molt bé, quan deia el que havíem heretat. Per tant, a partir d'aquesta realitat, hem de fer el que creiem que ens toca fer, i, hi insisteixo, sempre, a fer possible allò que, en aquests moments, és necessari. I és necessari donar sostenibilitat a aquest sistema, fer-lo viable i donar-li continuïtat.

Bé. Segurament jo afegiria el factor de la comunicació, també la distorsió del receptor, eh?, perquè la majoria de vegades hem sofert, i estem sofrint, unes distorsions tremendes a l'hora que planteges sobre la taula una cosa tan concreta com proposar com podríem articular –i en posava vostè l'exemple– la reducció d'un horari, d'un determinat consultori. Això es transforma en una informació distorsionada, de tancament, de no-negociació, d'imposició, etcètera.

Es pot transformar amb la reducció d'un horari, doncs, a..., poso un exemple, eh?, al consultori de Viladecavalls s'està plantejant que el Departament de Salut el tanca, quan el que es fa és un ajust horari a determinades hores on no hi ha demanda i no hi ha activitat. Per tant..., i a més a més s'està negociant, ni és una decisió presa. Per tant, jo puc admetre el tema de la informació. Jo sé que la informació que jo puc emetre no són informacions que satisfacin els ciutadans, tampoc em

satisfà a mi haver de donar-les, però he d'assumir el realisme en què m'he de moure amb relació al que puc fer amb allò que tinc.

Des del punt de vista dels plantejaments, en genèric, jo insisteixo a dir-li el mateix que vaig dir el dia 3 de febrer: la situació comportarà tres aspectes que no hem d'oblidar. Comportarà que la gent que es pugui esperar –i ara entraré en això–, s'haurà d'esperar una miqueta més. La gent que hagi de ser atesa, potser s'haurà de desplaçar, per ser atesa, una miqueta més enllà de casa seva o de prop de casa seva, i no hem de posar..., o perquè es posaran en perill determinats llocs de treball. Això ho deia el 3 de febrer, i, a partir d'aquí, les conseqüències d'aquesta situació de disponibilitat inferior de recursos a l'anterior són les que són des del punt de vista de l'aplicació concreta.

Però vostè em planteja quines són les nostres prioritats. Miri, les nostres prioritats queden bastant marcades, en aquest pressupost, que no és un pressupost conjuntural, és un pressupost conjuntural amb relació als recursos de què disposa, però no és conjuntural, des del punt de vista de projecte de model assistencial.

Nosaltres, en aquest moment, creiem que hem de concentrar, en aquests moments, l'atenció, com sempre s'ha de fer, amb la prestació del tractament episòdic per fer front a la càrrega de malaltia, especialment les malalties, òbviament, que condicionen la vida, que amenacen la vida. Per tant, nosaltres en cap moment toquem ni fem res absolutament, sinó tot el contrari, amb relació a tot allò que, hi insisteixo, són les malalties que amenacen la vida.

A partir d'aquí, tenim una evidència, que és que els canvis laborals fixi els canvis de les càrregues de malaltia, requereixen una nova avaluació del model assistencial. I per això vam plantejar, fa pocs dies, des del punt de vista formal, la presentació d'un pla, que tindrà la seva primera prova pilot en el mes de setembre-octubre en l'àmbit de la regió sanitària de Girona, per atendre tot allò que suposa en aquests moments, aquelles persones que tenen un envelliment no saludable. Afortunadament cada cop hi ha més gent envellida amb una vida saludable, però n'hi ha d'altres que requereixen un suport especial i determinat, que no és aquell suport que les organitzacions hospitalàries fetes per fer tractaments episòdics de patologies, no hi poden donar resposta. I, per altra banda, a l'atenció primària, que és la que més ha avançat en aquest sentit, li hem de donar l'aixopluc suficient perquè aquesta atenció a la cronicitat estigui realment..., sigui qualitativa i doni la seguretat als pacients i als ciutadans, i hàgim d'evitar allò que, en un moment determinat, un malalt amb una patologia crònica, es vegi desorientat i no sàpiga on acudir ni a qui preguntar ni qui és el seu referent.

Per tant, amb experiències ja fetes en els territoris i amb un plantejament d'aprofitar aquestes experiències, nosaltres plantegem donar un sentit polític a l'atenció a la cronicitat, des del punt de vista de la política sanitària.

I, per altra banda, nosaltres volem, i plantegem en aquest pressupost, unes determinades actuacions en

el món de l'atenció primària que van relacionades, hi insisteixo, a reforçar el seu paper, no tant a reforçar el seu paper perquè treballi més la primària, hi insisteixo, sinó perquè la primària pugui gaudir durant els propers mesos del suport d'especialitat, que faci que, d'alguna manera, la derivació de malalts a l'atenció especialitzada sigui inferior i que la resolució la trobi el pacient en el primer nivell de resolucions.

Aquests elements van acompanyats, des del nostre punt de vista, del desenvolupament d'una llei que es va aprovar en aquest Parlament per unanimitat, que és la Llei de salut pública, i per començar a posar en marxa la salut pública com un servei més als ciutadans, no com un servei que només apareix en moments d'alertes toxicològiques o alertes determinades.

Volem que el servei de prevenció de la malaltia s'incorpori a la cartera, i s'hi incorporarà ja, de serveis, el suport a l'autocura, a través de totes aquelles tecnologies de l'assistència que ens permetin, des de l'atenció primària i des dels mateixos serveis de salut pública, tant de la responsabilitat local com la responsabilitat del departament i del servei, que s'hi pugui donar suport.

Com deia, l'atenció primària requereix un reforçament, en el sentit d'un reforçament reclamat pels professionals i reclamat pels mateixos ciutadans, que promogui i mantingui aquesta continuïtat de l'atenció en la població, i actuant a centres, no solament, com deia abans, prestadors de serveis generalistes, sinó també centres a través dels quals es pugui accedir al diagnòstic i al tractament d'aquelles malalties cròniques, com deia.

Hem implementat mesures per racionalitzar l'atenció d'aguts als hospitals i per concentrar els serveis d'especialistes en els centres d'excel·lència capaços d'oferir millors resultats, amb el suport de xarxes que vinculin experiència en diferents entorns. Aquesta és la idea de reordenació dels serveis que plantejem, que és una idea qualitativa, no és una idea relacionada amb l'entorn econòmic en què ens movem, que evidentment l'entorn econòmic té unes conseqüències que no permeten fer-ho amb la profunditat i amb l'acceleració que voldríem, però que el model passa perquè, un cop assolida l'equitat d'accés als dispositius, tinguem que aquests dispositius ens ofereixin també l'equitat d'accés als resultats. Per tant, proximitat d'equitat d'accés als resultats, complementant l'equitat de proximitat a l'equipament.

I és evident que nosaltres també hem de treballar i treballarem amb un sistema de mesures, algunes de les quals mirarem de fer en els propers mesos, amb relació a poblacions ben definides i als resultats de salut esperats en aquestes poblacions més definides. Però, miri, el que és important tenir present és que, des del punt de vista dels factors que en aquests moments són més crítics, en el sentit d'afectar els ciutadans, els factors més crítics, en primer lloc, són els factors d'accessibilitat i especialment els factors de llista d'espera per a proves diagnòstiques o de llista d'espera per a intervencions quirúrgiques.

Nosaltres en aquests moments monitoritzem trenta processos, amb criteris tècnics i clínics, trenta processos, que determinen quin és l'ordre de prioritats en què es pot esperar i en què no es pot esperar. Per tant, aquesta agregació a través d'una modificació del nostre procediment de funcionament en la unitat d'atenció a l'usuari del Servei Català de la Salut i els seus desplegaments territorials fa que, un cop tinguem el malalt en llista d'espera, li siguin aplicat periòdicament els criteris d'avaluació perquè es pugui moure dins d'aquests trenta, de l'u al trenta de prioritats, perquè el trenta és el que pot esperar més i l'u és el que pot esperar menys.

Per tant, amb aquest criteri farem les actuacions pertinents sobre els proveïdors per fer una «compra», entre cometes, selectiva perquè es prioritzin les llistes d'espera que menys poden esperar. I això ho tenim en funcionament a través de les atencions a l'usuari i a través del dispositiu especial que l'Agència d'Avaluació, Informació i Qualitat del departament porta. Per tant, això, respecte a l'atenció des del punt de vista de l'espera per a procediments quirúrgics, exactament igual. I amb el mateix procés estem procedint a fer el mateix criteri i el mateix sistema per a les intervencions de caràcter diagnòstic, és a dir, pel que seria les proves complementàries de diagnòstic per la imatge i les proves diagnòstiques analítiques, amb la idea a curt termini que aquestes decisions es prenguin de manera autogestionada pels centres d'atenció primària; que els centres d'atenció primària siguin els que disposin dels recursos econòmics per fer l'actuació corresponent d'analítiques i de proves diagnòstiques, i no sigui tant el centre proveïdor que fa aquestes proves qui disposa del pressupost. Per tant, que gestioni el pressupost directament l'atenció primària respecte a aquesta actuació. Igual que farem el mateix per a l'atenció especialitzada. I exactament igual que s'està fent en aquests moments, de compartir el pressupost de farmàcia a través de la dispensació màxima admissible.

Per tant, estem amb cura de totes aquestes qüestions, sabem l'impacte que tenen les nostres decisions, però som absolutament conscients que sense aquestes decisions encara posarien molt més en situació crítica la resposta que els nostres ciutadans, i especialment els nostres ciutadans malalts, necessiten.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller. Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, honorable conseller, per la seva exposició. Miri, jo celebro, doncs, que, ni que sigui amb l'herència rebuda, ja estiguem d'acord. Però és que aquí tampoc es tracta d'estar-hi d'acord o no; són xifres, i per tant aquí això no es pot valorar. El problema és que alguns les reconeixen, o no —en aquest cas, no les reconeixen—, però les xifres són les que són, i, per tant, doncs, celebro que hi

estiguem d'acord, amb aquesta herència rebuda, que, com deia, és deute, dèficit i aturats. Aquesta és l'herència que tots plegats hem rebut. Només espero, senyor conseller, que també en les propostes que li presentarem, que ara intentaré explicar-les, ni que sigui en tres minuts, i que després farem la moció subsegüent..., doncs, també espero que en aquestes propostes hi estiguem d'acord.

Vostè parlava de la distorsió del receptor. És evident; és evident, doncs, que moltes vegades aquesta informació ha arribat com a mínim esbiaixada al sector, o moltes vegades, doncs, als professionals mèdics i també als usuaris. Però, clar, aquesta falta d'informació moltes vegades, doncs, provoca precisament la preocupació dels ciutadans en el seu conjunt.

Jo abans li deia, li parlava d'aquestes propostes, i vostè ara, al final de la seva intervenció, feia referència a la despesa farmacèutica, una cosa que nosaltres hem reclamat moltes vegades; de fet, vàrem presentar alguna iniciativa al respecte, i en la moció, doncs, ho tornarem a demanar.

En concret, i parlant de la despesa farmacèutica, el Partit Popular som partidaris de prioritzar els genèrics i els productes de menor preu. El pressupost liquidat del 2010 en el departament, en l'àmbit de la farmàcia, és de 1.835 milions d'euros, i ara vostès preveuen per a enguany una reducció de fins a 1.200 milions d'euros. És evident, per tant, doncs, que calen mesures per disminuir aquesta despesa. Però els demano, senyor conseller, també en això, que escoltin els farmacèutics, que facin un gest cap al sector del qual depenen molts catalans i per tant molts llocs de treball. Però facin-ho, perquè el Partit Popular els demanem que prioritzin la prescripció dels medicaments genèrics i que també siguin capaços d'instar el Govern de l'Estat a modificar la legislació farmacèutica en aquest sentit, de fet..., i a més ara, doncs, tenint en compte que el mateix Tribunal Constitucional ha aixecat la suspensió del catàleg de medicaments de Galícia i a més els diu, al Govern de Galícia, els diu que ho estan fent molt bé, que l'estalvi sobre la reducció de la factura en farmàcia és molt positiva, tenint en compte l'actual context de crisi econòmica, no? Per tant, crec que podem avançar de forma molt positiva en aquest sentit.

Una altra recepta, senyor conseller, una altra proposta que li fem des del Partit Popular de Catalunya és precisament que qualsevol estalvi en el Departament de Salut reverteixi directament en el manteniment dels serveis sanitaris de l'Institut Català de la Salut. Aquesta mesura, nosaltres la considerem d'una enorme importància, i creiem que ha de servir, doncs, per pal·liar precisament aquestes mancances que es puguin esdevenir en l'aplicació d'aquestes, diguem-ne, retallades.

Vostè també feia referència a la cartera de serveis socials. Nosaltres creiem que cal fer una revisió profunda d'aquesta cartera, d'aquests serveis, per redefinir i prioritzar les prestacions sanitàries. Conseller, jo mateixa i el meu partit som de l'opinió que cal revisar aquestes prestacions en funció, com vostè deia, del risc de l'espera, que sigui baix o molt baix, en funció de l'estat de salut durant aquesta espera, que sigui,

doncs, molt elevat. I per tant intervencions com poden ser, doncs, una vasectomia, com pot ser una amigdalitis, com poden ser operacions de canvi de sexe, com poden ser, per exemple, també els galindons sense dolor, o fins i tot les fecundacions *in vitro* reiterades, doncs, crec que en moments com aquests ens hem de fer tots plegats un replantejament quant a aquests procediments que cal prioritzar i aquells que se'n pot estudiar la necessitat d'estar inclosos en la cartera de serveis. En moments com l'actual, senyor conseller, crec que hem de ser capaços de fixar criteris seriosos.

Vostè no ha fet cap referència, en la seva intervenció, sobre el tema que li treia, la qüestió que li plantejava amb referència, diguem-ne, a l'accessibilitat al sistema. Vostès, en la famosa llei òmnibus, doncs, plantegen alguna cosa crec que semblant. En tot cas, podríem, amb el Partit Popular, podríem discutir els terminis. Vostès parlen de sis mesos d'empadronament, doncs, per poder tenir aquests drets. Jo, senyor conseller, cerebro, doncs, que emulin algunes de les propostes del Partit Popular, com aquesta accessibilitat al sistema, que quan ho presentem el meu partit, quan el Partit Popular parla d'aquests temes, se'ns taxa de racistes i xenòfobs, i el fet que vostès ho presentin ara, en aquesta llei, doncs, demostra que les polítiques del Partit Popular ni són discriminatòries ni són racistes, i que el discurs, a més, del Partit Popular és el més raonable, el més seriós, el més responsable i el més rigorós. Cal, senyor conseller, per tant, una prioritització de serveis als ciutadans en un moment de crisi i quan malauradament els recursos no arriben per a tothom.

Moltes gràcies, senyora presidenta, honorable conseller.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, miri, abans de respondre-li a les propostes, permeti'm que li planteji el que vaig plantejar fa pocs dies a la ministra i que crec que ha de ser, diguem-ne, el debat proper i les posicions radicals properes.

Nosaltres hem de millorar el finançament de la sanitat de Catalunya. Hem de millorar el finançament de la sanitat de Catalunya per moltes raons. Per una principal, per una raó de justícia, eh? Nosaltres creiem que, amb la situació econòmica actual, si hi hagués una raó de justícia, no tindríem els problemes que tenim. I per tant jo estic molt d'acord que si haguessin arribat els 1.450 milions del Fons de competitivitat, doncs, tots ens trobaríem molt millor, sempre que, evidentment, aquests 1.450 milions anessin a parar tots a salut, que no crec que això fos el que passaria al final, eh? Però, dit això, estaria molt bé. Però, miri, jo crec que, si volem de veritat mantenir el sistema sanitari que tenim, la qualitat que tenim i fer-lo progressar i ser un sistema sanitari capdavanter, nosaltres hem de tenir un sis-

tema de finançament comparable al que tenen al País Basc, que vostès participen d'aquest Govern, i per tant jo crec que hem de defensar entre tots un sistema de finançament per a Catalunya que garanteixi un sistema de finançament similar al nostre...

Miri, jo tindrè una experiència demà. Demà ens reunim amb el Govern Basc; demà ens reunim al Departament de Salut el conseller basc i el seu equip amb mi mateix i amb el meu equip per parlar d'això que estàvem parlant de l'atenció a la cronicitat, per donar-hi resposta conjunta. Ells tenen molt desenvolupada la part més intel·lectual, nosaltres tenim desenvolupada més la part operativa, i anem a fer un cert acord de treballar conjuntament, amb *benchmarking*, com podem donar resolts el problema de la cronicitat. És evident que quan parlem dels recursos de què disposa el País Basc i els recursos de què disposem nosaltres per finançar aquesta atenció a la cronicitat hi ha un diferencial molt, molt important. I, per tant, aquest diferencial, que no volem al País Basc, tampoc l'hem de voler per a Catalunya.

Per tant, creiem que aquesta és una cosa que hem de començar a parlar amb profunditat a partir, segurament, del proper any. Però sí que no hem de deixar d'oblidar que no podem estar permanentment instal·lats en la dificultat pressupostària quan els recursos del país tenen una distribució que no és la més adient ni, segurament, la més justa.

Miri, responent a les seves propostes. Jo crec que la seva proposta amb relació a la despesa farmacèutica és una proposta que podem compartir. Nosaltres estem totalment d'acord que la despesa farmacèutica és un element que hem de contindre. Però compte amb els efectes col·laterals, eh? La despesa farmacèutica és un element que ha servit per mantindre, des de la prestació farmacèutica, dues coses que no podem oblidar. Una, la recerca. Pensem que nosaltres estem..., la majoria dels que estem aquí avui, gràcies a la recerca i gràcies a la innovació en la medicació; si no, segurament no tindríem aquesta esperança de vida que tenim avui i que tindrem més endavant. Per tant, no pot pivotar que lesionem la recerca a través d'una contenció de la despesa farmacèutica, que això vol dir que segurament la recerca potser no l'hem de sostenir des de la prestació farmacèutica. I, segon, és una indústria del país, el 50 per cent de la indústria farmacèutica està al nostre país; per tant, ha de tenir un efecte col·lateral que segurament des d'un altre departament competent en la matèria hem de protegir. I en aquesta direcció ja hem mantingut una reunió amb la cúpula farmacèutica, els tres consellers, per fer cadascú una miqueta de responsables d'allò que com a conseqüències pot tenir mesures d'ajust en la despesa farmacèutica. Però totalment d'acord amb vostè que la prestació farmacèutica, el cost de la prestació farmacèutica, és un element que hem de moderar. Ara, dit això, no ha de comportar que no ens quedem amb la recerca necessària per al país ni ens quedem amb la indústria necessària per al país.

Per altra banda, els estalvis en salut per revertir a l'ICS, jo crec que en això no tenim cap element en aquests moments..., ni estar a favor ni en contra. Creiem que

els diners estan dins del sistema i que els haurem d'utilitzar el millor possible.

I sí que compartim el tema que les llistes d'espera siguin gestionades no solament amb criteris clínics, òbviament, sinó també amb criteris socials.

Respecte a l'accessibilitat per a persones de fora, nosaltres modestament creiem que hem de restringir d'alguna manera, i no se'ns ha d'entendre com a insolidaris, el fet del que en diem «turisme sanitari», que no és aquella persona que ve aquí a residir temporalment perquè té una ocupació, sinó que són aquelles persones que des del punt de vista de la prestació del servei creuen que el nostre servei és un servei d'excel·lència i migren dels seus països i hi estan exclusivament un període de temps, el just període de temps per rebre una intervenció de millor qualitat que la que poden esperar al seu país i segurament a més a més finançada públicament. Per tant, nosaltres plantejem una limitació temporal per a l'accessibilitat a aquesta prestació, sense que en aquest període de temps que s'estigui aquí es limiti la prestació de qualsevol necessitat urgent. Però sí que és veritat que podem compartir que el tema de l'accessibilitat en aquests moments, aquest turisme sanitari, que és un efecte de l'èxit del nostre propi sistema i de la nostra pròpia solidaritat, doncs, d'alguna manera l'haurem de regular.

I, per tant, jo crec que podem avançar en aquests quatre punts i en algun més, perquè tots persegüim el mateix. Crec que tots els grups parlamentaris que estan presents a la cambra persegüim el mateix: persegüim tenir un sistema sanitari públic, solvent, del prestigi que té, de la qualitat que té i, sobretot, que sigui perdurable en el temps.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació del món agrari (tram. 300-00066/09)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la situació del món agrari. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula, per exposar-la, la il·lustre senyora Mònica Lafuente.

Mònica Lafuente de la Torre

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller..., aquesta interpel·lació, que avui presentem, respon a la nostra preocupació per la seva actitud passiva davant un sector estratègic per a l'economia catalana com és el sector agroalimentari; un sector capaç d'oferir-nos noves i bones oportunitats per sortir de la crisi, i no trobem una resposta per part del Govern de la Generalitat per dotar-lo de les eines necessàries en un context econòmic com l'actual.

Conseller, vostè ja porta més de dos-cents dies..., ja ha elaborat els seus primers pressupostos amb la retallada més gran de la història i, des que va iniciar el seu mandat, no ha anunciat ni una sola mesura nova.

Hem de recordar als presents, però, sobretot, al conjunt de la ciutadania, que aquest sector és un sector necessari, vital i irremplaçable. El seu paper com a garant de la biodiversitat, del reequilibri territorial, del món rural haurien de ser motius suficients per considerar-lo un sector imprescindible; però, sobretot, per la seva tasca de produir i d'abastir aliments per a tota la ciutadania, que ens hauria d'acabar de convèncer per ser més respectuosos amb aquest sector i per tenir-li més consideració.

Hem d'acceptar que qualsevol incentiu o ajut que es rep de les administracions no és un esforç en va, és un esforç que repercuteix en benefici d'un important motor economicosocial de Catalunya, però, sobretot, perquè afavoreix el conjunt de la ciutadania.

Però, evidentment, aquest sector no ha escapat de la crisi, i té, a més, un problema estructural, que ve de fa molts anys, com són els preus en origen. És insostenible vendre els productes per sota del preu de cost. I el sector primari, que és el perjudicat per aquesta situació, veu com les seves explotacions corren el perill d'esdevenir inviables.

Per això, conseller, vostè sap que aquest sector requereix atenció, mereix dotació, instruments i ajuts. Però, en canvi, el nostre desconcert apareix davant la seva passivitat, davant l'anunci d'aquest Govern d'unes retallades al pressupost del sector agroalimentari com mai a la història. Primer, li vam escoltar, a vostè, dir, en roda de premsa i després en seu parlamentària, que la reducció seria d'un 10 o d'un 15 per cent. Aquesta xifra a nosaltres ja ens va semblar molt desproporcionada, però, no tenint-ne prou, apareix el conseller d'Economia i diu que la retallada en Agricultura, realment, seria de més del 25 per cent.

Com comprendrà, l'estupefacció ja va ser total, i, més, recordant-lo dir, a vostè, concretament, sent diputat, l'any passat, i al seu grup parlamentari, que estava a l'oposició, que era un disbarat només apujar un 0,19 per cent el pressupost d'Agricultura.

Vostè creu, sincerament, que aquest pressupost pot cobrir totes les necessitats del sector agroalimentari?

Conseller, ens pot aclarir per què ha admès que el seu departament sigui el que hagi patit una retallada més gran? És veritat que tenim Territori i Sostenibilitat, però, com ho ha admès això vostè?

Senyor Pelegrí, ens amoïnen dues coses: veure la poca consideració que té aquest Govern cap al sector, i, si vostè se'l creu realment, que no ho poso en dubte, el que m'amoïna és la seva poca capacitat d'influir en aquest Govern.

Tots coincidim que cal fer moltíssima pedagogia, però vostè té una doble tasca, perquè hem de fer pedagogia tots a la ciutadania, però, vostè, una doble tasca, perquè l'ha de fer a la ciutadania i en el si del seu propi Govern.

De totes formes, no només ens preocupen els temes de pressupost, que ja en vam parlar a bastament en la comissió de pressupostos, ens amoïna no veure ni una sola acció proactiva en benefici del sector, ni el suport a les moltes, ja, iniciades.

A vostè li agrada molt fer notes de premsa, conseller, i intentar donar titulars; però, res de nou, cap novetat que ens pugui fer pensar que té una línia d'actuació per portar aquest departament endavant, i li'n posaré un parell d'exemples. Parla sovint de la importància de la promoció dels productes catalans; totalment d'acord. Però, bé, a part de veure com retalla, amb escreix, les partides destinades a promoció, veiem com ha de demanar disculpes, públicament, a la denominació d'origen La Rioja, després d'un excés de verborrea, diria jo, en un acte davant empresaris, instant a tancar fronteres als productes que no compleixen la normativa local.

Conseller, es pot fer, evidentment, patriotisme alimentari en defensa dels productes catalans, que tots sabem de la seva traçabilitat, de la seva qualitat i de la seva seguretat; però no cal posar en perill la relació amb altres denominacions d'origen. Amb aquesta actitud, l'únic que pot fer és que surtin perjudicats, realment, els nostres productes catalans quan creuen les fronteres del nostre país. Cal ser més curós amb les paraules, conseller.

Parla, també, tot sovint de la internacionalització, quan el que fa és retallar el pressupost de Proveença en més d'un 21 per cent. Entengui que els empresaris, els empresaris que són gent pràctica, no necessiten de les seves paraules i discursos si han d'acabar anant tots solets a vendre els seus productes fora del nostre país sense el suport necessari que necessiten del seu departament.

Pel que fa als fons europeus. A part de tot solet generar en roda de premsa..., ens va generar, a nosaltres, la desconfiança de pensar que no cofinanciarà els fons europeus, ens ensenya, el dia de la comissió, tota una lletania de dades que el que va fer va ser posar-nos més dubtes. Li demanem, sincerament, conseller, que hi destini la xifra necessària per cobrir les línies del PDR, tal com es va programar en el seu inici; del contrari, ens veurem abocats a pèrdues inacceptables de finançament europeu i estatal.

I un tema important, conseller, que afecta l'àmbit estatal i, concretament, a la Ley de desarrollo sostenible del medio rural. Vostè sap que Catalunya ha perdut ja una anualitat de, ni més ni menys, 11 milions d'euros per no haver volgut, vostè, o no haver sabut signar un protocol amb el ministeri?

L'anterior departament li va deixar tot preparat i per escrit. I això ho sap. Li ho van entregar amb el dossier de traspàs. Li van deixar l'acord del Govern signat, la creació de la comissió interdepartamental, fins i tot, les zones d'aplicació, i, fins i tot, li van deixar el model de protocol tot redactat. Vostè només havia d'agafar un bolígraf i signar-ho, conseller. Pensa posar fil a l'agulla o anirem perdent anualitats i diners a tort i a dret?

De totes formes, no són només les accions genèriques les que ens intranquil·litzen per la seva manca de di-

ligència; també, les concretes. Tenim por que amb la seva actitud no es resolguin, i tenim dos casos a la vista: Copalme. Què passa amb Copalme? Estan fent coses amb Copalme? Fa la sensació que és una cooperativa que l'estan deixant morir. O com va passar, en el seu moment, amb l'escorxador Vilaró. Vostè dirà que no, ja ens va dir que no, en el seu moment, però jo crec que, per la seva apatia i la seva deixadesa, aquest tema va acabar com va acabar.

Bé. Són molts els reptes que tenim per davant, però requereixen de la complicitat real i sincera de l'Administració, no un compromís d'aparador i de cara a la galeria. Conseller, com li diem més d'un cop, cal fer més i parlar menys. Cal creure's amb convicció que aquest sector es mereix un tracte diferencial. No val només difondre grans elogis al sector, lloances reiterades des d'un faristol, però sense contreure obligacions reals i sinceres.

El que cal és un compromís ferm per part de la Generalitat i cal que vostè exerceixi aquesta responsabilitat amb la mateixa força i rigor que exigeix tot sovint tant a l'Estat espanyol com a la Comissió Europea. I, parlant d'Europa, vostè, en la inauguració d'unes jornades d'Asoprovac, recentment, va dir que els avançava que, referent a la reforma de la PAC, feien un document des del Departament d'Agricultura i que anunciaven la creació o que demanarien la creació d'un observatori de preus a nivell europeu.

Doncs, bé, això, en el Consell d'Europa, quan Espanya ostentava la presidència i Catalunya representava la resta de comunitats autònomes, conseller, ja es va acordar i consensuar, la creació d'aquest observatori amb el qual estaven tots d'acord, tots els ministres d'Agricultura.

Deixi d'intentar passar a la història per anuncis que ja existeixen, per titulars que, després, ha de rectificar, i treballi el dia a dia, sense fer soroll i fent feina, que és el que cal en aquests moments.

Senyor Pelegrí, reitero que vostè, des que ha arribat, no ha plantejat cap novetat. Vostè, com si d'un fidel successor es tractés, segueix totes i cadascuna de les polítiques endegades i dutes a terme per l'anterior conseller. Segueix, fil per randa, el dossier de traspass, el pla de xoc, totes les ordres, totes línies ja engegades. I entenc que això, dit així, podria, fins i tot, considerar-se un elogi, però no ho és quan recordem com acusava, reiteradament, l'anterior departament d'aplicar polítiques erràtiques i de no vetllar pel sector.

Ara bé, observant la seva dolenta reproducció de l'acció del Govern anterior, sí que trobo a faltar fermesa en la utilització d'eines que es van posar en marxa en l'anterior mandat o la culminació d'altres, com són, per exemple, els observatoris, concretament, Observatori Agroalimentari de Preus i la Comissió de Bones Pràctiques Comercials.

Conseller, pensa seure i acabar de consensuar amb tots els representants de les diferents baules de la cadena el codi de bones pràctiques comercials? N'és conscient de la importància d'aquest instrument? Pensa concloure i treure el decret de foment de la venda directa,

per tal de posar en valor, d'una forma més reglada, els nostres productes agroalimentaris catalans?

Conseller, i molt parlar del Segarra-Garrigues, de la quantitat de zones que vostè regaria..., es regarien els nostres territoris si vostè arribava. En quin calaix ha deixat aquest projecte de país? Ens pot informar en quin punt es troba aquest conflicte? Perquè ens consta que vostè no ha anat, ni una sola vegada, a Brussel·les a parlar d'aquest tema. Ha presentat la documentació requerida per la Comissió Europea? Perquè la informació és contradictòria: vostè diu que sí que ha entregat informació, però la Comissió Europea està dient que no ha entregat informació. Sigui àgil, remati i faci la feina. El departament anterior li va deixar tot encarat a la solució. Vostè només ha de tancar el conflicte, culminant els treballs ja realitzats. Vostè s'ho ha trobat quasi tot fet en aquest tema del Segarra-Garrigues. No ho malmeti i aprofiti-ho.

Per això, conseller, davant la seva inoperància, només li demanem que segueixi com a full de ruta les resolucions sorgides del monogràfic sobre món agrari. Però li demanem que les prengui amb seriositat. No es tracta de llegir-les i rellegir-les en els diferents fòrums per on vostè emet discursos, sinó d'aplicar-les realment, de dur-les a la pràctica i d'anar complint-les.

I acabo presidenta. Senyor Pelegrí, té molta feina per endavant: pensi, elabori, projecti, porti les rendes i busqui camins per tirar endavant aquesta responsabilitat que ostenta; però, sincerament, tot això amb accions reals i amb un pressupost suficient, ans al contrari, només ens trobarem amb bones intencions, però cap resultat òptim.

Perquè, conseller, per molt que ens ho vulgui fer entendre i vendre, «duros a quatre pessetes», no són possibles.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. L'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Medi Natural, el senyor Pelegrí, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural (Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, m'hauria agradat agrair-li el to de la intervenció, però no l'hi puc agrair. Perquè veig que és un to d'intervenció ple de rancúnia, ple de demagògia, si m'ho permet, ple d'inconcrecions, i, a més a més, ple de..., si m'ho permet i amb tot el respecte, alguna falsedat. Jo no sé d'on treu vostè la informació de moltes de les coses que vostè ha dit, però intentaré desgranar-ho. I intentaré, doncs, a poc a poc, a cadascun dels punts que vostè m'ha plantejat, donar-hi una resposta.

En primer lloc, vostè parla d'actitud passiva i de la no-resposta del Govern. Jo crec que o estem en mons diferents o vostè m'han criticat per fer moltes coses.

Perquè al llarg de la seva intervenció..., ha dit: «Vostè ha fet això, ho ha fet malament. –Vostè ha fet això, ho ha fet malament. Vostè no ha fet això –vostè no ha fet això. Ho ha fet d'una altra manera. Vostè el que ha de fer...» Al final, diu: «Escolti, vostè el que ha de fer és seguir el full de ruta del Govern anterior, de l'anterior conseller.»

Amb tot el respecte, tenim models diferents –tenim models diferents–, i, com que tenim models diferents, vostès van fer un projecte i un model de gestió en l'àmbit de l'agricultura, de la ramaderia, etcètera... Vostè ha d'entendre que nosaltres hem de fer el nostre, que no és el mateix –no és el mateix–, perquè, si fos el mateix, o vostè estaria a la nostra força política –vostè i l'anterior conseller– o jo estaria en la seva força política. I, com que no és així, vostè ha d'entendre que nosaltres tenim models diferents i maneres diferents de fer les coses. I la política, doncs, en el sentit que, segurament, les coses es fan diferents en funció de la teva pròpia filosofia i de la teva ideologia i del teu model de país, doncs, val la pena que tinguem tots clar que cadascú pot fer i ha de fer les coses com creu que les ha de fer, no?

Nosaltres el que fem és complir el nostre programa electoral, que per això ens vam presentar i per això la ciutadania de Catalunya va donar un suport determinat a aquesta força política que puc representar, i, a partir d'aquí, doncs, tenir la confiança per poder formar govern. Jo no m'hi oposo. Jo les crítiques que vaig fer a l'anterior Govern i a l'anterior conseller, escolti, en l'àmbit de l'agricultura..., les podem repassar, si vostè ho vol, les podem repassar, però, en tot cas, ni mai havia utilitzat el llenguatge que vostè utilitza, ni mai havia estat tan crític en alguns aspectes que vostè diu que he estat tan crític; però, en tot cas, ho podem repassar.

Vostè parla de la retallada més gran de la història. Anem a analitzar-ho, perquè, clar, seria injust que jo li permetés, a vostè, que pugés en aquesta tribuna i que vostè, sense cap tipus de limitació: «Escolti, la retallada més gran de la història.» Anem a veure-ho.

Jo li vaig dir l'altre dia en la compareixença que vaig fer en la comissió informativa com havia anat això. Si fem comparació en termes absoluts, per tant, sumant el pressupost del Departament d'Agricultura de l'anterior Govern més la part del Departament de Medi Ambient i Habitatge que s'assumeix pel Departament d'Agricultura, doncs, tenim un pressupost determinat, el pressupost inicial del 2010. Vostès, li ho recordo, el mes de maig, el mes de juny i el mes d'octubre del 2010, van prendre una sèrie de mesures de reducció de despeses; reducció de despeses vol dir que de la partida inicialment prevista vostès van gastar menys –van gastar menys. Suposo que això no m'ho negarà –ho suposo.

En qualsevol cas, per les dades que hi ha al departament, en tot cas, no per una altra manera, vostès van reduir 85 milions d'euros. Per tant, el 2010 es va produir una disminució pressupostària del 14,8 per cent sobre el seu pressupost inicial. Si ara vostès comparen el seu pressupost inicial amb el nostre i diuen que

hi ha una reducció del 25 per cent, resulta que vostè s'ha de menjar el 12 i mig per cent, sense comptar..., o comptant despesa financera, com vulgui; si vol parlem del 25 o parlem del 23, m'és igual. Però vostè s'ha de menjar el 12 per cent, perquè vostè va reduir el 12 i mig per cent de la reducció que nosaltres fem. Això són els números que hi ha. Si vostè compara pressupost inicial 2010 més pressupost inicial 2011, la reducció del 25,4 per cent, la retallada més gran de la història, vostè se n'ha de menjar el 12 i mig per cent, perquè vostè va reduir també en determinades partides.

I ara li ho explico. Vostè va reduir 4,8 milions d'euros, que representa un 4,1 per cent del capítol I; res a dir. Capítol II, no hi va haver cap reducció –cap reducció–; vostès, ni al maig, ni al juny, ni a l'octubre, del capítol II van reduir cap tipus de despesa. Capítol IV, resulta que és un capítol que va al sector productiu, redueixen 6,5 milions d'euros, que representa un 11,5 per cent de la partida. Capítol VI, que deu anar també al sector productiu, vostès redueixen 20,4 milions d'euros, que representa un 21,6 per cent de la partida i que va al sector productiu directament, que vostès redueixen, i que jo continuo aquesta reducció i ara resulta que sóc el culpable de retallar, les retallades més grans de la història. Capítol VII, 40,9 milions d'euros directament al sector productiu. Això ho van fer vostès; maig, juny, octubre..., això ho van fer vostès. Per tant, no pot pujar a aquesta tribuna i vostè dir: «Escolti, van fer la retallada més gran de la història.» Escolti, doncs, vostès ens han avançat, vostès ens han marcat el camí d'aquesta retallada més gran de la història. I capítol VIII, 12,6 milions d'euros. Tots aquests diners –tots aquests diners– que vostès van retallar anaven directament al sector productiu –directament al sector productiu. Al capítol II, que és el capítol que no va al sector productiu, quina és la reducció que va fer el Govern tripartit? Zero –zero. Vostès van mantenir la despesa corrent del departament, i nosaltres hem hagut d'actuar en aquest sentit.

Per tant, home, també la retallada més gran de la història, doncs, miri, compartim-la; jo li faig una proposta: compartim-la. Si jo no em queixo de les retallades! Nosaltres estem intentant assumir una situació diferent de la que ens hem trobat, diferent. No per res, però vostès també han de ser responsables, almenys vostès han d'admetre alguna responsabilitat en la situació que tenim.

Vostè parla de la situació econòmica i de la situació del món agrari; és diferent la que vostès tenien de la que tenim nosaltres, és diferent. Perquè som nosaltres els que governem ara? No. No, no: perquè les situacions ha canviat. Vostè és capaç d'afirmar en aquesta tribuna, quan després torni a pujar, que per exemple les resolucions del Parlament de Catalunya sobre política agrària es troben en les mateixes circumstàncies, per tant, en la mateixa situació, tant econòmica, com política, com social, que quan se van aprovar aquestes resolucions? Vostè és capaç de dir que sí a això? Si vostè és capaç de dir que sí, doncs, ho parlem, ho discutim. Jo crec que no –jo crec que no. Hi ha una situació pressupostària diferent, hi ha una situació econòmica diferent, hi ha una situació política diferent; i també social.

Per tant, si això és així, home, jo crec que també hi ha d'haver una mica de responsabilitat; ja no dic de comprensió, eh?, però dic, sí, de responsabilitat. I vostè fa unes afirmacions, hi insisteixo, que em semblen, des del meu punt de vista, fora de lloc, no?

Vostè, quan parlen de fons europeus... «Escolti, vostè, la retallada més gran de la història...» Unió de Pagesos ja ens ha criticat per això. Però sap què diu la Unió de Pagesos? Que estem aquí perquè el Govern anterior no va aplicar els diners que havia d'aplicar els anys anteriors. Imagini's vostè, si nosaltres féssem la mateixa aportació, per tant, la mateixa línia d'actuació que vostès tenien amb el PDR, deixaríem d'aplicar uns 600 milions d'euros –600 milions d'euros–, si féssem el que vostè em demana. «Vostè el que ha de fer simplement, agafar i fer la mateixa línia política del conseller anterior.» Doncs, si féssem això, en el PDR perdríem més de 600 milions d'euros. I no ho farem –i no ho farem–, i hem de buscar com traiem diners per a intentar que això es pugui recuperar i es pugui redreçar. Per tant, ja estem fent accions. «Vostè no fa res.» Ja estem fent accions: redreçar algunes polítiques que vostès havien fet i que segurament no anaven en la bona direcció.

«Senyor Pelegrí, vostè tenia preparat per signar un conveni sobre la Llei de desenvolupament sostenible. Faci el favor de signar el conveni.» Està signat. Ahir, ahir el vaig signar, no? Ahir, el vaig signar? –ahir, el vaig signar? Per favor!, una mica més de rigor i de seriositat. Està signat, i fa mesos que està signat, mesos! I està distribuïda. Fa mesos que està signat! Per tant, jo no sé quina informació té. Si vostè vol saber quan vaig firmar el conveni, ja li ho diré, no cal ni que faci una pregunta parlamentària, ja li ho comunicaré. Però no vingui aquí a dir: «Escolti, és que vostè no ha signat el conveni –és que vostè no ha signat el conveni.» Això no val.

Anem a parlar més de diners. Escolti, sap vostè quins diners es van deixar de pagar, per exemple?, deutes addicionals que es van deixar de pagar, que el seu Govern no va fer efectius? Sap vostè que devem 40,3 milions d'euros a l'empresa AcuaEbro per obres que han fet en infraestructures de reg?, que no les van pagar, les tenien pressupostades i no les van pagar, 40 milions d'euros. No és una propina, són 40 milions d'euros. Com ho justifica, això? Aquesta és la política que vostè vol que fem nosaltres?, intentar fer obres i després no pagar-les? Això és el fàcil.

Permeti'm que li ho digui: vostès han posat en crisi el sistema agrari català, vostès l'han posat en crisi, perquè han gastat més del que podien haver gastat. (*Veus de fons.*) Sí, sí, han posat en crisi el sistema... Sí, senyor –sí, senyor. Per què? Doncs, perquè segurament tenim menys capacitat de tenir diners d'Europa i de l'Estat espanyol per la seva política –per la seva política. I jo no els ho critico, però vostè ve aquí, a aquesta tribuna, es pensa que ho pot dir tot, i després aquí resulta que després les dades no són el que són.

Vostè m'ha fet dos preguntes concretes i les hi penso contestar. El tema de Copalme; jo l'emplaço que vostè em digui quin és l'incompliment del departament amb

relació a l'acord a què vostès van arribar amb Copalme. Quin és l'incompliment?, digui-me'l vostè: «Vostè està incomplint això.» Vostès van fer un pacte per pagar a una altra cooperativa el diferencial de preu de Copalme, perquè Copalme pogués seguir existint, i nosaltres estem pagant aquest mateix preu. Hi ha un problema: que hi ha un increment de preus de cost, i això vostès no ho van preveure. I les dificultats de Copalme segurament que són aquestes, i no de Copalme, de la Cooperativa de Bellcaire: diferencial del preu de cost; no incomplir els programes ni els convenis que vostès van fer. Diguin vostès si incomplim algun pacte que vostès van fer en el tema de Copalme, digui'm vostè exactament quin és, que no sigui el diferencial de cost que no estava previst en el seu conveni.

I segon, Vilaró. Miri, ja li dono l'anunci, ja li ho anuncio: Vilaró, espero que en quinze dies, un mes, puguem donar la notícia que Vilaró es torna a posar en marxa. Miri quina casualitat. Vostè ve aquí, em posa a caldo perquè Vilaró, Vilaró, Vilaró... El problema de Vilaró no és la Generalitat de Catalunya, ni són els treballadors, ni són els sindicats; el problema de Vilaró és una gestió determinada d'una empresa determinada, i vostè ho sap. I vostè no pot fer demagògia amb això. Ja li ho dic, segurament tornarem a obrir Vilaró; amb una altra empresa, per descomptat. Però espero que els tràmits que ha fet el Govern de la Generalitat puguin al final sortir i donar els seus fruits, no?

El codi de bones pràctiques? Miri, estem a punt de signar-lo, el codi de bones pràctiques. Sap per què no el signem? –sap per què no el signem? Perquè no hi són tots –perquè no hi són tots. I sap perquè no hi són tots? Perquè hi ha prevista una llei a Madrid, que els fa por que el que signem aquí pugui ser superat pel de Madrid, i no hi volen ser. I la intenció nostra és que hi siguin tots.

El vicepresident segon

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Vostè sap que hi havia data per a posar aquesta assignatura i per a signar el document. El que passa és que volem que hi siguin tots, perquè som una administració que actuem diferent, que intentem fer diferents les coses, amb més consens, amb major transparència i amb major voluntat d'arribar a un sector.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula la senyora diputada per al seu torn de rèplica.

Mònica Lafuente de la Torre

Gràcies. Conseller, li ho reitero, perquè la paraula «demagògia» la utilitza sovint: ni demagògia, ni incongruència. I sap què és el que em dona la sensació?

Que vostè el que té és la pell molt fina. (*Veus de fons.*) Sí, sí, la pell molt fina, perquè si aquesta intervenció que he fet ha sigut tan, tan, tan desaforada..., no ho sé.

En tot cas, quan jo li dic que vostè segueix fil per randa les polítiques que portava l'anterior departament, això és així, perquè vostès tenen de full de ruta el dossier de traspàs que li vam passar i el segueixen fil per randa, però, ja li ho he dit, amb una còpia dolenta. La còpia dolenta és que nosaltres mai –i això sí que no m'ho pot demostrar vostè tampoc–, mai vam abaixar un 25,4 per cent el pressupost del departament. És més, mai el vam abaixar, fins i tot en el pitjor any de la crisi –que no comença el 28 de novembre, ja ho era el 2010–, nosaltres..., o, en tot cas, el Departament d'Agricultura anterior va pujar un 0,19 per cent.

I, per cert, escoltant-lo en aquesta tribuna, m'està donant la sensació que m'estava interpel·lant vostè a mi, en comptes de jo a vostè. Ha fet una anàlisi exhaustiva de tot el que va passar la legislatura anterior.

En tot cas, hi han dades, hi han dades del seu pressupost, ja que vostè ha incidit tant en el pressupost..., em pensava que parlaríem d'altres coses, però, incidint com ha incidit en el pressupost, en agroindústria, vostè ha baixat quasi un 35 per cent, per posar-li una dada. I és cert que vostè me pot dir –que suposo que ho deu tenir anotat– que fa, res, quatre dies, va treure una línia de préstecs per un valor de més de 17 milions d'euros. I ho va anunciar, com fa sovint, a bombo i platerets, com si fos una novetat. Doncs bé, tant el 2009 com el 2010, l'anterior departament va duplicar aquesta xifra, la va duplicar. Del que es tracta és de no fer tants anuncis i anar fent. I això són línies que ja existien, i això són línies d'ajuts i préstecs i ordres que van sortint habitualment, perquè periòdicament surten. I això formava part del pla de xoc que també es va redactar anteriorment i que vostè segueix fil per randa.

En innovació, per exemple, i en transferència tecnològica, amb l'important que és..., i concretament el Pla anual de transferència tecnològica, sap vostè que és un instrument molt important per al sector, oi? Doncs, vostè baixa més del 37 per cent. No cal que em compari amb el pressupost anterior ni que fem fil per randa un examen del pressupost del 2010. Hem d'analitzar el seu pressupost, que encara no el tenen ni aprovat.

I, evidentment, amb el sector, que reiteradament me diuen que el sector està del seu constatat i que el sector l'entén. Doncs, evidentment, com ha dit vostè, no és que li hagin criticat només el pressupost: recentment –no sé si ha estat avui o ahir–, va sortir, per les anàlisis que ells han fet i em consta que li ho han passat a vostè, que redueixen un 82 per cent els fons destinats al cessament anticipat, oi? Això deu ser veritat també; no ho dic jo, ho diu el sector. Vostè el que fa és trencar compromisos adquirits amb el sector, allò que va dir que mai faria.

En podríem posar molts exemples, eh? Sanitat vegetal, menys 30 per cent; en formació professional agrària i pesquera, amb l'important que és, menys d'un 25 per cent. I què dir de totes les empreses i organismes que tenim, públics, al Departament d'Agricultura? Incavi, menys 19 per cent; IRTA, menys 15 per cent; el CCPI,

menys 18 per cent; el CCPAE, menys 23. Què ens ha de dir de tot això, conseller? I ja pot fer vostè les càbales amb els números, contrastant el pressupost anterior i el d'aquest, intentant arribar a la xifra d'un 12 per cent de diferència, ja ho pot fer, però no li serveix de res, perquè la xifra del 25,4 per cent menys de pressupost, aquesta xifra no me la invento jo, ni l'analitzo jo, ni la dedueixo jo, ni el meu grup parlamentari: la dedueix el conseller d'Economia, que ens va entregar a tots els grups de la cambra un document on posava que al Departament d'Agricultura la rebaixa del pressupost era d'un 25,4 per cent, conseller. No me la invento jo, aquesta xifra, si és seva! Haver avisat abans el conseller d'Economia i Finances, perquè posés la xifra que a vostè li interessava, en tot cas.

Amb Vilaró, si realment se torna a obrir i vostè ha tingut alguna cosa a veure amb aquesta obertura, no dubti que el felicitaré.

Amb Copalme, ja veurem el que passa. Jo parlo també amb la gent de Copalme. Ja veurem el que passa. Tant de bo vostè vagi seguint..., però no només seguint el que estava acordat, sinó posant fil a l'agulla de veritat en aquest tema, perquè la impressió que dóna i els dóna és que estan deixant morir aquest tema, i, en tot cas, també ja ho veurem.

I amb la Llei de desenvolupament rural sostenible, conseller, avui ha signat possiblement, o ahir, diu, un document; però és que se'n va deixar de signar un altre. Nosaltres –ja fa mesos– hem perdut una anualitat, i això és un fet. Això és veritat, conseller: hem perdut una anualitat d'11 milions d'euros. Que vostè signarà els següents? Evidentment, perquè és que aquest programa dura fins al 2015, evidentment que n'haurà de seguir signant, perquè, si no, perdrem anualitat rere anualitat.

I per acabar, conseller, simplement, de veritat, i no és amb to agre, és amb un to que em crec aquest sector i vull que posi les eines en aquest sector: posi fil a l'agulla, perquè ho necessita, necessita instruments, instruments que manega vostè, i, si no els posa a l'abast d'aquest sector, hi sortirà perdent.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Bé, senyora diputada, miri, jo no tinc la pell sensible ni la pell fina, no la hi tinc. Jo aguento i admeto les crítiques que se'm facin. Però també, home, demano que hi hagi una mica de raó en aquestes crítiques, una mica de fonament, no? Perquè, si no és així, són injustes, i, per tant, home, si són crítiques injustes, crec que tinc el dret de queixar-me, no?

Quan vostè fa aquestes declaracions... Fixi's vostè quina afirmació fa només tornar a pujar en aquesta tribuna: «Mai vam abaixar el pressupost.» És a dir, en una

situació de crisi econòmica, on hi havia una demanda d'intentar tenir menys despesa des de l'Administració pública, on hi ha una constatació –que la hi he dit abans– que vostès no van rebaixar ni un cèntim d'euro del capítol II, que és despesa corrent, i que van fer unes retallades en els capítols que li he dit abans, vostè puja aquí i diu: «Escolti, no hem fet mai una reducció d'un pressupost.» Doncs, quina irresponsabilitat, senyora Lafuente –quina irresponsabilitat, senyora Lafuente! Perquè, clar, què passa? Que vostès van gastar, no han pagat el que van gastar, i ara resulta que nosaltres... «Vostès són els culpables de tot, perquè tota la culpa del món agrari resulta que és de Convergència i Unió, perquè rebaixa...», que no és que rebaixi, però que fa ajustos en el pressupost per intentar reduir un dèficit públic –un dèficit públic.

És clar, fixi's vostè, vostè parla de les línies obertes. Totes les línies obertes que hem fet, perquè no hi ha pressupost aprovat, són ampliables, totes –totes. Jo recordo una crítica seva..., que també vostè deu ser molt sensible a les informacions que surten als mitjans de comunicació... Escolti: «És veritat que el Departament d'Agricultura...», per exemple, eh?, una crítica que vostè m'ha fet diverses vegades i la segueix fent en televisió, etcètera: «No hi ha línia de fruita a les escoles», per exemple, una línia molt concreta, i vostè la criticava. La va criticar l'altre dia a la comissió, la va criticar a la tele, i vostè va dir: «No hi ha línia de fruita a les escoles.» Primera, hi ha línia de fruita a les escoles (*veus de fons*); sí, hi és. Segona, fixi's vostè: el 2011 no hi ha diners per a la línia de fruita a les escoles. Sap vostè per què? Perquè segurament l'anterior Govern –no és una crítica, eh?, no tingui la pell fina, no li critico res–, doncs, va gastar els diners del 2010 amb pressupost 2011, i se'ns ha acabat el diner per a la fruita a les escoles l'any 2011. Què fem ara? –què fem ara? Clar. «És que el Govern de la Generalitat no fa la línia d'ajuts de fruita a les escoles.» Escolti, vostès es van gastar els diners. Què farem? Hi haurà línia d'ajuts –hi haurà línia d'ajuts–, però la pagarem amb diners del 2012, segurament que sí. Per tant, clar, aquestes pràctiques de dir: «Escolti, no hi ha línies...», home, siguem una mica seriosos, i una mica de rigor, no? I, per tant, jo admeto totes les crítiques que vulgui, i vostès me n'han fet, i moltes; ja les admeto, no més faltaria, eh? Però, home, una mica de rigor.

Parla vostè de Copalme. Vostè ha pujat aquí primer i diu: «incompliment dels acords de Copalme». I jo li dic: «No hi ha incompliment, hi ha un diferencial de preu.» Vostè diu: «Ah!, escolti, faci el favor de cuidar Copalme.» A veure, incomplim o no incomplim? Vostè què diu?, que sí o que no? Vostè ha dit primer que no, i ara diu que sí que incomplim però que el que hem de fer és vetllar més per Copalme. Ja vetllem per Copalme –ja vetllem per Copalme. És clar, el que no pots és pujar aquí en una intervenció i dir una cosa, i després resulta, quan li explico el que hi ha, que és una altra cosa, no? Ara resulta que ja no incomplim amb Copalme, ara resulta que el que hem de fer és vetllar per Copalme. Ja ho fem –ja ho fem–, amb dificultats. Per què? Vostè es creu que si nosaltres tinguéssim diners faríem aquests ajustos pressupostaris? –ho pregunto–, vostè es creu que faríem això? És que no hi

cap en cap cap; no hi cap en cap cap, que nosaltres faríem això.

Per tant, què fem? Estem ajustant la situació, que l'hem heretat, que jo no la critico, és la que és. Vostès van fer la seva política, hi ha els resultats electorals, però hi ha la situació que hi ha. I vostè es creu que nosaltres faríem ajustos si nosaltres tinguéssim diners i poguéssim posar diners a disposició del sector? Són els pressupostos més realistes en una situació canviant com la que tenim fins ara. Li ho torno a repetir: el Ple de política agrària no era el mateix que tenim ara, i la situació pressupostària tampoc. I, per tant, aquí hem d'assumir una sèrie de costos que nosaltres hem d'assumir, i és el que fem en el pressupost, intentar donar resposta a aquesta situació.

Vostè diu: «Vilaró.» Escolti, miri què li dic: no vull cap..., jo no he intervingut en Vilaró, ja li ho dic ara. Encara que hi hagi intervingut, li negaré que he intervingut en Vilaró. La qüestió és que allò es posi en marxa. (*Veus de fons.*) Home, clar, com ho sé, si no? És clar, és que em fa gràcia, això. Si li dic que Vilaró es posarà en marxa i vostè ho posa en dubte, escolti, si després se posa en marxa..., que tinc ciència infusa? Home, per favor, una mica de rigor! Escolti, si li dic que Vilaró espero que es posi en marxa de seguida, doncs, home, deu ser perquè he intervingut en alguna cosa. Però ja li nego que hi he intervingut, jo no vull cap mèrit d'això. El que ha de fer és que el sector funcioni. Però em greu que vostè vingui aquí: «Escolti, Vilaró...» Escolti, vostè, Vilaró..., i què van fer vostès per Vilaró? No, no, vostès van donar un crèdit a una empresa que se'l va gastar d'una altra manera i que per això hi ha un efecte directe en el tancament de Vilaró.

Però, clar, aquí sap què passa, senyora Lafuente? Que vostè posa el quilòmetre zero l'1 de gener o el 29 de desembre del 2010, i el que hi ha d'anterior no s'ha fet, no existeix, tot és correcte, i el que es fa a partir del 29 de gener del 2010, tot això és la perversió del sistema, l'angoixa del sector, etcètera. Escolti, fem el que podem. Ara hi ha una situació, per exemple, de preus. Què fem? Defensar el sector en el tema dels preus de la fruita de pinyol i la fruita dolça, que està perdent un 10 o un 15 per cent del preu del producte. I això és el que estem fent, reclamar a l'Estat que actuï, com hem fet en altres intervencions i en altres llocs i d'altres maneres.

Tenim una situació pressupostària que jo els demano a vostès que l'entenguin; no dic que hi votin a favor, però que l'entenguin, que nosaltres no som responsables d'això. I aquesta és la diferència: que nosaltres intentem viure en un món real, intentant aplicar unes mesures que són complicades i complexes, per la realitat complicada i complexa de l'actualitat, però que vostès la volen negar, quan crec que en són, en part, una mica responsables.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller.

Moció

subsegüent a la interpellació
al Govern sobre l'espai català
de comunicació (tram. 302-00044/09)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'espai català de comunicació, que en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya presenta l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, la moció que presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que avui jo defenso davant de vostès, està en consonància amb la interpellació que vam tenir en la passada sessió d'aquest Parlament. Esquerra Republicana va intentar, a través d'aquella interpellació, posar a l'aparador una qüestió que ens preocupava, que era l'estat de la qüestió de l'espai català de comunicació. Ens preocupava perquè en els dies que portàvem des de la constitució del nou Govern havíem anat observant que algunes polítiques en l'àmbit comunicatiu estaven patint una deriva que no era, diguéssim, la més convenient per al futur de la llengua, de la cultura, de la indústria audiovisual d'aquest país. Aquesta és l'observació que fèiem des d'Esquerra Republicana i, en aquest sentit, les reflexions que vam tenir en la interpellació a la vicepresidenta del Govern de la Generalitat.

Hem fet una moció, i he de dir amb satisfacció que aquesta moció sembla que tindrà una acceptació força general per part d'aquest Parlament, en base a les converses que hi ha hagut amb els grups que l'han esmenat. La moció fa referència a aquells punts de què en la interpellació vam voler fer esment.

Començaré pel primer: revisar els acords amb el Patronat de la Fundacc perquè el Baròmetre de la comunicació i de la cultura continuï sent un instrument al servei d'una lectura correcta de la realitat, tant comunicativa com cultural, del nostre país i amb el recolzament –per tant, les dotacions pertinents– perquè aquest instrument continuï el seu treball els pròxims anys.

El segon punt va ser la qüestió de l'Agència Catalana de Notícies. Aquí, dir-los que les manifestacions que va fer la vicepresidenta en el seu darrer torn de rèplica sobre l'Agència Catalana de Notícies a la seva etapa actual, les trobo absolutament fora de lloc. L'Agència Catalana de Notícies era un model d'èxit, esperem que ho continuï sent. L'Agència Catalana de Notícies estava presentant uns resultats al territori, d'acceptació per part dels mitjans de comunicació territorials, elevats a causa del bon servei que donava, i amb cada vegada més abonats, i estava presentant xifres de recaptació que en la primera etapa, amb el darrer Govern de Convergència i Unió, abans del primer Govern d'esqueres, diguéssim, no eren els mateixos resultats, eren resultats molt allunyats d'això i, a més a més, amb implicació directa del sector privat en la seva gestió i no, diguem-ne, una bona implicació. Ara havia agafat una bona direcció, i esperem que aquesta direcció continuï.

Però també es va fer referència a les persones, sense esmentar-les; i, clar, les persones són una qüestió molt sensible. Si fem referència a les persones, no podem dir que un ha estat un mal gestor i contraposar-lo amb un altre que teòricament serà un bon gestor, quan l'altra persona en qüestió tenia un contracte blindat amb una empresa pública, cosa que està contraindicada. Està contraindicada en els temps que corren, però estava contraindicada abans també. I, en canvi, aquesta persona tenia un contracte blindat, no? I les coses s'han de dir pel seu nom.

Però, tot i així, estem contents que el grup majoritari de la cambra també entengui aquesta preocupació i manifesti la seva sintonia.

En el cas de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, home, hi ha una preocupació, perquè s'està intentant una campanya que és bastant general, s'observa a través de bastants mitjans de comunicació, en el sentit de dir: «La corporació és cara per al conjunt dels ciutadans de Catalunya.» I amb els ajustos que la mateixa corporació ha fet, amb la intel·ligència amb què els actuals dirigents de la corporació han actuat, aconseguint que siguin els mateixos treballadors d'una empresa pública, com és TV3, com és Catalunya Ràdio, que acceptin limitar les seues retribucions salarials en benefici de la continuïtat de l'empresa, això sembla que hagi passat com..., amb el més absolut dels silencis. I, en canvi, tenim una empresa, com és la corporació, que a cada català i catalana li costa –una empresa d'èxit com aquesta i de bon servei– menys de quaranta euros per català i catalana / any. I aquest és...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

Carmel Mòdol i Bresolí

...un bon nombre... –sí, senyor president, acabo; disculpi. Aquest punt és el que queda. I al cinquè ja hi faré referència quan parli de les esmenes que s'han presentat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pels grups que han presentat esmenes, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laia Ortiz.

Laia Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyors diputats, senyores diputades, bé, de fet, el meu grup ha presentat esmenes bàsicament per completar aquesta moció, una moció que compartim, que parla de l'espai català de comunicació, però entenem que hi ha qüestions que quan parlem de l'espai català de comunicació, doncs, també s'han de parlar i s'han de posar damunt la taula, perquè creiem que no podem deixar, diguéssim, aquelles coses que potser resulten més incòmodes o que no to-

quen, no parlar-ne. Creiem que precisament si alguna qüestió s'ha de posar a llum pública i parlar-ne obertament és precisament dels mitjans de comunicació i del nostre espai de comunicació, i, per tant, jo crec que també d'allò que potser pot resultar més incòmode i creiem des del nostre grup parlamentari que calia posar-ho damunt la taula.

Però, en primer lloc, dir que nosaltres compartim els continguts d'aquesta moció i compartim molts dels arguments, doncs, que plantejava ja el diputat d'Esquerra Republicana. Nosaltres creiem que el sector de la comunicació al nostre país és un sector estratègic per molts motius, i creiem que per responsabilitat política aquest Parlament, doncs, també ha de vetllar perquè no es degradi un sector tan estratègic com aquest, malgrat la crisi, però és un sector estratègic en molts sentits. En primer lloc, doncs, per, també, el seu paper de dinamitzador de l'economia del nostre país; pels llocs de treball, també, que representa el sector de la comunicació, però també parlem del paper fonamental que té l'espai de comunicació com un element de qualitat i de pluralitat social i política i, per tant, de garantir els drets dels ciutadans i ciutadanes a una bona informació.

Per tant, davant aquests objectius que són estratègics, doncs, creiem que compartim el contingut d'aquesta moció. Evidentment, compartim la necessitat de defensar l'internacionalisme de l'Agència Catalana de Notícies i la bona tasca desenvolupada; o el finançament digne de la Corporació Catalana de Mitjans, que també es posa damunt de la taula; o acabar amb la vergonya del que representa, doncs, que TV3 no pugui ser vista al País Valencià, un debat reiterat en aquesta cambra, però una petició de milers de ciutadans i ciutadanes també del País Valencià, i, evidentment, no hem de defallir, hem de continuar i el Govern ha de vetllar perquè sigui possible la visualització de TV3; o, evidentment, la defensa de la Institució de les Lletres Catalanes. Per tant, compartim aquesta moció.

Però també creiem que si parlàvem de l'espai català de comunicació també hem de revisar aquelles coses que no estan tan bé però que també cal posar en una moció com aquesta. I dic per endavant que no són esmenes que van per crear polèmica. Una, ho vam parlar l'altre dia a la Comissió de Control de la Corporació aquí, al Parlament: anem tard amb el contracte programa. I, ja ho dic, faig una autocrítica; no és una qüestió, diguéssim, d'emplaçar, de dir que ara el Govern no fa els deures. És a dir, és veritat, anem amb molt de retard amb el contracte programa de la corporació, i és un element molt important. Primer, per compliment de les lleis, ja no només de la corporació, sinó també del Consell de l'Audiovisual; parla, doncs, del contracte programa. Però, dos, perquè és un element fonamental d'autonomia i independència de la corporació, i això, el pluralisme i la independència, forma part del prestigi que tenen els nostres mitjans públics. Per tant, no ho podem demorar més. Aquí hem posat un calendari, som oberts, diguéssim, a flexibilitzar-ho, fent autocrítica que anem tard, però això no ens eximeix de posar els deures i posar-nos l'objectiu, doncs, de tenir aquest contracte programa i que sigui presentat al Parlament al més aviat possible.

I una segona que hem posat damunt la taula. Malgrat que aquesta llei òmnibus que ha entrat amb urgència, diguéssim, al Parlament, deixa fora aquests canvis que el Govern havia posat damunt la taula, la intenció de modificar la representativitat en el Consell d'Audiovisual de Catalunya, per tant, una institució clau i que té una autoritat pel que fa al control de la pluralitat en els mitjans, però, per altra banda, també en un organisme tan sensible com el consell de govern de la corporació, creiem que és important posar damunt la taula que davant d'aquesta amenaça, diguéssim, de reducció d'aquesta pluralitat, crec que és important posar el debat damunt la taula; és veritat que ara això no ha entrat al Parlament però sí que sembla que el Govern vol obrir el debat. Ho volíem posar aquí perquè creiem que les dues lleis, tant la del Consell de l'Audiovisual com de la corporació, han estat lleis àmpliament consensuades, que no van ser fàcils, i obrir aquest meló, doncs, és un debat.

Nosaltres estem disposats a dir: «Volem parlar del model de representativitat? Podem parlar-ne. Volem incorporar agents socials, nova gent que en formi part en aquests organismes? Parlem-ne.» Però la intenció, pel redactat que hi havia, inicial, en aquesta llei òmnibus, en la primera versió, diguéssim, no anava precisament en aquest sentit, no anava a ampliar i donar més veus a altres sectors, sinó a reduir i a posar el control del Govern en els mitjans. I entenem que això obria un meló perillós.

Per tant, les esmenes anaven en aquest sentit, i esperem, doncs, que la resta de grups també l'incorporin.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Marta Alòs.

Marta Alòs López

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, bé, al propassat Ple el diputat Carmel Mòdol ens parlava d'uns valors que semblen, doncs, que ara sovintegen poc, no? Parlava de la confiança, del rigor i de la seriositat; jo crec que, una mica, doncs, el que basteix el model que nosaltres volem per a Catalunya quan parlem de la comunicació, de l'espai de la comunicació, no?

Crec que hem avançat, siguem sincers, molt. Jo crec que moltíssim, no? No cal parlar d'aquells que parlava el diputat Mòdol, dels foscos temps del franquisme, sinó que podem avançar encara més en aquests períodes foscos, doncs, quan el senyor Calviño, aleshores director general de Radiotelevisió Espanyola, ens deia, quan nosaltres volíem fer la nostra pròpia televisió, el nostre model comunicatiu, ens deia que havíem de fer una televisió antropològica, no?, que això volia dir ras i curt una televisió de vol gallinaci, una televisió localista i no una televisió universal, per allò, perquè la televisió espanyola quedés com a únic referent de tots els espanyols, no? TV3 no va apostar per

aquest model localista, sinó que va apostar per un model universal, un model que expliqués als catalans el món i que el món veiés Catalunya, i per tant ara el lideratge de TV3 és inquestionable i la batalla, doncs, està guanyada.

Els objectius de Convergència i Unió sempre han estat els mateixos en aquest model de comunicació. Els temps, òbviament, doncs, obliguen en un temps de globalització a enfocar i a seguir defensant la llengua i la cultura del nostre país, fins que –encara– aquest espai català de comunicació esdevingui hegemònic.

És també molt important, i això es va parlar a la passada interpellació, i no m'hi allargaré més, que la decisió editorial sobre els mitjans continuï sent catalana i que no siguin editorials externes, no?, que aleshores contribueixin molt negativament.

Mireu, Convergència i Unió ha presentat dues esmenes; dues esmenes que no es contraposen i que naveguen en el mateix marc que diu la moció d'Esquerra Republicana: mitjans de comunicació catalans al servei d'un país, eh? Per tant, anem en la mateixa línia.

De la moció, doncs, nosaltres estariem d'acord en els punts primer, tercer i cinquè.

Hem presentat una esmena de modificació en el punt segon, que prioritza les corresponsalies a l'exterior, en un món que parla en català, que vol viure en català, i on el català, malgrat que alguns no ho voldrien això, és una llengua de prestigi i d'integració social per al nostre país.

I hem presentat també en el punt número quart una esmena de supressió d'aquest punt número quart, perquè –d'això n'hem parlat també amb el diputat Mòdol–, doncs, la realitat fins fa poc era una i ara ens trobem amb una altra realitat. Certament, l'Avantprojecte de la llei de simplificació, com vostè deia en el punt número quart, presentava un apartat amb l'Institut de les Lletres Catalanes, un articulat, que havia de ser discutit, parlat i consensuat, però ens trobem, doncs, la setmana passada, un acord entre la conselleria de Cultura –aquí tenim, doncs, el conseller de Cultura, Ferran Mascarell– i el Consell Assessor de la Institució de les Lletres Catalanes, que van acordar els termes de la modificació d'aquest organisme dins de la Llei de simplificació.

Segons la proposta consensuada per ambdues parts, la Institució de les Lletres Catalanes conserva la seva naturalesa d'organisme autònom adscrit, com estava abans, al Departament de Cultura; es modifiquen algunes coses, però es reforça també el paper del degà, el càrrec honorífic que recaurà, doncs, en una persona de prestigi, en un escriptor o escriptora de reconegut prestigi. És just que sigui així quan tot just l'any que ve, 2012, celebrarem els setanta-cinc anys de la creació de la Institució de les Lletres Catalanes i els vint-i-cinc anys de la seva refundació.

Per tant, a nosaltres en agradaria que aquestes esmenes, doncs, fossin acceptades per part del grup proposant de la moció. És una moció, diputat Mòdol, molt important, i reconeixem el mèrit, doncs, d'haver-la presentat, perquè l'espai de comunicació esdevé un

dels pals de pallar del nostre país; esdevé important per a qualsevol estat, per a qualsevol país, i no entendriem, doncs, que nosaltres no ho defenséssim amb la mateixa contundència.

Per tant, esperem que aquestes dues esmenes siguin acceptades pel diputat Carmel Mòdol i pel Grup d'Esquerra Republicana, doncs, per millorar els mitjans de comunicació del nostre país.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. En nom del Subgrup de Solidaritat per la Independència, dins del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyor president, honorable conseller, Solidaritat donarà el seu suport globalment a aquesta moció, com no podia ser d'altra manera, sobre l'espai català de comunicació, un espai que sempre caldrà enfortir fins que la cultura i els mitjans catalans tinguin la presència que els correspon a l'espai radioelèctric.

Un element clau de l'entramat de la comunicació moderna als diferents països és la mesura i l'avaluació dels fenòmens culturals de comunicació que permeten els baròmetres d'audiència. De moment l'única bona notícia que podem compartir els catalans, dins la penúria que signifiquen unes retallades que, no ho podem deixar de recordar, no existirien sense l'espai fiscal existent, és que..., el baròmetre tindrà una minvada, tindrà una presència minvada, precària, si tindrà una continuïtat, si és que amb una retallada del 45 per cent pot significar una continuïtat amb cap i ulls en cap àrea.

Pensem en el primer punt que la captació de nous patrons per la fundació, la Fundacc, hauria de ser una prioritat per a la nostra política de comunicació. Creiem que el Govern de Catalunya, senyor conseller, i fins allà on puguem incidir, hauria d'aprofitar les bones relacions amb el principal grup de comunicació del país, és a dir, La Vanguardia, per intentar que aquest grup també entrés en aquest grup de comunicació, en aquesta fundació; hauria de fer els màxims per encoratjar-los, sobretot ara que tenen una esperada versió del seu diari en la llengua nacional de Catalunya. Convindria fer els possibles per incorporar-lo de debò a un camp que, lògicament, ha de tenir el baròmetre del país com a control d'audiència més que no pas cap altre orientador de fora.

Estem totalment d'acord també en el segon punt, que insta al finançament adequat de l'Agència Catalana de Notícies, per mantenir i potenciar la seva activitat com a agència de notícies nacional amb ambició. En els temps que corren no comptar amb una versió anglesa de la nostra informació és mostra d'una tendència a l'autisme al qual ens hem referit abans, massa present, tristament, en diversos aspectes en la nostra realitat.

Lògicament, també mantenir els recursos per al manteniment de l'activitat de la Corporació Catalana de Mitjans ha de ser una prioritat.

En l'única cosa en què nosaltres hem introduït una esmena, que pregaríem que es tingués en compte, és en el fet de dependre excessivament d'una reciprocitat amb Canal 9, un canal que està en vies de conèixer uns graus molt baixos d'audiència, amb una tendència futura segurament cap a la privatització. Lògicament, no tenim res en contra de rebre un senyal d'una altra comunitat, però pensem que ha de ser l'Estat el que resolgui aquesta greu mancança de possibilitats de rebre TV3 al País Valencià, que ha de resoldre aquest tema, amb la bona notícia que hem tingut últimament de l'acceptació de la ILP a les Corts de Madrid; aquesta ha de ser la via, més que no pas...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

Antoni Strubell i Trueta

...dependre d'una negociació amb el Grup del PP, que poques coses ens deixarà avançar en aquest camp.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo enfocaré el posicionament del Partit Popular amb relació a aquesta moció a partir del posicionament i de l'enfocament que li va donar el diputat en la interpellació que va fer a la vicepresidenta del Govern, i, al nostre entendre, el diputat li va donar una visió... Jo parlaré ara de tres punts de vista, òbviament, des de la nostra perspectiva, no?

En primer lloc, una visió limitada del que és l'espai català de comunicació. És a dir, l'espai català de comunicació no només és aquelles..., o no només són aquelles eines que depenen de la Generalitat de Catalunya; ho són també moltes altres eines que depenen d'altres entitats públiques i d'altres administracions públiques, televisions locals per descomptat; escolti'm, i Televisió Espanyola, que, per cert, en els últims anys les emissions en català de Televisió Espanyola estan desapareixent amb el silenci no sé si còmplice o no, durant el Govern tripartit, i continua ara exactament de la mateixa manera durant el Govern de Convergència i Unió. Però també hi ha un sector privat. I nosaltres entenem l'impuls del sector públic de l'espai català de la comunicació des del punt de vista de la necessitat d'impulsar el creixement d'un sector privat que sigui capaç de sobreviure en aquest espai català. Per tant, vam detectar una visió certament limitada de l'espai català de comunicació. Primera observació.

Segona observació. També des del nostre punt de vista la visió va ser des d'una conjuntura..., i la moció crec que ho reflecteix perfectament, encara que cap dels diputats, excepte el senyor Strubell, s'hi ha referit, a una

visió de conjuntura econòmica. És a dir, es planteja o es pretén plantejar en una moció que el Govern faci tot un seguit de coses que a través dels pressupostos segurament no s'està complint. I això és degut fonamentalment a la situació de crisi econòmica que estem patint i també a la important deficiència de la gestió econòmica de la Generalitat de Catalunya durant els darrers anys, que ens porta a una situació de necessitat de restricció i de reduir d'una forma molt important les despeses.

I, finalment, també hi ha una conjuntura política, senyor Mòdol, que va ser bastant reiterada en el seu discurs, i és que suposo que a vostès els fa mal que el Govern de la Generalitat pugui tirar endavant uns pressupostos amb la col·laboració responsable del Partit Popular de Catalunya. I això va estar de forma transversal en tot el seu discurs. Per tant, creiem que en el fons segurament no el preocupen tant les restriccions econòmiques que vostè esmenta en aquesta moció, sinó que el que el preocupava més era que fos el Partit Popular el que tingués aquest paper de responsabilitat amb el Govern de la Generalitat.

Miri, nosaltres en tot allò que d'aquesta moció fa referència a demanar més recursos ens abstenem. I, per tant, ja li diem que ens abstenim en la proposta que fan per al baròmetre, en la proposta que fan per a l'Agència Catalana de Notícies i en la proposta que fan per a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I el motiu és bàsicament que cal prioritzar. I, en aquest sentit, creiem que és molt més important prioritzar les despeses en sanitat, les despeses en educació que no pas les despeses, segons vostès, en la construcció nacional.

I permeti'm que li rebati a vostè la idea que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals només costa quaranta euros per ciutadà, perquè, miri, exactament igual que ha utilitzat el senyor Strubell la referència a l'espoli fiscal, també li podem afirmar que en aquest sentit hi ha espoli fiscal a molts catalans: a tots aquells que no se senten identificats en la televisió i en la ràdio de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Si vostè compta la quantitat de catalans que no s'hi senten identificats, veurà vostè que la televisió catalana és molt més cara d'allò que vostè esmenta aquí.

Nosaltres, què voldríem votar a favor? Miri, doncs, voldríem votar a favor dues coses: una primera –una primera–, que apareix de forma absolutament secundària, però que ha estat objecte, també, d'aprovació d'una resolució a la comissió de control, que és que hi deixin d'haver, de cara a la televisió catalana –hi deixin d'haver–, catalans de primera i catalans de segona. Catalans de primera serien aquells que, pagant exactament el mateix que els catalans de segona, veuen els programes dels dos múltiplex. I els catalans de segona són aquells que pagant exactament també els quaranta euros només tenen possibilitat de veure un dels múltiplex, i, per tant, no tenen possibilitat de veure ni Esport3, ni la televisió en alta definició, ni algun altre programa que apareix per allà.

I, finalment, respecte a la proposta de reciprocitat de TV3, a València. Miri, li hem presentat una esmena que va en un doble sentit. Primer, en primer lloc, si

vol, jo no tinc cap inconvenient a parlar de País Valencià –parlar–; però en el moment que hem d'escriure el nom de la Comunitat Valenciana, preferim citar-la pel seu nom: Comunitat Valenciana, i no com a «país» amb majúscula, perquè això només existeix en el seu imaginari, que no sé si deu ser el col·lectiu o no, però que no deixa de ser un imaginari.

I, en segon lloc, el que demanem en aquesta esmena, també, no és només que es vegi TV3 a la Comunitat Valenciana, sinó també que tinguem la possibilitat de veure Canal 9 a Catalunya, encara que al senyor Strubell no li agradi.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. A continuació, té la paraula, per fixar la seva posició, l'illustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Bé. Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Jo segueixo el criteri de donar suport a totes les propostes que enforteixen la nostra identitat nacional. I aquesta, doncs, és una d'elles; per tant, vagi per endavant el meu suport.

Els mitjans de comunicació públics són una eina fonamental per a la recuperació nacional, lingüística i cultural. A més a més, també penso que són una eina fonamental per mantenir la consciència nacional, honorable conseller..., per mantenir la consciència nacional, cultural i lingüística. Entenc, doncs, que l'univers cultural i de comunicació és un dels pocs àmbits en el qual tenim el dret a decidir el model que volem. I, per tant, doncs, cal treballar en aquesta direcció.

L'espai de comunicació i cultural català entenc que requereix confiança i coratge. Que això no vol dir, doncs, control i dependència informativa. Això no vol dir una cultura subvencionada. Entenc que un país ha de tenir uns mitjans, ha de tenir unes entitats culturals, doncs, fortes, eficients, eficaces i amb projecció internacional.

Unes observacions molt ràpides respecte a la moció: en el punt 1 entenc que el baròmetre de comunicació i cultura en la majoria dels països democràtics, doncs, això correspon més al sector privat que no pas al Govern. En el punt 2, l'Agència Catalana de Notícies, penso que, doncs, el que cal és gestionar-la bé. Crec que, doncs, és important tenir una agència catalana de notícies. Hi estic a favor, però cal gestionar-la bé, i, sobretot, doncs, cal fer una feina comercial, en anglès, sí, però fer-ho bé, i a més a més comercialitzant-la, comercialitzant els continguts bé. Per tant, potser la dotació pressupostària ha d'anar dirigida a aconseguir comercials que piquin les portes per aconseguir que es comercialitzin bé aquests continguts, no?

Respecte dels recursos per a la corporació i per a l'Institut de Lletres Catalanes, doncs, endavant; però el que cal és optimitzar l'eficiència d'aquests organismes. Per descomptat, estic a favor de la represa de les emis-

sions de TV3 al País Valencià. Demano al Govern que actuï en aquest sentit, perquè és inadmissible, doncs, amb els lligams culturals, nacionals i històrics que tenim amb el País Valencià, doncs, que els valencians no..., que ens vetin la televisió nacional de Catalunya, i a més a més és immoral que els valencians i valencianes no tinguin el dret a veure TV3 al País Valencià.

Per tant, honorable conseller, demano que, en la mesura de les seves competències o possibilitats, aconseguim que TV3 es vegi al País Valencià.

Votaré a favor de la moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, diputats i diputades, la veritat és que, sentint algunes paraules d'aquí, em ve al cap aquella pel·lícula de Woody Allen, on diu que quan sent una òpera de Wagner li vénen unes ganes d'envair Polònia tremendes, no? Doncs, jo veig aquí aquestes ganes de fer del que vostès diuen «País Valencià» part de Catalunya, i els nexes i tot això... Això per *Matrix* està molt bé, però la realitat és que som un país autònom, que tenim comunitats autònomes i que tenim una tele autònoma que en els últims vuit anys ha acumulat un deute de 1.350 milions d'euros. I qui ho paguen? Els de sempre, els catalans. Aquesta és la realitat. Vostès poden parlar del que vulguin. La realitat són 1.350 milions d'euros de deute, que s'eixuga amb els diners dels catalans, i això és un problema. O no és un problema tenir un forat a la sanitat? O no és un problema tenir un forat en l'educació? I no és un problema tenir un forat en els mitjans de comunicació públics? Això és la realitat.

Vostès parlen de l'«espai català de comunicació»; no, l'espai de propaganda. L'espai català existeix, no cal que el definim, són tots aquells mitjans que treballen, i aquells periodistes, i aquella gent que informa a Catalunya, des de Catalunya cap a la resta d'Espanya, cap al món o cap a on vulguin. Això ja existeix, no cal definir re, no cal blindar re.

Aquest concepte tancat, vostès ja s'han encarregat que hi hagin eines. I són les mateixes eines que Convergència i Esquerra han pactat que no entrin en la llei òmnibus. Casualment? No. El CAC, aquell que fa la feina bruta, el que treu i dóna llicències, el que tanca ràdios i les obre, i la «corpo», la corporació, els mitjans públics que tenen 350 milions d'euros cada any de diners públics. Però no passa res. La casa és gran. La casa és molt gran, sobretot, per pagar deutes de mitjans d'allò que vostès en diuen «eines de construcció nacional». Ara, per la sanitat..., ni s'immuten, eh? En dos dies, tu..., pim-pam-pum, tisores per aquí, tisores per allà, i retallem. I allà no hi ha cap problema perquè hem de ser «comptables», eh?, hem de quadrar els comptes.

Doncs aquí també s'han de quadrar els comptes, senyors! No podem tenir 350 milions d'euros cada any destinats a mitjans de comunicació quan s'està ensorrant el pressupost públic! No podem eixugar 1.350 milions d'euros de deute públic de mitjans de comunicació. I és la realitat, i no és un problema només català, és un problema que tenen a la Comunitat Valenciana, a Telemadrid i a altres llocs. També han d'eixugar aquest deute, i també s'ha de criticar quan no s'eixuga.

Per tant, nosaltres estem absolutament en contra d'aquest concepte tancat que vostè tenen, d'aquest concepte de «menjadora» i de construcció nacional. Nosaltres volem una tele pública de qualitat, que informi de continguts que són adscrits a la tele pública, que el de la privada ja fa altres coses, eh? Per comprar Fórmula 1 i futbol ja n'hi ha d'altres que ho paguen, eh? Jo vull un servei públic que doni un servei públic d'informació, de cultura..., determinades qüestions. I que no sigui «sesgat» i només per a una part de la població, sinó per a tots els catalans. Per tant, aquest és el nostre model. Si ha d'existir una tele pública, que sigui així, i, si el que tenim és el que tenim, hem de racionalitzar-ho.

Finalment, jo..., també m'agradaria, ja que vostès parlen d'això del País Valencià, que diuen vostès, de la Comunitat Valenciana, coneguda arreu del món..., el que els vull dir és una cosa: vostès volen que a València es vegi TV3. Molt bé, nosaltres també. Nosaltres volem que el Canal 9 es vegi aquí, molt bé. I quan proposem que hi puguin haver reciprocitats entre comunitats autònomes, què fan vostès? Votar-hi en contra. Vostès no volen que TV3 es vegi a Madrid o es vegi a Andalusia. No ho volen. Perquè volen fer de la llengua catalana un instrument polític! I no volen que Catalunya... (*veus de fons*), sí, sí..., que el català es pugui veure a Madrid o a Andalusia.

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

Vaig acabant, senyora presidenta. Per tant, nosaltres..., som nosaltres els que proposem que es pugui veure televisió en català arreu d'Espanya, perquè és una llengua espanyola, com diu la Constitució, perquè és una llengua de tots i un patrimoni de tots –llegeixin l'article 3 de la Constitució–, és una llengua de tots els espanyols, també, lògicament, nostra, i en aquest sentit, ho volem així. Vostès no, vostès volen allò nostre i allò dels altres també és nostre. Doncs, nosaltres estem en contra d'aquest concepte. Proposem *racionalitzar* i adequar a la realitat econòmica les despeses, igual que es fa en altres camps encara amb més raó.

Nosaltres no podem ni legitimem l'aplicació de retallades sanitàries a costa de mantenir i de pactar Esquerra Republicana i Convergència que el CAC i la corporació no es toquin. Si hi ha llei omnibus...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...–acabo, presidenta–, per a tots i per a tothom. I vostès exclouen allà on és més prescindible, per vostès no, perquè és la construcció nacional, però per la immensa majoria de persones... (*Veus de fons*.) Sí, senyora Simó..., a vostè potser no li importa, però retallar sanitat i mantenir sis canals de televisió..., vostè ho pot defensar. A nosaltres, no ens sembla ni ètic ni moral.

Per tant, nosaltres no estem a favor de blindar aquest tipus de pressupostos, a canvi de retallar altres tipus de pressupostos sanitaris o educatius.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Ferran.

Joan Ferran i Serafini

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, permeti'm una prèvia al senyor Rivera... Crec que vostè, quan ha plantejat que no hi ha voluntat que es vegin les televisions autonòmiques ha obviat un tema que és fonamental: que ni tècnicament ni legislativament això no és possible. I, per això –per això–, aquest Parlament fa pocs dies, en una comissió, va votar de la manera que va votar. Perquè hi ha una cosa, que és la tècnica, i una altra, la legislació, que obliguen que la gent que fa propostes en aquest Parlament les faci amb una certa solvència perquè aquestes propostes es puguin dur a la pràctica. Però, dit això, permeti'm que passi, ja, al contingut de la moció.

Vam seguir amb molta atenció el debat que va tenir lloc aquí entre el senyor Mòdol i la vicepresidenta del Govern. I hem de dir que hi votarem afirmativament, perquè estem d'acord amb el conjunt de plantejaments que es van fer. Són una mena d'acords que, generalment, en aquesta cambra hem convingut tots, no? Estem tots perquè el baròmetre de comunicació i de la cultura tiri endavant. No tenim cap problema al respecte. Estem, també, d'acord amb el fet de garantir el funcionament de l'Agència Catalana de Notícies, malgrat que ens hauria agradat que alguns dels nomenaments que ha fet el Govern s'haguessin fet més amb un criteri professional que no amb un criteri partidista, de control partidista de l'agència, però estem d'acord en què l'agència ha de tirar endavant.

I estem d'acord, també, que s'ha de tirar endavant un contracte programa. Un contracte programa per fer la feina que aquest Parlament, al llarg d'anys i panys, hagi governat qui hagi governat, li ha encomanat a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Ara, això sí, dient que facin esment, que facin atenció a allò que li està proposant el Consell Assessor de Continuts i Programes. Perquè hi han alguns aspectes modificadors del que és la dinàmica de la mateixa corporació que convindria tenir en compte. I estem d'acord, també, com no podria ser d'una altra manera, que la

televisió catalana es veiés a València i que hi hagi reciprocitat, etcètera.

Per tant, hi ha un conjunt de mesures en les quals sembla que avui tots votarem afirmativament si el proposant de la moció, doncs, té a bé acceptar algunes de les esmenes que hi han aquí...

Ara, deixi'm dir una petita apreciació sobre el que va ser el debat. En la intervenció que va fer el senyor Mòdol hi vam trobar a faltar un parell de coses, i en la intervenció que va fer la senyora vicepresidenta del Govern, també. Van ser intervencions, van ser unes posicions on pesava moltíssim, com no pot ser d'una altra manera i és legítim, el que és l'ideari del senyor Mòdol, i el que és l'ideari, també, de la senyora vicepresidenta del Govern, que justificaven tota aquesta argumentació amb un plantejament de la creació d'un espai català de comunicació, cosa que és legítima i que li ho havíem sentit al conseller Tresserras, i que li havíem sentit, també, en els discursos més, diguem-ne, polítics/ideològics d'alguns grups d'aquesta cambra.

Però jo crec que es van deixar, o s'han deixat, i avui tothom ha deixat –llevat d'alguna petita excepció–, avui aquí, de parlar en aquesta tribuna, d'una cosa que per nosaltres és fonamental: que és el plantejament de la ràdio i la televisió pública com un servei públic –com un servei públic.

I estem parlant de la consolidació de la cultura, de l'espai català de comunicació, etcètera; però s'han sentit molt poques apreciacions aquí, molt poques comunicacions, molt poques idees sobre el que ha de ser un servei públic, uns mitjans de comunicació amb vocació de servei públic, que és un element que ha estat sempre present en tot el que ha estat l'elaboració legislativa que s'ha fet en aquest Parlament: el plantejament de servei públic com a televisió. Més aviat hem sentit el senyor Rodríguez plantejant-ho des de la perspectiva privada, i, per tant, jo crec que hem de reivindicar un servei públic de comunicació com a servei públic a la ciutadania.

Per què diem això? Home..., perquè nosaltres creiem que cal avançar cap a una televisió de continguts de producció pròpia, en aquests temps, en aquest moments, amb una decidida visió cosmopolita del món. I hem d'avançar, també, cap a una televisió que serveixi d'argamassa, de cohesió social per a tot el país. Més enllà de la percepció nacionalista del país, hem de tenir la percepció nacional del país, que és la capacitat d'integració, de cohesió, a través d'una llengua i una cultura, de gent que pensa molt diferent, que pot pensar molt diferent, que té orígens molt diferents, però que poden trobar en la catalanitat, en el concepte nació, la integració i la cohesió social.

És per això que plantegem que aquesta moció, que aquesta llei, que aquesta corporació que estem defensant serveixi per a això: per cohesionar la cultura, però també per cohesionar la societat catalana.

I per què diem això? Doncs, per una qüestió molt senzilla, perquè hi han alguns, molts, interessos privats que en aquests moments voldrien debilitar el servei públic de la ràdio i televisió pública. I, en aquest sen-

tit, trobaran en el nostre grup una defensa ferma del que és el servei públic de ràdio i comunicació i una defensa ferma de tot el que han estat les idees que han vertebrat la construcció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, entesa com a servei públic i entesa com la garantia que el ciutadà de Catalunya pugui rebre una informació objectiva, plural i amb uns continguts que no tinguin res a veure amb altres que es donen d'una manera molt gratuïta, que tenen grans nivells d'audiència, però que la seva qualitat és minsa.

Gràcies, senyora presidenta. Anunciar que votarem afirmativament aquesta moció que ens ha presentat el senyor Mòdol, en representació d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Començaré la meua intervenció dient que no puc estar més d'acord amb la darrera intervenció del senyor Ferran. La defensa del servei públic ha de ser..., de comunicació, ha de ser un dels bastions d'aquest Parlament si volem que el desenvolupament de la nostra societat, malgrat algunes preocupacions demagògicament expressades, es desenvolupi en plena llibertat, en ple coneixement de causa.

Aprofito l'avinentsa per saludar, també, l'honorable conseller, com que la interpellació va ser amb la vicepresidenta no el comptava avui aquí.

Amb referència a les esmenes..., començaré pel senyor Santi Rodríguez. Comparteixo també part del que ha dit, eh?, quan parlem d'espai de comunicació català estem parlant de tot l'espai, i hi entra també l'espai privat, no pot ser d'altra manera. Però aquesta cambra fa funció de control i d'impuls sobre l'acció del Govern. I és des d'aquest punt de vista que ens hem centrat molt, i ens hem centrat molt en el tema pressupostari. Sí, perquè ens preocupava que, en base l'argument de crisi, poguéssim anar a..., poguéssim ser la justificació perfecte per anar desmantellant, perquè hi ha determinants interessos que ho volen així, unes eines que s'han demostrat efectives, potents, per assolir la normalitat, per aproximar-nos a la normalitat, normalitat que encara no tenim assolida, perquè hi ha gent que aquí sembla que la normalitat fos la llibertat que teníem fa quaranta o quaranta-cinc anys, i resulta que no, que estem construint un espai de llibertat treballant, eh?, de forma treballada.

No li puc acceptar l'esmena, senyor Rodríguez, perquè el Canal 9 ja arriba a Catalunya. Arriba..., és a dir, ja hi ha la reserva feta; TV3 l'emet, però la Comunitat Valenciana, com vostès diuen, el Govern del País Valencià, com diem nosaltres, no aplica la reciprocitat.

I, en aquest sentit, la nostra exigència al Govern, i més ara que, diguéssim, el matrimoni pressupostari és, de fet, aquí..., que hi ha amb aquestes noccs es poden fer

un regal de bona voluntat, i més tenint en compte que sembla que tornem al notari, però, en sentit invers, a fer papers, que es fes un paper una mica més enllà dels pressupostos de Catalunya, sinó que anés a... No veig cap número, senyor Llobet..., els pressupostos de Catalunya, com deia..., sinó que s'arribés a un acord amb la reciprocitat de TV3 i del Canal 9, amb el País Valencià. Això seria el positiu, aprofitant, precisament, que Catalunya..., a nosaltres no ens agrada que vostès siguin els socis preferents pel tema de pressupostos, però ho són. I, aprofitant aquesta realitat, aprofitem també per modificar l'espai de comunicació amb, reproduint aquell acord que es bloqueja des d'allà, no des d'aquí, eh?

El senyor Rivera no hi ha presentat esmena, però ens ha fet el discurs habitual. Jo m'atreiria a dir que el liberalisme del senyor Rivera, i més donant dades no ajustades a la realitat com les que ha donat, és semblant al liberalisme d'un comissari del Partit Comunista xinès, al Tibet. És a dir, vostè practica aquest liberalisme. I, com sabem, no és la millor de les escoles liberals, el Partit Comunista xinès, al Tibet.

Hem acceptat les esmenes de Convergència i Unió, i agraïm el to també. I agraïm, també, que el Govern hagi rectificat amb la Institució de les Lletres Catalanes i tingui una consideració cap a tot aquest món de la creació amb literatura catalana al nostre país.

No podem acceptar l'esmena del Subgrup de Solidaritat, per una raó molt senzilla: perquè la llei va per on ha de anar, la proposta de la ILP, i la compartim i hem treballat perquè fos acceptada; però aquí estem parlant de les relacions entre governs, al marge de tot això. Són dues línies de treball paral·leles que busquen un mateix objectiu. I, en aquest sentit la nostra exigència és al Govern de la Generalitat. Per això no acceptarem la seua esmena.

I, finalment, han fet una transaccional, que entrego a la presidenta, acceptant el punt 3 bis que parlava del contracte programa per part d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. I, en el sentit que el contracte programa es vagi, diguéssim, els pròxims mesos, no dels mesos que em posava la seua proposta, sinó que en els pròxims mesos siguin capaços de tirar-lo endavant.

En aquest sentit, presidenta, quedarien acceptades les esmenes del Grup de Convergència i Unió, i la transacció amb el Grup d'Iniciativa que li he entregat.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per tant, senyor Mòdol, s'hi incorporen les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i l'esmena transaccional d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Carmel Mòdol i Bresolí

Correcte.

La presidenta

D'acord, gràcies.

(Albert Rivera Díaz i Santi Rodríguez i Serra demanen per parlar.)

Senyor Rivera... *(Veus de fons.)* Espera..., senyor Rivera i després el senyor Santi Rodríguez. Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Per al·lusions directes...

La presidenta

Trenta segons...

Albert Rivera Díaz

Sí, per al·lusions del senyor Mòdol. Miri, senyor Mòdol, diuen que no ofèn qui vol, sinó qui pot. I, per tant, no m'ofenen les seves paraules. Però el nostre liberalisme, per deixar-li-ho ben clar, és aquell que fa que els que hem nascut en democràcia compartim escons amb exterroristes que s'han assegut, de les seves files, en aquest escons. *(Remor de veus.)* Aquest és el nostre liberalisme. *(Veus de fons.)* Sí, sí..., nosaltres mai hem...

La presidenta

Senyor Rivera, senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Senyora presidenta...

La presidenta

Senyor Rivera, no pot fer aquestes expressions.

Albert Rivera Díaz

Per què, senyora presidenta? Ho pregunto –ho pregunto. Poden dir «comissari..., comissari del Partit Comunista, d'assassins», al diputat que aquí s'asseu, i no podem dir coses que estan publicades, senyora presidenta?

La presidenta

Senyor Rivera..., senyor Rivera, no pot...

Albert Rivera Díaz

Demano empara a la Mesa, senyora presidenta. No estic dient res que no sigui cert.

(Veus de fons. Rialles.)

La presidenta

Li retiro la paraula, senyor Rivera. *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Senyor Santi Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Per contradiccions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Contradiccions del senyor Mòdol respecte dels passos que ha sigut el..., amb la retirada de Canal 9, a Catalunya.

Miri, no li parlaré de la decisió del ministre d'Indústria, Montilla, per utilitzar la freqüència analògica que tenia TV3 a València per donar-li a La Sexta. No li parlaré, tampoc, de la discriminació que suposa que, a Catalunya, puguem gaudir de tres múltiplex per canals digitals i a la Comunitat Valenciana, suposo que perquè hi ha un govern del PP i el Govern de l'Estat és del Partit Socialista, només en tinguin dos.

Li parlaré de l'acord que el seu Govern va arribar amb el Govern de València per tal que, mentre TV3 s'emetés a València...

La presidenta

Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

...en la versió comercial, Canal 9 es veuria a Catalunya en la versió comercial.

Va ser la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais que, de forma unilateral, va retirar la versió comercial de Canal 9 trencant el pacte de reciprocitat que hi havia.

Gràcies, senyora presidenta.

(Alfons López i Tena demana per parlar.)

La presidenta

Senyor López Tena...

Alfons López i Tena

Sí, gràcies, senyora presidenta. Solament per un aclariment. El punt al qual ha dit que s'havia acceptat..., l'esmena de supressió del punt quart està acceptada, en aquest cas? Si no, demanaríem vot separat del punt quart.

La presidenta

Del punt 4 de l'esmena de...

Alfons López i Tena

Del punt 4 de la proposta acceptada...

La presidenta

...Convergència i Unió.

Alfons López i Tena

...per Esquerra en la qual hi ha hagut una esmena de Convergència, de supressió. No hem entès si s'ha acceptat o no.

La presidenta

Ara, un moment..., no; ara demanaré l'aclariment al senyor Mòdol.

Senyor Mòdol...

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Jo li demanaria al senyor Rivera que no es possés tan nerviós, que demanés excuses per les paraules que ha manifestat aquí, perquè, escolti, acostumats... Jo li he fet una broma al senyor Rivera, i qualsevol diputat d'aquesta cambra... –home!, no fa cara de xinès, senyor Rivera–, qualsevol diputat d'aquesta cambra sap que estem una mica cansats de la demagògia permanent amb la llengua catalana que practica el senyor Rivera, llavors, disfressada de permanent liberalisme, quan això no és així.

Jo he fet una semblança, he fet una metàfora, no he fet una afirmació directa. En canvi, el senyor Rivera ha fet una afirmació directa que li demano que rectifiqui, perquè no és procedent.

I, finalment, entenc les paraules que ha dit el senyor Santi Rodríguez. *(Veus de fons.)* No, no..., eh? Vull dir..., no, no, l'aclariment de la posició del senyor Santi Rodríguez, l'entenc. Una part, a la primera part del que ell ha manifestat hi estem d'acord, però el que ha dit, finalment, no és així, senyor Rodríguez. El Govern valencià va decidir unilateralment que no arribessin les emissions del Canal 9 a Televisió de Catalunya.

La presidenta

Senyor Mòdol, jo li demanava que m'aclarís les votacions. *(Veus de fons.)*

Carmel Mòdol i Bresolí

Té raó, però com que demanava la paraula precisament per fer les al·lusions hi ha hagut aquest *lapsus linguae*, diguem-ho així.

Tal com queda la votació és: s'ha acceptat l'esmena de Convergència i Unió de supressió del punt 4, perquè precisament hi ha hagut una alteració durant aquesta setmana d'aquesta circumstància, per tant, en benefici de la situació de les Lletres Catalanes. I per aquesta raó acceptem la supressió del punt 4. Entenem que, si acceptem l'esmena, no procedeix votar-ho, i acceptem l'esmena, l'altra esmena del Grup de Convergència i Unió, i li hem entregat una transacció que seria el 3 bis del Grup d'Iniciativa.

La presidenta

Allò altre ja ho sé. Per tant..., per tant, esmenes incorporades de Convergència i Unió, totes, i l'esmena d'Iniciativa per Catalunya, transaccionada.

Carmel Mòdol i Bresolí

Correcte.

La presidenta

Un moment. (*Diversos diputats demanen per parlar.*) El senyor Rivera, el senyor Rodríguez i el senyor Turull... Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Senyora presidenta...

La presidenta

Trenta segons, senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Trenta segons. Primer, el que he dit està publicat i no ho penso retirar; és públic i notori, i, per tant, no ho penso retirar.

Segon, bromes dient quelcom que pertany a un partit de dictadors que van al Tibet a assassinar..., bromes ni una, senyor Mòdol, i si algú ha de retirar és vostè. Perquè nosaltres ni donem suport ni als totalitaris terroristes, ni als totalitaris de Xina, ni als totalitaris franquistes. Per tant, de lliçons de democràcia, a nosaltres, ni una! I, per tant, li demano jo a vostè que retiri les paraules. I, si és així, no tinc cap problema que es retirin.

El que passa és que vostè fa bromes i jo el que dic són fets publicats d'alguns dels seus exmembres del seu grup.

La presidenta

Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Per al·lusions del senyor Mòdol.

La presidenta

Trenta segons... –trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Senyor Mòdol, vostè ho sap perfectament, i li ho reiteiro: el seu Govern va arribar a un acord amb el Govern valencià pel qual mentre el senyal de TV3 que arribés a València fos la comercial amb publicitat, perquè ens entenguem, el Canal 9 amb publicitat es veuria a Catalunya.

La Corporació Catalana va decidir que a Catalunya no s'havia de veure el Canal 9 amb publicitat i va substi-

tuir les imatges pel Canal 9, via satèl·lit sense publicitat. I això és el que va motivar que el Govern de València retirés el Canal 9 via satèl·lit del múltiplex català.

La presidenta

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. No..., nosaltres no entrarem en aquest joc de l'«i tu més».

És per demanar votació separada del 3 bis, que ha quedat incorporat com a conseqüència d'una transacció acordada.

La presidenta

D'acord. Per tant, procedirem a la votació, primer... (*Veus de fons.*) Ah, senyor Carmel Mòdol..., és per alguna cosa...

Carmel Mòdol i Bresolí

Sí, presidenta, per aclariment; que abans no he dit que el punt 6 d'Iniciativa, aquest, no l'acceptàvem. Aquest no s'hi incorpora. I, per dir-li, al senyor Santi Rodríguez, que el que està dient, finalment... (*Veus de fons.*) No..., és que s'ha d'aclarir, presidenta, perquè hi ha coses que es diuen aquí...

La presidenta

Senyor Mòdol, portem, portem...

Carmel Mòdol i Bresolí

...que el trasllat de senyal en publicitat és il·legal, que ho sàpiga el senyor Rodríguez.

La presidenta

S'ha acabat...

Passem a la votació, i començarem pel punt 3 bis, que és l'esmena incorporada.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 65 en contra i 17 abstencions.

Passem, ara, a votar la resta de la moció amb les esmenes incorporades.

Comença la votació.

La moció ha estat aprovada per 112 vots a favor, 3 en contra i 17 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Pla estratègic per a modernitzar la justícia (tram. 302-00045/09)

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Pla estratègic per modernitzar la justícia. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustríssima senyora Agnès Pardell.

(Pausa llarga.)

Senyora Pardell, ja pot començar. I demano a tots els intervinents que se ceneixin al temps.

Agnès Pardell Veà

Gràcies, presidenta. Bé, la moció que avui substanciem, honorable consellera, és subsegüent a la interpellació presentada pel nostre grup parlamentari al Ple passat, sobre el desplegament de la nova oficina judicial a Catalunya. Avui donem un pas molt important adreçat, precisament, a fer realitat el nou model de l'oficina judicial al nostre país. Avui no és possible ja pensar en termes d'eficiència en l'àmbit de l'Administració de justícia sense pensar en la necessitat d'implantació de la nova oficina judicial. La nova organització de recursos, especialment de recursos humans, ve de la mà de la nova oficina judicial. Per tant, aquesta nova oficina és una necessitat, no una possibilitat, i és una obligació, i no pas una opció.

No se'ns escapa que per a fer la total implantació d'aquesta oficina judicial es requereixen mesures legislatives de competència estatal; ja ens ho van demostrar quan van iniciar aquest procés de reforma amb la Llei de l'any 2003, de modificació de la Llei orgànica del poder judicial, posteriorment amb la Llei de 2009, de reforma de lleis processals, i precisament ahir mateix, el *Butlletí Oficial de l'Estat* publica la Llei 18/2011, de 5 de juliol, reguladora de l'ús de les tecnologies de la informació i de la comunicació en l'Administració de justícia.

Per tant, segurament necessitem aquestes normes ja publicades, però d'altres que es publicaran, per tal de fer efectiva aquesta implantació, i no només normes d'àmbit estatal, sinó també normes de competència autonòmica, com ja també va fer l'anterior Departament de Justícia, l'anterior Govern de la Generalitat, amb l'aprovació del Decret 189/2010, de 16 de novembre, sobre estructura i organització de l'oficina judicial. Precisament, si anem a l'exposició de motius d'aquest decret, doncs, ja veurem els passos que s'han realitzat fins aquest moment, que des de l'any 2004 es treballa per tal de poder implantar aquesta oficina a tot el territori de Catalunya, a tot el nostre país. El que passa és que aquest, no se'ns escapa que és un procés lent, és un procés difícil, és un procés en el qual les diferents competències de les administracions estatal i autonòmica han de coincidir i, per tant, és un procés que a poc a poc s'ha d'anar fent de forma gradual.

Dit això, però, estem davant d'un procés de reforma profunda, de la forma de prestació del servei en l'àmbit de l'Administració de justícia, i nosaltres conside-

rem que en aquesta legislatura tenim precisament un repte molt important i una responsabilitat, que és la de fer realitat de forma gradual la implantació de l'oficina judicial, en funció, és evident, de les diferents característiques dels partits judicials. I aquesta nova estructura i organització serà la que ens permetrà donar resposta a les demandes de la ciutadania de tenir una veritable justícia en temps raonable.

Ja hem fet camí. No comencem avui, no comencem ara, ja hem fet molt camí, hi ha molta cosa feta. Per tant, es tracta d'aprofitar tot allò fet i continuar en aquesta via.

Nosaltres considerem que ja va ser molt important la proposta de resolució presentada pel Grup Parlamentari Socialista en la Comissió de Justícia del passat dia 9 de juny, en què es va aprovar que el Parlament de Catalunya instava el Govern a reprendre la implantació de l'oficina judicial. Avui fem un pas més en aquesta direcció, que té com a objectiu assolir un acord de tots els grups parlamentaris presents en aquesta cambra, per tal d'impulsar, de reprendre aquesta nova oficina judicial i la seva implantació.

La moció, com tots els grups parlamentaris hauran pogut veure, té cinc punts, que els detallem de forma àmplia però que ara els sintetitzaré. El primer punt, establir un calendari de desplegament de l'oficina; un calendari –que ara miro el Grup del Partit Popular, per la seva insistència en l'esmena que ens ha presentat– que sigui possible i realista, efectivament. Segon, establir uns criteris de desplegament, tenint en compte aquestes diferències que hi pot haver en els partits judicials i la seva dificultat o facilitat per a poder implantar aquesta oficina judicial. Un punt 3, en què es fa referència a la modernització tecnològica en l'àmbit de l'Administració de justícia, que precisament a través d'aquesta llei, eh?, publicada ahir mateix en el butlletí oficial de l'Estat, doncs, ja també tenim més pautes per a poder fer aquesta implantació. Punt 4, que el considerem fonamental, que és treballar en l'aprovació de la relació de llocs de treball, perquè, en funció de la definició d'aquesta relació de llocs de treball, podem agilitzar tot el procés. I el punt 5, que fa referència a altres instruments que també són imprescindibles, com és el manual...

La presidenta

Senyora diputada...

Agnès Pardell Veà

...de procediment, que ens facilitaran el que és el funcionament del dia a dia en l'àmbit de l'Administració de justícia.

El nostre grup parlamentari, ho repeteixo, considera que està treballant i hem de treballar en l'oficina judicial, perquè aquesta és una necessitat i és una obligació.

M'avanço ja, pel que diré en la intervenció que ve a continuació, en el sentit següent. Vull agrair la voluntat d'entesa...

La presidenta

Senyora diputada, després té temps...

Agnès Pardell Veà

...que m'he trobat amb tots els grups parlamentaris. I, per tant, després continuaré fent aquests agraïments.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, per ordre de presentació d'esmenes, té la paraula el Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'excel·lentíssim senyor Alfons López.

Alfons López i Tena

Gràcies, presidenta. Il·lustres diputades i diputats, no estem d'acord amb aquesta moció tal com s'ha presentat; menys encara amb la redacció transaccional que se n'ha fet amb altres grups, per una raó: perquè és que vostès es confonen de cambra. Ja ens agrada que tinguin mentalitat d'estat i que facin una moció que es refereix a temes d'estat, però, doncs, aquesta no és la cambra legislativa d'un estat. I, com que no és la cambra legislativa d'un estat, nosaltres, per responsabilitat, el que no podem és donar suport a mocions que solament generaran frustració i que, a més, es poden fer servir contra una política per part d'un govern de la Generalitat, concretament d'una consellera de Justícia, que es troba amb les mateixes limitacions amb què es va trobar l'anterior consellera de Justícia, l'anterior consellera de Justícia i l'anterior consellera de Justícia, ara presidenta del Parlament; és a dir, que totes aquestes..., la immensa majoria d'aquestes funcions que diuen vostès aquí, o bé correspon al Consell del Poder Judicial, o bé correspon al Ministeri de Justícia, o bé estan regulades a la Llei orgànica del poder judicial, o bé estan regulades en la Llei d'enjudiciament civil o d'enjudiciament criminal, o la Llei del contenciós administratiu. Per tant, fer i dirigir al Govern de la Generalitat, dirigir al Govern català i, per tant, dirigit a la consellera de Justícia, una moció que l'insta a fer tota una sèrie de coses per a les quals no reclamen que tinguin els estris i les competències necessàries per a poder-les fer, em sembla que no és admissible.

Per tant, si vostès volen jugar a estat, doncs, ja saben què han de fer: o bé dirigir les seves peticions a l'Estat, o bé fer que Catalunya sigui un estat. Perquè jugar a l'estat en una comunitat autònoma, això és fer trampa, és fer propostes que no tenen virtualitat i que només donaran lloc que després se li podrà reclamar a l'honorable senyora consellera de Justícia que no compleix una moció per a la qual vostès no accepten precisament l'esmena presentada per Solidaritat Catalana per la Independència, que el que indica és que això necessita reforma en la redacció inicial només de la Llei orgànica del poder judicial, cosa que ha de valorar el Tribunal Constitucional, en la transaccional que han fet ara, a més de totes les lleis processals.

Per tant, juguem amb cartes netes i no creem obligacions a un govern sense donar-li els estris o, com a mí-

nim, el requeriment competencial perquè pugui tenir els estris per a poder complir la moció.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats... Diputada Pardell, nosaltres estem d'acord amb la moció que ha presentat, perquè, evidentment, per a nosaltres el desplegament de la nova oficina judicial és una prioritat i, per tant, entenem que és correcte, és positiu, és necessari que el Parlament insti el Govern i la consellera –perdoni, que abans m'he oblidat de saludar-la– que es desenvolupi, que es marqui un calendari, que s'adapti aquest calendari a les diferents circumstàncies amb què ens trobem en cadascun dels partits judicials. Estem d'acord que també es desenvolupi el sistema de tramitació a Justicia.cat plenament i que vagi substituint l'anterior, el Temis 2. Estem d'acord i especialment contents que s'inclougi la interconnexió telemàtica entre les diferents oficines en un futur, perquè creiem que és essencial, a causa que hi ha molts procediments judicials que, ja sigui per fer exhortos o per fer qualsevol altre tipus de comunicació, moltes vegades s'han de dirigir a altres jutjats, i, per tant, entenem que la interconnexió telemàtica en les diferents oficines judicials que hi ha d'haver en un futur és essencial, evidentment, també amb l'expedient digital; tot el que sigui reducció de paperassa també hi estem d'acord. Com també a adaptar el que són els mitjans per poder-ho fer, tant els mitjans personals, a través de la relació de llocs de treball, com també els mitjans tecnològics.

I, en aquest sentit, entenem que hem d'aprofitar aquesta nova reorganització de l'Administració de justícia al nostre país que suposa el desenvolupament de la nova oficina judicial per garantir l'ús de la llengua catalana, el dret a l'ús de la llengua catalana en la nostra justícia. I per això hem presentat una esmena, una esmena en què diem que, «en el marc d'aquestes mesures d'implantació de la nova oficina judicial i de modernització de la justícia, el Govern promourà l'ús de la llengua catalana en tots els procediments», per tant, en totes les actuacions que facin, que hi hagi present també aquesta necessitat que hi hagi la disponibilitat en llengua catalana de tots aquests nous instruments que es posin a l'abast, per tal que no ens puguem trobar, com ens hi trobem encara, amb algunes dificultats per poder participar en l'Administració de justícia, perquè els agents que hi participen, els representants de les parts, etcètera, puguin fer-ho plenament en la llengua que escullin, sense dificultats de cap tipus, com la que ens hem trobat darrerament en algun cas, per exemple, d'un jutge de Lleida. Per tant, tot el que sigui anar en aquest sentit creiem que ajuda a la promoció de l'ús de la llengua catalana.

Per això presentem aquesta esmena. No és una esmena aïllada, d'un tema que no hi té res a veure, sinó precisament, en el marc de la modernització, que es garanteixi que aquesta modernització promogui també l'ús de la llengua catalana en tots els procediments i tramitacions judicials.

I ho fem, a més, també perquè les darreres setmanes, a la Comissió de Justícia, vam presentar una proposta de resolució sobre la promoció de la llengua catalana a l'Administració de justícia, que es va aprovar de manera parcial i en què alguns aspectes que per nosaltres són essencials per a l'ús del català a la justícia, doncs, per oposició de Convergència i Unió no es van aprovar. Un d'ells, que sabem que no genera un consens amb la resta de forces polítiques, és el requisit de coneixement de la llengua catalana per part de jutges i magistrats per exercir a Catalunya; aquest no es va aprovar, per oposició de Convergència i Unió. Que hi hagin bases de dades disponibles en llengua catalana amb normativa comentada, amb jurisprudència actualitzada en llengua catalana, doncs, tampoc es va aprovar. I tampoc es va aprovar un aspecte que també és important, com és la descentralització de les proves d'accés a la carrera judicial. Tot això per oposició de Convergència i Unió, amb l'aliança del Partit Popular, que ens dóna la sensació que en les polítiques que fan referència a l'Administració de justícia comença a ser una normalitat i que avui hi ha una excepcionalitat en aquest acord amb el Grup Socialista.

Per tant, precisament per això, nosaltres creiem que és important que es pugui acceptar aquesta esmena, perquè creiem que en el marc d'aquesta modernització de la justícia, que hi hagi present la promoció de la llengua catalana és essencial perquè sigui una modernització completa, i no parcial.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada il·lustre senyora Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, companys i companyes diputats, crec que aquesta moció ha sigut una perfecta oportunitat per a demostrar que, quan els grups polítics tenen la intenció d'avançar cap a la millora de l'Administració de justícia o de qualsevol altre servei, això és possible.

Jo vull agrair –començo amb les últimes paraules de la diputada representant del Grup Socialista– la bona voluntat per a entendre'ns per part de la majoria dels grups, per no dir tots, respecte a cap a on ha d'anar l'oficina judicial. Reconeixem, senyora Pardell, la feina que s'ha fet fins aquí, les dificultats del procés, el fet que la manca de competències o d'adaptació de vegades dificulta i distorsiona. Estem en la línia, com li va dir l'honorable consellera el dia de la interpellació, de millorar tot això, perquè les converses amb el Ministeri de Justícia són bones, perquè la receptivi-

tat també per part del ministeri ens consta que és així. S'han fet propostes, i es continuaran fent des del Govern, per a modificar la llei orgànica en el sentit que li preocupa al senyor López Tena, perquè és evident que des del nostre sentiment nacionalista ens queda encara terreny per avançar, sobretot després de la sentència de l'Estatut.

Aquest Govern no ha renunciat a aquest camí i l'estem tirant cap endavant, però no és un tot o res. Tenim ja molt de camí avançat, i per aquest camí volem continuar. Tenim competències suficients per a fer el que el Departament de Justícia està fent amb bon criteri i avançant amb el consentiment i amb la cooperació de tots els sectors, que des del departament s'ha anat a buscar aquesta col·laboració, i l'estem trobant. Per tant l'oficina judicial, dintre dels anuncis que s'han fet pel Govern, continua avançant per a modernitzar i per a donar agilitat a la justícia.

Aquesta col·laboració dels grups polítics ens permet introduir unes modificacions en la proposta inicial presentada pel Grup Socialista, que creiem que precisen i detallen al dia d'avui les possibilitats que tenim en el tema de la implantació, tenint en compte els recursos i la situació en què ens trobem; també les proves pilot que s'havien efectuat fins ara.

Per tant, creiem que estem en el bon camí. Les esmenes que hem transaccionat, finalment, crec que poden ser compartides per tots els grups de la cambra. Agrair-los, a tots els diputats, i en especial a la propietària de la moció, la seva bona disposició per a arribar a acords també amb el Govern.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Ribera. A continuació, en nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Consellera*, señoras y señores diputados, como ya hemos expresado en otras ocasiones, el Partido Popular entiende que la modernización de la justicia a través de un cambio de modelo es una prioridad de nuestro sistema, que además redundará directamente en beneficio de los ciudadanos. El nuevo modelo de oficina judicial, de hecho, fue una iniciativa del Partido Popular a nivel nacional. Por tanto, mi partido apoya desde el principio totalmente el espíritu de la moción presentada por la ilustre diputada Agnès Pardell, del Grupo Socialista.

La modernización de la justicia es absolutamente necesaria, pero entendemos que el cambio de modelo es un tema muy complejo, que hay que hacer un gran esfuerzo y que hay que hacerlo muy bien, para que el cambio sea de verdad un beneficio para el sistema y, por tanto, para el ciudadano. De hecho, este cambio de modelo podría volverse contra el propio sistema judicial, podría generar retrasos, burocracia, desorden, incluso errores y rechazo en la propia Administración

de la justicia, si se acomete antes de haber cumplido con una serie de, entendemos, requisitos previos, si se acomete con precipitación y antes de tener una serie de cuestiones perfectamente resueltas, como hemos comentado. Llevamos muchos años hablando de la modernización de la justicia, pero sin hacer avances importantes. En mi grupo creemos que sin un plan realista, consciente de las necesidades, de las implicaciones, la situación de partida, un plan que acote los riesgos, que sea consciente de los requisitos previos a la implantación total del nuevo modelo, no podremos realizar el cambio con garantías reales de éxito.

En esta línea, desde el Partido Popular hemos presentado una serie de enmiendas a la moción, con el objetivo de colaborar, con espíritu constructivo, al cambio hacia el mejor modelo, desde el consenso y el trabajo en equipo que tengo que agradecer desde aquí, especialmente a las dos diputadas del Grupo Socialista y de Convergència i Unió. Creemos que no tiene sentido aprobar una iniciativa más, si esta no incorpora prioridades y no va a suponer un avance real, si no va a colaborar positivamente en la implantación de la nueva oficina judicial con garantías reales de éxito.

En primer lugar, el nombre de la oficina judicial se basa en la digitalización de los procesos judiciales, la digitalización de la información y de los procedimientos. Por ello el primer requisito básico, indispensable e incuestionable para nosotros se refiere a la plataforma informática que debe dar soporte a este modelo, el sistema e-Justicia.cat, para que esta plataforma sea completa, segura y funcione. Esto es uno de los requisitos previos para el éxito. Sin los módulos informáticos, como nos explicaba la *consellera*, sin los equipos, sin las interconexiones necesarias y seguras, el nuevo modelo nunca podrá funcionar. De hecho el cambio podría ser a peor. El sistema e-Justicia.cat ya ha superado los tests de compatibilidad con el Consejo General del Poder Judicial, pero todavía requiere de una gran inversión en tiempo y en recursos económicos y humanos. También creemos que esta nueva plataforma informática tiene que sustituir completamente al actual Temis 2, porque utilizarlos de forma simultánea en la nueva oficina pensamos que puede ser muy problemático, porque son sistemas con diferentes características, requisitos y posibilidades. Además, la plataforma informática..., además de esta plataforma, tenemos que tener en cuenta que el cambio de modelo requiere también inversión en infraestructuras y en medios materiales.

El segundo requisito previo a la implantación para nosotros es la garantía de que el diseño, la organización del nuevo modelo, va a funcionar; la garantía de que este nuevo modelo va a ser resolutivo, completo, eficiente y seguro. En otras zonas de España, en administraciones judiciales que eran ejemplares, como Burgos, Cáceres o Murcia, las pruebas piloto de la nueva oficina judicial han revelado importantes carencias de funcionamiento en el modelo, principalmente en los ámbitos de definición de procedimientos, responsabilidades, tareas. Por ello pensamos que la concreción de la relación de los puestos de trabajo, así como la definición de procedimientos, protocolos de actua-

ción, responsabilidades, tareas, requisitos de cada puesto de trabajo, son fundamentales para el éxito del modelo. Creemos que en Cataluña debemos aprender de los errores cometidos en otras administraciones de España, aprender de las propias pruebas piloto que se ponen en marcha aquí, depurar el modelo organizativo a nivel teórico, a través de nuevas pruebas piloto, antes de acometer su implantación.

Finalmente, para acabar, entendemos que es fundamental realizar todo este proceso previo al cambio total del modelo desde el mayor consenso, participación y motivación de los distintos cuerpos judiciales que están implicados: magistrados, jueces, secretarios y demás funcionarios de la Administración de justicia. Creemos que sin su implicación y su colaboración, si no hacen suyo este modelo, tampoco vamos a garantizar el éxito del cambio.

Asimismo, hemos querido reseñar en las enmiendas presentadas y en la transacción que hemos estado trabajando durante toda una semana la necesidad de que el nuevo plan, el nuevo plan que va a definir la *conselleria*, garantice –y esto es muy importante– la seguridad en el funcionamiento del sistema judicial durante la fase de cambio de modelo. Esperamos que el Grupo Socialista valore nuestra voluntad de colaboración y de trabajo en equipo; bueno, de hecho creo que ya puedo decir que lo ha valorado, y se lo agradecemos. Nuestro objetivo, que es el éxito del nuevo modelo de la oficina judicial, estoy segura de que es el objetivo compartido con la mayoría de esta cámara.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Felicitar la il·lustre diputada Pardell per l'esforç que ha fet per aconseguir el consens en aquesta moció; enhorabona. Crec que, doncs, s'ha arribat a un consens que, almenys per la meua part, hi dono suport, i veig que també és majoritari, sembla.

Fer només unes reflexions al tema de la nova oficina judicial, evidentment, doncs, emmarcada en aquest pla estratègic per modernitzar la justícia. Home, té un cost, eh? I aquí haurem d'afinar molt qui el paga, aquest cost. En qualsevol cas, sí que cal pal·liar totes aquestes, diguem-ne, mancances que té l'Administració de la justícia, com un servei públic que ha esdevingut ineficaç. Per això jo sóc més partidari i estava més a favor, perquè penso que seria més eficient, d'una descentralització total de l'Administració de la justícia, amb l'alliberament del sistema que comportaria, tal com estava inclòs en l'Estatut que va ser retallat per la sentència del Tribunal Constitucional.

En qualsevol cas, doncs, penso que haurem de fer molts esforços perquè l'oficina judicial, aquesta nova,

no porti més burocràcia. Penso que, doncs, haurem de treballar molt perquè, veritablement, doni les solucions a tota aquesta situació en què es troba l'Administració de la justícia quant als retards i la complexitat que tenen totes les tramitacions avui en els jutjats, que estan absolutament col·lapsats. I, doncs, en el que sí que insisteixo..., crec que no hauríem de deixar de banda proposar una descentralització més profunda del que és l'Administració de la justícia a l'Estat, no?

I referent al punt 3, doncs, la il·lustre diputada que m'ha precedit, del Partit Popular, ha fet unes referències quant al que és l'e-Justicia.cat, i que substitueixi l'altre sistema, que hi estic en total sintonia i, per tant, em remeto al que ella ha dit.

Votaré a favor de la moció.

Gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gràcies, presidenta. Señora *consellera*, señoras y señores diputados, sabemos que la implantación de la oficina judicial está siendo más complicada de lo que parecía y que la crisis económica probablemente todavía ralentizará más su implantación. Pero hay que tirar para adelante, este es un camino sin retorno. No hay otro camino, no solo para desanclarnos de una justicia del siglo XIX, sino porque de no hacerlo, tal como advirtió el presidente del Tribunal Superior de Justicia y refería la señora Pardell, vamos camino del colapso judicial.

Sabemos que faltan medios materiales –los ordenadores o los módulos informáticos–, humanos; sabemos que hay una sensación de falta de funcionarios, la hay. Tenemos muchas *mancances*, ¿no? Pero creo que hay una voluntad concretada en esta moción que ha sustanciado la señora Pardell y que ha habido una voluntad, por parte de Convergencia y por parte del Partido Popular, de llegar a un acuerdo que nos ha permitido a nosotros también, aunque no habíamos hecho ninguna enmienda, pues, comprender que era una buena resolución, y por eso nosotros vamos a darle nuestro apoyo.

Nos parece importante, sobre todo, porque se ha ordenado, se ha concretado la estrategia con una lógica y con una prudencia que permiten, pues, una fiabilidad. Y por eso nosotros daremos apoyo a esta moción.

Enhorabuena al grupo proponente, a los grupos enmendantes, y creo que enhorabuena a todos los grupos, porque creo que es una moción importante que están esperando todos los sectores implicados en la Administración de justicia.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, presidenta. És un honor poder tancar aquest debat al voltant d'aquesta moció, en què hi ha un ampli consens. Saludar l'honorable consellera...

Poques coses a afegir al que s'ha dit, però potser deixem clar davant de l'opinió pública, la poca o molta que pugui seguir aquest debat, que l'important, en definitiva, és facilitar una administració de justícia que sigui un veritable servei públic, un servei públic transparent, un servei públic àgil, un servei que, en definitiva, doni satisfacció a una demanda tan sentida per la societat com és tenir resolució en els conflictes que es plantegen en l'àmbit judicial.

Portem retard, s'ha dit. La reforma processal que va fer possible la implantació de l'oficina judicial ve des de l'any 2009. Estem amb un decret de la Generalitat de Catalunya, de l'anterior Govern, que es va fer el 2010, el Decret 10/2010, que precisament va posar el marc per desenvolupar l'oficina judicial, en base a les competències que té la Generalitat, per donar el suport material i personal a l'Administració de justícia al nostre país, i disposem ja de la legislació, com s'ha anunciat avui, d'agilització en termes de mitjans informàtics.

Què ens falta? Ens falta la Llei d'agilització processal, que ha de sortir d'un moment a l'altre –esperem-ho–, encara que no és gaire satisfactòria, i també la de la creació dels tribunals d'instància, que realment han d'ajudar que aquest sentit transversal dels serveis de suport material i jurídic que està en la filosofia de l'oficina judicial tingui correspondència amb els jutges, si no, ens trobarem amb jutges estancs amb serveis comuns, d'on ve bona part de les disfuncions.

També cal esmerçar esforços, i molts, en la formació del personal, no només del mateix personal funcional, també dels jutges, si es deixen, i també dels operadors jurídics –advocats, procuradors–, i, en definitiva, de tothom que es mou al voltant d'això.

I això què requereix? Requereix mitjans, consellera. Ahir, no sé si era el president o algun dels consellers parlava que la societat ens demana oxigen, les empreses ens demanen oxigen, hem de donar oxigen, i per això fem una llei d'òmnibus. Vostè ha perdut l'oportunitat de posar aquesta reforma de l'oficina judicial, que hauria estat, sí, coordinada i coherent amb aquest criteri de donar oxigen, perquè una bona oficina judicial que resolgui els conflictes amb menys temps i amb menys costos i amb més transparència i amb més qualitat, això sí que ajuda a la simplificació, sí que ajuda a donar oxigen a la societat i a l'economia; tantes vegades ho hem dit, els diners que s'esmercin... (*Veus de fons.*) No, seria un d'òmnibus més petit, però més adequat a les seves finalitats proclamades, que seria, en definitiva, donar oxigen.

I l'Administració, fixin-s'hi bé, l'Administració, una bona administració, no és un mal per al país, és un bon servei per al país. El que són els serveis funcionaris no són dolents per al país; hi ha vida més enllà de les empreses. I les empreses no poden viure si no hi ha una bona administració, també una bona administració de justícia, uns bons funcionaris, preparats. I la justícia també dóna valors productius, no sé si hi estarà d'acord, però també ajuda a la productivitat. Ho dic, perquè, en uns mesos i en uns dies en què estem emplenant la boca de sector privat i desprestigi del sector públic, parlar del prestigi i del bon servei que dóna o que ha de donar l'Administració de justícia també està bé dir-ho, i també està bé dir que la Generalitat ha d'esmerçar aquests recursos que no hem vist en els pressupostos.

Avui, aprovem aquesta moció, estem encantats d'aprovar-la, tots estem encantats d'haver-nos conegut i d'haver aprovat aquesta magnífica moció, però la consellera, quan l'hagi d'aplicar, ens dirà que ara no toca, perquè el dimecres, quan en la Comissió d'Economia discuteixin les esmenes on es diu «en la mesura dels recursos disponibles, dotar de mitjans la implantació de l'oficina judicial», un sector de la cambra votarà que no, un altre s'abstindrà i continuarem tan encantats d'haver-nos conegut.

De totes maneres, esperem que, com a mínim, moralment, políticament, això serveixi d'estímul als grups del Govern i que li donen suport, a aquest tripartit perfecte que està governant Catalunya en aquest moment, perquè es reflexioni i dotin la consellera de Justícia... –que és una conselleria no conflictiva, és una conselleria que no està a la melé del joc polític, però que, en canvi, ha de donar un bon servei al país–, doncs, li donin aquests recursos necessaris perquè l'oficina judicial es pugui anar implementant sense necessitat d'esperar a reformar la Ley orgánica del poder judicial, l'Estatut, la Constitució, etcètera. No, no, no; amb el que tenim, podem fer.

Gràcies, senyora presidenta, honorable consellera.

La presidenta

Gràcies. A continuació, té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes i per a tots els agraïments que no li he deixat fer abans, la il·lustríssima senyora Agnès Pardell.

Agnès Pardell Veà

Gràcies, presidenta. Inicieu aquesta segona part de la meua intervenció, saludant els representants del col·lectiu de secretaris judicials que ens acompanyen en aquest debat, sobre un tema que a ells els afecta, i que em consta que treballen tant per fer realitat aquesta nova oficina judicial. Gràcies per la seva assistència en aquest debat.

Bé, jo voldria començar dient que el nostre grup parlamentari ha presentat aquesta moció –la interpellació primer, i ara la moció– sent molt conscient que el funcionament de l'Administració de justícia no pot arribar al col·lapse –no pot arribar al col·lapse–, i resulta que som nosaltres els que tenim la responsabilitat de posar-hi els mitjans per evitar-ho. I, des d'aquesta preo-

cupació, vam presentar en el seu dia la interpellació, i avui, la moció.

No podem acceptar les dues esmenes que han presentat –una d'elles presentada pel senyor Alfons López Tena i l'altra presentada pel senyor Pere Aragonès–, no perquè no estiguéssim d'acord amb el seu contingut, que estem d'acord amb totes dues, sinó perquè considerem que no és en el marc d'aquesta moció el lloc en el qual hem de debatre i hem d'aprovar les iniciatives presentades.

Pel que fa a la primera de les esmenes, en ella es diu..., en l'esmena ens demanen instar el Govern de l'Estat que es reformi –es reformi– la Llei orgànica del poder judicial. Segurament, senyor Alfons López Tena, que s'haurà de fer una nova reforma, i se n'hauran de fer altres, però entenem que ara, amb els mitjans que tenim i amb el marc normatiu que tenim, podem dur a terme el desplegament de la nova oficina judicial aquí, a Catalunya, en els termes plantejats en aquesta moció, que no vol dir el desplegament total i que la nova oficina judicial es posi en marxa demà mateix, no; hem dit en la nostra intervenció que això representava un pas endavant. I, per tant, crec que és en aquest sentit que tots els grups parlamentaris..., i lamento que vostè sigui l'únic que no doni el seu vot favorable en aquesta moció, perquè ens hauria agradat que hagués estat aprovada per unanimitat. Continuarem treballant, continuarem instant, segurament, el Govern de l'Estat, perquè reformi les lleis necessàries per això ser realitzat, però avui parlem d'una moció que té un contingut i uns punts molt concrets.

Pel que fa a l'esmena presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, també dir-los que estem totalment d'acord amb el seu plantejament. La prova és que nosaltres vam donar el vot favorable, a la Comissió de Justícia, quan van plantejar un punt pràcticament en els mateixos termes, no feia referència a l'oficina judicial, sinó en general. Nosaltres vam donar el vot favorable i continuarem donant-lo, perquè es tracta precisament de fomentar l'ús del català en l'àmbit de l'Administració de justícia. Facci les iniciatives, presenti les iniciatives que vulgui, que tindrà el nostre vot favorable en aquest sentit, però entenem que ara no és el marc, la moció, que té uns punts molt concrets sobre organització de la nova oficina judicial, en el qual s'ha de plantejar.

I dit això –dit això–, només em queda fer el darrer agraïment a tots els representants dels diferents grups parlamentaris, especialment a la diputada Elena Ribera i a la diputada María José García Cuevas, perquè eren les titulars de les esmenes més àmplies sobre aquesta moció, però la seva voluntat d'entesa i d'acord ens ha permès arribar a la transacció que avui presentem i demanem que es sotmeti a votació.

Per tant, en aquest moment faré entrega a la Mesa..., faig entrega a la Mesa del text final, que és la síntesi de la transacció, que és la que demanem que se sotmeti a votació.

Res més.

I moltes gràcies.

La presidenta

Senyora Pardell, per tant, ha incorporat en aquesta transacció les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i del Grup Parlamentari Popular? (*Veus de fons.*) Part d'elles. Sí, sí, sí. Per tant, tota l'esmena és la que es posa a votació. D'acord.

(*Pausa llarga.*)

Doncs, posem a votació la proposta de transacció a la moció de la nova oficina judicial... (*Alfons López i Tena demana per parlar.*) Un moment, un moment. Senyor López Tena...

Alfons López i Tena

Simplement, per al·lusions. (*Pausa.*) Com que ha tingut l'amabilitat, la senyora ponent, de fer-nos arribar aquest document abans, simplement indicar una cosa, que dir que..., en el mateix sentit que he dit abans, que instar el Govern a establir una relació de llocs de treball, doncs, no s'haurà de fer amb la màxima participació dels cossos implicats, ho haurà de fer el Consell del Poder Judicial, mentre no es reformi la Llei orgànica del poder judicial.

Moltes gràcies.

La presidenta

Bé, comencem la votació de l'esmena transaccional que incorpora les esmenes pactades. I, per tant, només es vota l'esmena transaccional a la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor i 2 abstencions.

Reprendrem la sessió a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dotze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La presidenta

Bona tarda, senyores diputades, senyors diputats.

Iniciem el punt 16 de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment del principi de seguretat jurídica.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment del principi de seguretat jurídica (tram. 302-00046/09)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula per a la seva exposició la il·lustre diputada senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, Cataluña forma parte de un estado de derecho europeo, tenemos una constitución, tenemos un *estatut* recién reformado, tenemos instituciones que asumen estatutariamente y desarrollan unas competencias según una legitimidad que no procede ni de la edad media, ni de la Segunda República, sino de la Constitución del 78. El Estado puede y debe armonizar el sistema autonómico según el interés general de todos los españoles. El control del correcto funcionamiento de este sistema, de su concordancia con la ley y el derecho, se realiza desde el poder judicial. El prestigio de este sistema está en las propias instituciones, en la no injerencia entre poderes, en el cumplimiento de la ley y de las sentencias judiciales, desde la lealtad institucional, desde la honestidad democrática.

Las sentencias judiciales no se interpretan, se cumplen; son las leyes las que pueden ser interpretadas, precisamente a través de las sentencias. Por eso la jurisprudencia complementa, según el artículo 1.6 del Código civil, al ordenamiento jurídico.

El que la Sentencia del Tribunal Constitucional sobre el Estatut sea una sentencia interpretativa no quiere decir que se pueda interpretar de diferentes maneras, ni que admita distintas lecturas, como nos dijo la vicepresidenta. Lo que quiere decir es que esta sentencia interpreta clara y unívocamente el Estatut para hacerlo constitucional. Por ello, los fundamentos jurídicos están redactados con precisión y con claridad.

La Generalitat, para respetar el estado de derecho, tiene que cumplir con literalidad las sentencias; una literalidad que es muy clara, como ya demostré el pasado Pleno, respecto al modelo educativo. Y hoy solo voy a repetir una frase de la Sentencia 793/09, en su página 28, que dice: «En contra de la doctrina del Tribunal Constitucional, se implanta un modelo de inmersión lingüística contrario al espíritu y a la letra de la Constitución.»

La Generalitat no puede interpretar las sentencias, como nos dijo la vicepresidenta, ajustándolas a su proyecto político; esto supondría confundir la acción política con la acción de gobierno. En este punto es donde queda patente la lealtad o deslealtad institucional de un gobierno.

Es ilustrativo, por ejemplo, que todavía hoy el Gobierno de la Generalitat mantenga en su página web la versión inconstitucional del Estatut, sin tocar ni una coma. Esto es una muestra de cómo la Generalitat pretende mantener la ficción de que es legal un estatuto que no lo es, cómo la Generalitat confunde sus aspiraciones políticas con la realidad, confundiendo de paso

y con evidente deslealtad institucional a los ciudadanos que consulten esta página.

Nosotros pensamos que Cataluña merece unas instituciones a la altura del estado de derecho y del ámbito jurídico al que pertenecemos. Creemos que las instituciones catalanas tienen que dejar de legislar contra las normas de rango superior, de incumplir leyes, de incumplir sentencias e interferir con el poder judicial.

Por ello presentamos esta moción, que reitera, en su primer punto, el compromiso de este Parlamento con el estado de derecho, con los principios de separación de poderes y lealtad institucional. Aprobar este punto, por supuesto, es incompatible con rechazar sentencias judiciales.

En este sentido, también es importante el segundo punto de la moción, que reitera el compromiso individual de cada uno de estos diputados de respetar la Constitución y el Estatut, que es indispensable para tener la condición de parlamentario, y es lógico que el sistema no admita la participación de aquel que no esté dispuesto a aceptar y respetar las reglas del juego.

El tercer punto de la moción alude al cumplimiento por parte de la Generalitat de todas las normas y leyes empezando por la Constitución. Aprobar este punto incluye cumplir el artículo 4.2 de la Constitución, que dice: «Los estatutos podrán reconocer banderas y enseñas propias de las comunidades autónomas; estas se utilizarán junto a la bandera de España en sus edificios públicos y en sus actos oficiales.» Es decir, aprobar este punto obligaría a la Generalitat, hoy, a colocar la bandera de España en todos sus actos oficiales, cosa que no hace, y además a asegurarse de que todos los ayuntamientos catalanes, todos, colocan la bandera española en sus fachadas y en sus interiores, cosa que tampoco se hace en muchos.

El siguiente punto de la moción hace referencia al cumplimiento de las sentencias judiciales, incluso de las que limitan el autogobierno, en su literalidad, con diligencia y lealtad institucional. Como hemos dicho, la Generalitat no tiene reconocida legalmente ninguna potestad, ninguna competencia que le permita interpretar o adaptar el cumplimiento de ninguna sentencia judicial. Aprobar este punto, implicaría, por ejemplo, adaptar para el curso 2011-2012 el sistema educativo a la legalidad, pasando de la inmersión lingüística, contraria a la Constitución, como acabamos de ver, a la enseñanza bilingüe.

El último punto de la moción recopila algunas modificaciones legislativas que se deberían acometer con urgencia para ajustar la legislación catalana vigente a derecho, a la luz de las últimas sentencias judiciales, que mi grupo muy pronto presentará en esta cámara si el Gobierno no toma la iniciativa en cumplimiento de estas sentencias judiciales.

Para finalizar quiero decirles que para pedir lealtad y cumplimiento hemos de actuar con lealtad y cumplimiento, ante los jueces, ante el Estado, ante las demás autonomías y ante los ciudadanos.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Bé; moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, nosaltres no hi donarem suport, a la seva moció, si no és que ens accepta l'esmena que hem presentat. I no hi donarem suport perquè, sota l'aparença d'estar defensant l'estat de dret, vostès aprofiten per, en aquesta moció, carregar contra aquells elements de les institucions, de les decisions que ha pres aquest Parlament i del consens de les forces polítiques catalanes amb els quals vostès no estan d'acord.

Vostès insisteixen a carregar-se el model d'immersió lingüística que ha estat vigent en el nostre país, que ha mantingut el nostre país com una única comunitat, com un sol poble, i vostès insisteixen a dividir el país en dues comunitats per raó de llengua.

Tampoc donarem suport a la seva moció perquè parteixen d'una presumpció de culpabilitat d'aquest Parlament i del seu Govern. I ho fan quan demanen que el Govern de la Generalitat compleixi sentències. Com és natural, tot govern compleix sentències, i això no cal demanar-ho.

Com també demanen a aquests diputats que, més enllà del tràmit d'acatar la Constitució espanyola i l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que molts ho fem per imperatiu legal, perquè aspirem a transformar-los per poder tenir una constitució pròpia i no haver de tenir estatuts d'autonomia, una constitució pròpia per a una república catalana..., vostès a darrere d'això el que demanen és un compromís ideològic amb una constitució que va ser feta sota la pressió militar i que va ser feta amb encara els franquistes seient on abans –en el Congrés dels Diputats– hi havia els procuradors a corts.

Vostès també demanen..., fan una presumpció de culpabilitat contra aquest Parlament, perquè abans que el Tribunal Constitucional hagi dit que hi hagi lleis contràries a la Constitució, vostès ja ens demanen que les canviem, i fan aquí tot un llistat de lleis en què... Miri, el punt cinquè de la moció: Codi civil català, Llei d'educació de Catalunya, Codi de consum, Llei d'acollida, la Llei de consultes populars, Llei del Síndic de Greuges, Llei del Consell de Garanties, la Llei de política lingüística, que és anterior a la sentència de l'Estatut d'ara fa un any, i evidentment una qüestió de vital importància, d'aquells temes que vostès diuen que interessin a la gent, com és l'ús de la llengua catalana en documents notariais d'un decret del Departament de Justícia. Vostès parteixen d'una presumpció de culpabilitat d'aquest Parlament, perquè demanen que, abans que el Tribunal Constitucional hagi dit que és contrari a la Constitució, aquest Parlament ho modifiqui.

I, miri, nosaltres creiem que el principi de seguretat jurídica és, entre altres coses, que els ciutadans sàpiguen

quina llei se'ls aplica i no que hi hagin instruments de control de constitucionalitat que estiguin pervertits, com actualment ho està el Tribunal Constitucional, que té diversos membres que ha caducat el seu període de mandat, que no són renovats pel bloqueig que vostès, juntament amb el Partit Socialista, a nivell d'Estat espanyol, amb el PSOE, fan a la seva renovació.

I, per tant, nosaltres, per això, hem presentat una esmena. Una esmena en què en primer lloc el que diem és que el que atempta contra el principi de seguretat jurídica dels ciutadans de Catalunya és que l'òrgan de control de la constitucionalitat de les lleis és un tribunal constitucional que té membres caducats i que això qüestiona la seva legitimitat moral i política.

També demanem que el Govern espanyol retiri els recursos d'inconstitucionalitat contra tota aquella normativa que encara no han estat resolts, que no estan resolts avui per part del Tribunal Constitucional, alguna de la qual està suspesa, i que vulnera, aquesta dilatació, el principi de seguretat jurídica que els ciutadans sàpiguin quines són les lleis que són aplicables. Perquè tenim lleis suspeses, aprovades per aquest Parlament, que per una perversió del procediment en aquests moments estan suspeses; algunes que fa més de setze anys que estem esperant que el Tribunal Constitucional decideixi si estan ajustades a la Constitució o no, com la Llei de creació del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya, que esperem que..., han tingut setze anys, el Tribunal Constitucional, per decidir si això s'adequava a la Constitució o no, i veiem que encara no s'han acabat de posar d'acord. O la Llei del 1999 sobre seleccions catalanes; fa dotze anys que està al Tribunal Constitucional. I, mentrestant, els membres d'aquest tribunal..., alguns dels quals amb el mandat caducat.

Per tant, demanem que el Govern espanyol, d'acord amb el principi de seguretat jurídica que els ciutadans sàpiguin quines són les normes aplicables, retiri tots aquests recursos. I també demanem que canviï tota una sèrie –tota una sèrie– de normes que la Generalitat hi ha presentat recursos en contra; per tant, que es respecti la decisió d'aquest Parlament.

Per aquesta raó, nosaltres el que li demanem és que, en ares del principi de seguretat jurídica, ens acceptin la nostra esmena, perquè és la que pot garantir que, les decisions que es prenen en aquest Parlament, l'aprovació de lleis que fa aquest Parlament, els ciutadans sabran que són lleis que s'aplicaran i que no, amb processos dilatoris i amb un tribunal constitucional qüestionat, que ha pervertit els procediments, que té procediments de fa més de deu i de quinze anys en deliberació, sàpiguin quines són les lleis que se'ls poden aplicar.

I tornem a denunciar que, darrere d'aquesta moció, darrere de l'aparença de defensar l'estat de dret, vostès estan defensant un projecte ideològic que atempta contra una majoria catalanista d'aquesta cambra, que ha defensat, entre altres coses, la immersió lingüística, que és garantia que som un sol poble al nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Molt honorable presidenta... Senyora Garcia Cuevas, sovint sentim dir als membres del Partit Popular que ells estimen Catalunya i la seva llengua com els qui més. Estic segur que molts membres del Partit Popular tenen aquest sentiment; a la Comissió de Cultura, l'altre dia, al diputat Chumillas, jo el crec totalment quan va fer unes declaracions en aquest sentit. Però vostès no estimen una llengua catalana plenament normalitzada, una llengua emancipada a la seva terra, una llengua lliure d'obstacles, com tenen la gran majoria de la resta de llengües europees. Per entendre'ns, vostès no estimen el català com Angela Merkel estima l'alemany, com Sarkozy estima el francès. I avui en tenim una xocant prova.

Vostès apliquen al català totes les traves i totes les restriccions que poden. Alguns dels seus membres, que sabem que han parlat en francès i en anglès en altres espais institucionals internacionals, ni tan sols es mostren a dir una paraula en català en aquesta cambra, la màxima... –la qual cosa tenen perfecte dret de fer–, la qual cambra és la màxima representació institucional d'un poble mil·lenari, el català, que té una llengua mil·lenària; té dues llengües, però en té una mil·lenària, que és el català.

I a vostès se'ls ha de fer caure una màscara que porten i se'ls ha de fer caure aquesta màscara d'una vegada. I ho dic sense cap ànim de donar lliçons ni de donar patents de catalanitat –jo em dic Strubell, que és un cognom alemany, i vaig néixer a mil quilòmetres de la plaça Sant Jaume–, al contrari, simplement actuant en aquest cas com un europeu més, no dic altra cosa.

Voldria fer una pregunta al Grup del Partit Popular, amb la mà al cor, si voleu, amb plena amistat. Voldria saber, voldria demanar on més de la Unió Europea, en aquests moments, podríem trobar un cas en què un partit de casa promou iniciatives i mesures per afeblir i amputar la ja prou castigada i postergada llengua nacional del país. On més ho trobaríem?

La presidenta

Senyor diputat..., se li acaba el temps. *(Veus de fons. Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Antoni Strubell i Trueta

Bé. Doncs, vaig acabant. Voldria que sàpiga que, a partir d'ara, i mentre practiquen aquesta agressiva i hipòcrita política vostès ens trobaran als de Solidaritat al davant, frontalment; trobarà un grup que no s'aturarà fins a no treure'ls la màscara en cada nou atac; un grup, el de Solidaritat, que es batrà constantment en defensa de la nostra llengua i la nostra única pàtria. Que, per cert, ens demanen on queda avui aquell Artur

Mas, avui honorable president, que signava davant notari la seva aversió electoral, passatgera, al PP fa poc temps. Demanem on queda aquest esperit, també.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Senyor diputat... Per intervenir, per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Bé. Gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada ponent, il·lustres diputats i diputades..., bé, jo penso que aquesta moció és una moció trampa, perquè demana, vostè, obvietats. Si el Parlament de Catalunya no complís amb les sentències que es dicten, doncs, aleshores quedaria suspès de les seves funcions i fins ara, doncs, no és el cas.

Miri, exigir el compliment de les sentències judicials es fa davant dels tribunals de justícia, no davant del Parlament de Catalunya. El Parlament de Catalunya ens dediquem a legislar en base a la realitat social existent i és el que fem.

Per tant, en aquest aspecte, demanar la revisió del que, doncs, ha dictat el Parlament de Catalunya en les seves lleis i en les seves declaracions crec que no correspon. Corresponen aquestes declaracions i aquestes manifestacions a un moment històric. I, si en algun moment vostès s'han sentit molestos per una moció que, doncs, mostrava el seu rebuig a una sèrie de sentències que s'han produït per part del Tribunal Constitucional i del Tribunal Suprem en contra, doncs, d'unes resolucions que havia dictat el Parlament de Catalunya en base a la seva sobirania, veritablement crec que està fora de lloc demanar la revisió.

En aquest sentit, hi han unes sentències, que evidentment, doncs, el Parlament les acatarà com les acatem tots, aquí, els diputats presents –no ens queda a alguns més remei que fer-ho–, però, com a democràcies que som, ho fem. Si després, doncs, en l'efectivitat d'aquesta sentència resulta que hi han mancances o vostès troben que no acaben de complir-se, com diu l'esperit de la..., o la literalitat de la sentència, doncs..., escolti, invoquin els tribunals de justícia en la defensa dels seus legítims interessos. Però no és aquí..., el Parlament de Catalunya, qui ha de respondre d'aquestes qüestions.

És trist veure que en aquestes qüestions estem molt allunyats. Vostè...

La presidenta

Senyor diputat, haurà de...

Joan Laporta i Estruch

...ha presentat... –acabo, presidenta, acabo–, ha presentat Catalunya com un país rebel, i l'únic que estem..., és intentant defensar i promoure els nostres drets, en aquest cas, lingüístics.

Per tant, crec que la seva presentació, aquest cop, ha estat una mica, doncs, desproporcionada quant a l'esperit del que deia, no?

Votaré «no» a la moció perquè votar «sí» seria, doncs, posar sota sospita aquest Parlament, i a més a més sota un control que penso que no es mereix.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Diaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables..., no hi ha cap honorable, perdó. Diputats i diputades, nosaltres votarem a favor d'aquesta moció, perquè celebrem que el Partit Popular canviï criteris i comenci a venir cap als criteris que Ciutadans estem defensant. (*Remor de veus.*)

I els ho explicaré –si no els importa, els ho explicaré. Els ho explicaré perquè vostès demanen que canviem la Llei de política lingüística. Memòria política. Fem memòria política: any 98, pacte del Majestic. Convergència i Unió governava a Catalunya i el Partit Popular *hablaba catalán en la intimidación*. (*Veus de fons.*) El Partit Popular no va voler recórrer, fins i tot amb moltes entitats i associacions que ho demanaven, la Llei de política lingüística al Constitucional. Per tant, que vostès, ara, demanin que s'ha de revisar la llei..., benvinguts als que sempre ho hem demanat.

Llei d'educació de Catalunya: tenen vostès una magnífica oportunitat de demanar la modificació de la llei, perquè Ciutadans ha posat de manifest..., i ha introduït una proposició de llei al Parlament, i em consta que el Partit Popular estarà, i ho espero, en la mateixa línia que Ciutadans, per defensar que les escoles catalanes, com diu la llei, com diuen les sentències, com diu l'Estatut, siguin bilingües.

Ens alegrem que es presenti aquesta moció perquè, tot i que el senyor Laporta potser no ha seguit les declaracions públiques fetes pels consellers, senyor Laporta, són els consellers els que diuen que no volen complir la sentència. No ho posem sota sospita, són declaracions públiques dels consellers de la Generalitat que diuen que no pensen complir sentències judicials; un desacatament en tota regla, des del punt de vista jurídic i polític. I és aquí, efectivament, que s'ha de controlar aquest Govern que no hi és; se l'ha de controlar, encara que no hi sigui, perquè se l'ha de controlar.

Bé. Aquí també treballem, senyor Turull. Això és el Parlament de Catalunya i els ciutadans ens paguen el sou per venir aquí. Per tant, aquí també treballem, no només el Govern. Per tant, aquí també s'ha de venir a donar la cara davant de les mocions dels grups parlamentaris.

I, en aquest sentit, nosaltres creiem que el Govern ha de complir. I no és opinable. Vostès volen portar

això al terreny de l'estima de la llengua. No..., miri, jo m'estimo molt la meva dona, els meus pares, la meva filla i a tothom amb qui puc tenir una relació d'amistat. Però les llengües..., aquí el que parlem és d'oficialitat i de compliment de la llei. Això no són sentiments, això és llei. Per tant, simplement s'ha de complir. No és opinable. No depèn del «jo crec, jo penso...» No. Vostè no pensa. Vostè compleix les sentències en un estat de dret.

I, a partir d'aquí, si volen modificar la Constitució, un altre cop fer un tercer estatut, el que vostès vulguin..., però aquí s'ha de complir, i, si no, abandonen els governs o els escons i se'n van a fora, i diuen que vostès no estan sota l'Estat. O..., com ho diu el senyor Vila d'Abadal? Que es demostra «moralment exclòs de la Constitució». Doncs, s'exclou vostè moralment de la Constitució..., i dels sous de diputats, que també s'exclouen de la Constitució, i dels càrrecs que ostenten a les alcaldies, s'exclouen moralment de la Constitució i de l'estat de dret, se'n van fora i defensen...

La presidenta

Senyor diputat..., vagi acabant.

Albert Rivera Díaz

Acabo, presidenta. Per tant, l'abecé de la democràcia és complir les lleis de l'estat de dret. I també és l'abecé de la democràcia que qui les vol canviar pot canviar-les. I a Espanya les lleis es poden canviar perquè és una democràcia, i la Constitució es pot canviar, i l'Estatut es pot canviar. El que un no pot fer és saltar-se les normes.

Per tant, votarem a favor d'aquesta proposta. I, efectivament, en seu parlamentària és on s'ha d'exigir que un govern compleixi les sentències. I, si no les compleix, també tindrà conseqüències, o les pot tenir –polítiques o judicials–, efectivament, com deia el senyor Laporta.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. El meu grup votarà «no» a tots i a cada un dels punts de la moció, i demanem, a més, que tots els grups catalanistes facin el mateix, perquè aquesta moció és una ofensa a aquest Parlament, perquè demana –perquè així ho considera el PP– que aquest Parlament ha de reiterar el seu compromís amb l'estat de dret. Perquè demana que els diputats –i suposo que també les diputades, que no les cita– reiterin, perquè ho demana el PP, els compromisos que vàrem adquirir quan vam accedir a la condició de parlamentaris.

Vostès, què s'han cregut? Quina legitimitat té el PP per examinar de democràcia aquest Parlament? Nosaltres no participarem en aquest joc. És com si la resta de diputats i diputades els exigíssim, a vostès, que condemnin el franquisme. Potser ens enduríem sorpreses, però segur que vostès es considerarien ofesos. I, alhora, la moció exigeix el compliment de la lectura que fa el PP de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut i planteja modificar nou lleis aprovades per aquest Parlament i un decret del Departament de Justícia.

Però una cosa no es pot negar a la moció: l'oportunitat. Arriba la setmana que es compleix un any de la manifestació massiva de la ciutadania de Catalunya contra la sentència del Tribunal Constitucional que retallava l'Estatut; una manifestació, la del 10 de juliol, que recordava que som una nació i que tenim dret a decidir, dos principis que nega el Partit Popular.

El meu grup votarà en contra de la moció i vol recordar al PP que la democràcia es basa en la voluntat del poble i que el poble de Catalunya va expressar la seva voluntat en el referèndum de l'Estatut i va deixar en minoria les posicions del PP, que demanaven el vot negatiu.

Però, quan deia que era oportuna, ho deia també per un altre motiu. Els vull recordar què va dir el meu grup en el debat sobre la sentència del Tribunal Constitucional el 16 de juliol de l'any passat, ara fa un any. Dèiem: «Volem repetir que ningú entendria a Catalunya que uns mesos després de la manifestació cap partit catalanista pogués pactar amb el PP. Algun partit» –preguntàvem llavors– «s'atreveria a afirmar davant la gent que es va manifestar que està disposat a governar amb el PP? No es tracta» –afegíem– «d'anar al notari ni de signar cap nou pacte, es tracta de ser conseqüents i de no oblidar els principis a canvi de governar.»

Ha passat un any just i Convergència i Unió governa amb el suport del PP. Gràcies al PP aprovarà els pressupostos. I no s'hi val que Convergència apliqui la política del PP en matèria econòmica, en matèria de seguretat, en matèria de sanitat i que després demani que els grups d'esquerres li donin suport. Convergència i Unió ha triat i ha triat el pacte amb el PP. Fins i tot, els faig un suggeriment: he llegit que el PP els demana, ara, signar un pacte per escrit. Podrien signar-lo el proper diumenge, el dia 10 de juliol; fa un any de la manifestació, seria tot un símbol. *(Remor de veus.)*

Deia, ahir, el senyor Puigercós...

(Persisteix la remor de veus.)

La presidenta

Diputat, un moment... –un moment. Diputades, diputats... *(Pausa.)* Continuï.

Jaume Bosch i Mestres

A mi no m'ha agradat la seva intervenció i he callat. Deia, ahir, el senyor Puigercós que, d'entrada, el pacte podria sortir-li barat a Convergència i Unió. Ho matisaria una mica: alcaldia de Badalona, alcaldia de Castelldefels, govern de la Diputació de Barcelona... *(Veus de fons.)* Qui ho havia de dir fa un any? –qui ho

havia de dir fa un any? (*Remor de veus.*) Què haurien dit els milers de...

(*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Un moment... –un moment, un moment–, senyor diputat. Demano que intervinguin quan els toqui el torn, i, si no els toca el torn, no poden intervenir. Senyor diputat, continuï.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Què haurien dit els milers de persones que eren a la manifestació del 10 de juliol d'haver sabut que Convergència i Unió pactaria amb el PP? Perquè el PP ha hagut de renunciar a totes les seves afirmacions que impediria les retallades en sanitat o educació i ara n'és coresponsable; però, alhora, ha aconseguit una presència institucional en el món local més gran de la que tenia gràcies al pacte amb Convergència i Unió.

Però la moció ens recorda el PP... (*Remor de veus.*) Bé..., presidenta, és que..., que no us agradi no vol dir que no pugui parlar jo, eh? (*Se sent un telèfon mòbil.*)

La presidenta

Està clar, senyor diputat.

Jaume Bosch Mestres

Clar. Segurament no els agrada perquè alguna cosa els cou, però... (*veus de fons*), perquè la moció...

(*Forta remor de veus.*)

La presidenta

Senyor diputat, continuï amb la moció, si us plau.

Jaume Bosch Mestres

...perquè la moció ens recorda el PP realment existent. El que no accepta la voluntat del poble de Catalunya, el que no accepta l'autogovern de Catalunya, el que vol aplicar una interpretació centralista i sectària d'una sentència que ja va ser centralista i sectària, el que no accepta la normalització lingüística del català. Avui que a Catalunya s'ha obert una altra etapa, amb la constatació que el pacte constitucional està trencat, avui, precisament ara que hem d'avançar cap a l'exercici del dret a decidir, Convergència i Unió pacta amb el PP.

No s'estranyin que nosaltres optem per ser una oposició clara i contundent i que, alhora, expressem, perquè és el nostre dret també, la nostra oposició clara i contundent en aquesta moció del Partit Popular.

La presidenta

Senyora diputada... (*Remor de veus.*) Senyora diputada, senyors diputats..., no, tots. A tots els he demanat que no intervinguin si no els toca.

Té la paraula, a continuació, en nom... (*Persisteix la remor de veus.*) Senyors...

Senyors diputats i diputades, queda tota la tarda...; deixin una mica del furor per a les altres mocions. Senyora Laia Bonet, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, en política no tot s'hi val. Deixin-me començar per aquí: no tot s'hi val, en política; la coherència és un requisit ineludible i imprescindible per legitimar l'acció política, sigui des del Govern o des de l'oposició. Actuar amb coherència, però, no sempre és senzill, obliga a tenir una visió moral, ètica, de l'acció política. Però la coherència no és intransigència, no és dogmatisme, tampoc és immobilitisme; hi ha situacions diverses. Per exemple, és compatible la coherència amb uns valors i amb uns ideals i, alhora, canviar de posició o matisar-la després d'un debat enriquidor en què totes les parts –totes– poden exposar la seva opinió i el seu punt de vista. Canviar d'opinió, per tant, després d'un debat sense apriorismes, en què l'honestetat intel·lectual o l'honestetat política siguin les principals prioritats, això seria desitjable, fins i tot sempre, en vida parlamentària.

Però deixin-me que els digui: la política està massa atrinxerada, i ens calen espais més oberts; ens calen espais més oberts i més espais de trobada amb la ciutadania. Es pot ser coherent i alhora rectificar, rectificar per corregir un error, un excés o un judici prematur. També ens seria bo a tots plegats ser capaços de corregir i de rectificar més.

Però, senyora Garcia Cuevas, el que és intolerable en política, el que és èticament inadmissible és el cinisme polític. Hi ha moments en la vida parlamentària que sents estupor, que sents vergonya, més enllà de la preocupació. No és acceptable la posició del Partit Popular en aquesta moció. Vostès no tenen la legitimitat moral, encara que tinguin la legitimitat política o parlamentària, per presentar aquesta moció; no la tenen, definitivament. Vostès han jugat sempre –sempre– irresponsablement amb l'Estatut, amb els sentiments i amb la voluntat popular, abans impulsant, tolerant, utilitzant una deplorable i vergonyosa campanya anticatalana basada en els tòpics, en les mentides o en les falsedats.

Catalunya no oblida, per molt que el Govern de Convergència i Unió, per interessos parlamentaris, es fonedís i miri cap a una altra banda quan els allarga la mà i els la dona per pactar els pressupostos. La situació és tan descarada que de vegades a un li vindria de gust somriure; però no és de gràcia, no fa gràcia. La veritat és que donar la mà i girar la cara no és que no sigui edificant, és que és irresponsable.

Però tornem a vostès, els del PP, els promotors d'aquesta moció. Vostès han jugat sempre, com deia, irresponsablement amb l'Estatut, i ara, evidentment, hi tornen. L'utilitzen novament per a la seva campanya electoral. Vostès pretenen dir que aquest Parlament i que les forces polítiques que no donin suport a aques-

ta moció estan fora de la llei i la incompleixen; així de senzill. Ja està bé, senyories –ja està bé. La seva gosadia, la veritat és que és extraordinària. Vostès no han cregut mai en l'Estatut –mai–, i ara reclamen seguretat jurídica i reclamen compliment de l'Estatut, un estatut que, també els ho diré, no han deixat de titllar en cap moment de provisional, esperant que la sentència del Tribunal Constitucional el confirmés, ens deien encara tot just fa quinze dies; un tribunal constitucional que, en canvi, no van tenir cap mena d'escrúpol per utilitzar-lo en la seva estratègia política.

Senyors i senyores diputats, nosaltres votarem que no, evidentment, a aquesta moció. I hi votarem perquè, per una banda, està plena d'obvietats –ja s'ha referit anteriorment a això–, i per l'altra, per una clara discrepància. I ho farem per respecte a l'Estatut, ho farem per respecte a l'Estatut i a la voluntat majoritària dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i per respecte al nostre ordenament jurídic, sí, per respecte precisament al nostre ordenament jurídic.

Saben perfectament que la seguretat jurídica a la qual vostès s'aferren i reclamen està garantida. La sentència és explícita, clara, coneguda i d'obligat compliment, per molt que en tinguem l'opinió que en tenim. El que vostès busquen addicionalment és la claudicació, la humiliació i el joc de curta volada, per treure tres o quatre titulars. No facin trampes, no facin jocs de mans i no facin bullir l'olla només per veure si cremen algú o si cremen l'ambient polític d'aquest país. No tenen absolutament cap mena d'aturador, i Convergència i Unió, estenent-los la mà per pactar els pressupostos, com deia, sense cap mena d'escrúpol, els facilita les coses per necessitat, per interès i per càlcul.

Uns mots finals –i acabo, presidenta– per al Grup de Convergència i Unió. Permetin-me que els digui, perquè així ho sento, que crec que haurien de tenir vergonya (*remor de veus*), vergonya, sí, ho repeteixo, vergonya per pactar amb aquells que han lluitat durant tots aquests anys en contra de la voluntat manifestada pels catalans. El que sí que seria exigible en qualsevol cas del Govern seria que no ignorés, que no deixés de defensar, que desplegués i, en tot cas, que reivindicués tots els aspectes afectats per la sentència del Tribunal Constitucional. Això és exigible d'un govern, per les vies polítiques o jurídiques possibles. Vostès, en canvi, han claudicat, han claudicat del tot. Davant de l'ofensiva del PP, no tenen altra alternativa, ens diuen. Vostès sí que haurien de ser coherents, ho haurien de ser i comprometre's públicament, en seu parlamentària, a condicionar qualsevol acord futur amb el PP en el Congrés dels Diputats a la recuperació de tots, absolutament tots els aspectes afectats per la sentència del Tribunal Constitucional. Està a les seves mans, defensem junts l'Estatut davant de tothom, no el guardin en un calaix, no ens ho podem permetre com a país, pretenent tenir les mans lliures per pactar amb qui més els convingui.

La presidenta

Senyora diputada...

Laia Bonet Rull

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor David Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Gràcies, presidenta. Senyors i senyores diputats... Senyora Garcia Cuevas, diputada del Partit Popular, ja li anuncio que el nostre Grup Parlamentari de Convergència i Unió no votarà favorablement aquesta moció, no la podem votar a favor de cap de les maneres. Tres o quatre grans motius fan, com li dic, aquesta impossibilitat.

Un, el primer motiu. Una força catalanista i nacionalista com la nostra mai –mai– podria votar aquesta moció.

Un segon gran motiu. Entenem que el Govern de la Generalitat i aquest Parlament no necessiten una moció com aquesta per demostrar el seu compromís amb l'estat de dret, amb el principi de separació de poders i amb el principi de lleialtat institucional. Catalunya més que ningú ha apostat per la democràcia i, fins i tot, més que ningú ha apostat per la democratització de l'Estat espanyol, i ja des de l'edat mitjana s'ha demostrat que la nostra nació respecta i té voluntat democràtica, i és respectuosa amb l'estat de dret i amb la separació de poders.

Un altre motiu. Si votéssim aquesta moció, estaríem donant a entendre que el Govern de la Generalitat i el Parlament no acaten ni compleixen la llei ni les sentències judicials. I això, senyora diputada, no és així; vostè ja ho sap, que no és així. Els ajuntaments, els ens supramunicipals, els consells comarcals, les diputacions, el Parlament, el Govern, compleixen la llei i les sentències judicials, i ho fem. Igualment, si aprovéssim aquesta moció, semblaria que allò que el dia de la constitució d'aquest Ple en aquesta legislatura la presidenta va fer constar, que els diputats havien complert els requisits que estableix la llei per accedir al ple exercici de la condició de parlamentari o parlamentària, quedaria en «entredit», i, per tant, no cal que cada dia estiguem reiterant el nostre compromís amb l'estat de dret.

I encara un altre gran motiu. Vostès, llegint la moció, raonen i motiven aquesta moció pel fet que la imatge del Parlament va quedar malmesa arran de la discussió en aquest Parlament de la Moció sobre la coordinació i l'impuls de la política lingüística, i això el nostre grup no ho comparteix. L'article 2 del nostre Estatut d'autonomia defineix que la Generalitat és el sistema institucional en què s'organitza políticament l'autogovern del nostre país i que la Generalitat és integrada pel Parlament, la Presidència, el Govern i les altres institucions que l'Estatut reconeix, i el mateix article de l'Estatut ens diu que els poders de la Generalitat emanen del poble de Catalunya i s'exerceixen d'acord amb el nostre Estatut. El Parlament en aquella moció, representant el poble de Catalunya, va prendre

un acord, en base al debat parlamentari, del qual moltes vegades tant vostè, com jo mateix, com tots els que som aquí, som tan partidaris. Per tant, no hi va..., en cap moment el Parlament no ha tingut ni ha demostrat cap mala imatge.

Diputada, tot i així, fins i tot en aquesta moció que nosaltres mai podríem subscriure, hi ha alguna reflexió que hi consta molt, molt, molt amagada, que fins i tot la podríem compartir. Compartim que les relacions de la Generalitat amb l'Estat es fonamenten en el principi de lleialtat institucional, però aquí hi afegiríem que aquesta lleialtat institucional ha de ser mútua. Compartim la separació de poders, només faltaria!, però, quan vostè diu en la seva moció que la imatge del Parlament va quedar malmesa arran de la moció abans esmentada, entenem que no va ser així. Es va aprovar concretament, i així ho diu literalment la moció, que «el Parlament de Catalunya manifesta les seves discrepàncies amb les interpretacions restrictives que limitin l'ús del català». Només deia això, la moció. I aquesta moció és plenament constitucional i adequada per a un parlament que emana de la voluntat del poble de Catalunya.

Per altra banda, també ens agradaria comentar que al nostre entendre la moció que avui debatem no és gens concreta, dit això amb els més deguts respectes, però la part allà on intenta ser-ho, en especial el punt 4, que fa una enumeració..., aquest grup parlamentari li torna a reiterar que la seguretat jurídica de què vostè parla en aquesta moció ja està més que garantida per l'estat de dret. Creiem que una moció d'aquest estil no és recomanable, perquè barreja moltes lleis i molts temes: Codi civil català, Llei d'educació, ús de la llengua catalana, la política lingüística, el Codi de consum, el Síndic de Greuges..., sembla una llei òmnibus 4. I li recordem que molts d'aquests temes que esmenta no són tractats ni per lleis que vostè diu que han de canviar, sinó que vénen recollits a l'Estatut.

I si parlem amb algun detall de les qüestions que es plantegen, per exemple quant a la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, la mateixa vicepresidenta del Govern ja li va contestar en la corresponent interpellació. Com també s'ha manifestat aquest Parlament pel que fa a la immersió lingüística; nosaltres la considerem plenament constitucional i plenament adequada a dret.

En altres temes creiem que la moció s'avança en esdeveniments, com ja s'ha dit reiteradament abans d'aquesta intervenció.

I, per acabar, tornar a reiterar que la seguretat jurídica és un principi essencial en la democràcia. Estic segur que des d'aquest Parlament i des del Govern tots treballarem per defensar-lo, de la mateixa manera que l'hem estat defensant des de fa molts i molts anys, i crec que ho podem fer sense necessitat d'aprovar aquesta moció pels motius abans esmentats.

I només, per acabar, ens sap greu que aquesta moció, que a nosaltres no ens agrada gens –gens–, els altres partits polítics de la cambra l'aprofitin per carregar contra Convergència i Unió. Ens sembla, si més no, injust, i ens sembla que us hauríem de renyar. I us re-

nyo dient (*l'oradorriu*) que un dels partits que a vegades vota en contra de Catalunya és també el Partit Socialista quan se'n va a Madrid, i en cap cas el Govern de Convergència i Unió, que no té cap pacte estable amb cap partit.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre diputada María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta; gracias. Bueno, yo entiendo que cuando no se tienen argumentos en lugar de argumentar se ataca; con un tono más agresivo o un tono más suave, pero se ataca. La ofensa es una peligrosa huida hacia adelante que yo personalmente ni les voy a tolerar ni les voy a aceptar.

En el último Pleno me preguntaba la vicepresidenta si yo sabía que en Cataluña vivíamos en un estado de derecho. La cuestión que se plantea, con todos mis respetos, no es esa; la cuestión es si en Cataluña la Generalitat respeta el estado de derecho que, efectivamente, rige en España, y también en Cataluña. Como expuso durante la interpelación del pasado Pleno la vicepresidenta –lo pueden comprobar leyendo el acta, lo demostré–, la Generalitat no cumple hoy ni ha cumplido estos últimos años con el estado de derecho. La Generalitat tiene y ha tenido una clara actitud de no cumplir ni las normas ni las sentencias judiciales que no convienen al proyecto político separatista. Hoy Cataluña, gracias a los gobiernos tripartitos del Partido Socialista, con Esquerra Republicana e Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, solo es líder en déficit, en incumplimientos legales, en deslealtad respecto de los demás poderes del Estado. La imagen del presidente Montilla encabezando una manifestación separatista contra el poder judicial no es una imagen de respeto al estado de derecho, ni para los catalanes, ni para el resto de España, ni para los países de nuestro entorno.

Es evidente que esta situación ha estado permitida, avalada, por un presidente de España socialista, el señor Rodríguez Zapatero (*remor de veus*), que, con su buenismo, su falta de rigor y respeto por la normas y la realidad, su metodología política del «como sea», ha consentido que en Cataluña se consolide de hecho una situación legislativa incompatible y la creencia de que las sentencias judiciales se pueden incumplir. ¿Recuerdan ustedes aquello, después de la sentencia del Constitucional, de que, tranquilos, ya se encontrarán fórmulas para retomar un *estatut*, que era inconstitucional según el órgano competente?

Los ciudadanos ya saben, y se viene demostrando...

La presidenta

Senyora diputada...

María José García Cuevas

...en las últimas convocatorias electorales...

La presidenta

...li recordo que ha de posicionar-se sobre les esmenes.

María José García Cuevas

Sí, estoy ahora en ello, me estoy justificando.

La presidenta

En ello. D'acord.

María José García Cuevas

Los ciudadanos ya saben, y se viene demostrando en las últimas convocatorias electorales, que sin seriedad, sin rigor, saltándose las normas, no se genera confianza ni estabilidad y tampoco se puede crear riqueza ni prosperidad. El Partido Popular ha demostrado y está demostrando estos días en Cataluña que somos un partido serio, responsable, con sentido común y voluntad de consenso, que ejercemos una oposición leal y constructiva, desde el respeto a las normas y a las instituciones. Lo acabamos de demostrar en la moción que acabamos de aprobar.

Nos preocupa que el actual Gobierno de la Generalitat, de Convergència i Unió, que está dispuesto a abrir una transición política de contenido, etapas y finalidad desconocidos, se aleja de esta línea de legalidad y confianza que creemos que le conviene a Cataluña. El actual Gobierno, de Convergència i Unió, se sigue escandalizando porque hay jueces que les obliguen a cumplir leyes, porque haya ciudadanos que les pidan respeto a sus derechos individuales, haya partidos políticos que les soliciten respeto y cumplimiento del estado de derecho; nos dicen, nos dijo la vicepresidenta: «No nos creen problemas.»

Desde mi punto de vista el problema lo crea quien se salta la ley, quien incumple las sentencias; el problema lo crea quien rompe la baraja, quien se salta la ley y sobrepasa las líneas rojas de la convivencia. El propio presidente Mas nos lo dijo hace dos semanas, cuando este Pleno no pudo empezar porque él se vio personalmente afectado por personas que no cumplían, que no respetaron ni la ley ni las instituciones. Yo le digo al Gobierno de Convergència i Unió: respeten ustedes también las leyes y las instituciones; gobernar no es una patente de corso para hacer política.

Este es el objetivo que, negro sobre blanco, queremos trasladar en esta moción. Por esto, porque la moción está muy clara, rechazamos las enmiendas presentadas por Esquerra, que entendemos que corresponden a otra moción, y también rechazamos la enmienda presentada por Solidaritat, porque la encontramos improcedente.

Esperamos, por el prestigio institucional, la seguridad jurídica y la prosperidad de Cataluña, que esta moción

se apruebe, y además se respete y se cumpla en todas las instituciones catalanas.

Gracias.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem a la votació d'aquesta moció.

Comença la votació.

La moció ha estat rebutjada per 19 vots a favor i 111 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política retributiva dels consellers, els alts càrrecs, el personal eventual, el personal directiu de les empreses públiques i els diputats i altres càrrecs electes de les administracions públiques catalanes (tram. 302-00047/09)

Passem ara al punt dissetè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política retributiva dels consellers, els alts càrrecs, el personal eventual, el personal directiu de les empreses públiques i els diputats i altres càrrecs electes de les administracions públiques catalanes. Presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat (*remor de veus*), té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena, quan pugui.

(Pausa.)

Alfons López i Tena

Gràcies, molt honorable senyora presidenta. Cap honorable membre del Govern, il·lustres diputades i diputats –com a mínim fins ara, tenint en compte l'esmenada d'addició presentada per Iniciativa–, bé, jo crec que la moció s'explica per si mateixa. En un moment en el qual la casta política, muntada en aquest règim en liquidació, muntat en la Transició espanyola esgotada, i cada vegada més allunyada dels ciutadans, el que fa és aplicar les retallades als ciutadans però no aplicar-se les a si mateixa, aquí es tracta de dues coses.

Primer, transparència. Evidentment, esperàvem que la moció..., que la ponència conjunta sobre Llei de transparència i accés a la informació tirés endavant. Com que resulta que no ha tirat endavant fins al dia d'avui, en el sentit de, simplement, la seva constitució, quan es va aprovar, o es va proposar, per tots els grups parlamentaris, allà pel mes de febrer, doncs, política de transparència, és a dir, els ciutadans tenen dret a conèixer tot allò que es paga dels pressupostos públics a tots aquells que cobren dels pressupostos públics, per tots els conceptes, tant pels conceptes, diguem-ne, normals, com per aquests estranys conceptes de les dietes, de les compensacions, de les indemnitzacions, de les exempcions de pagament d'impostos, dels com-

plements de plans de pensions, etcètera, i llarguíssim etcètera; de forma que del que es tracta és que els ciutadans tinguin l'accés..., i tal com es té ara l'accés, que suposa penjar-ho en la xarxa, penjar-ho de manera actualitzada, i, per tant, que tothom hi pugui accedir i conèixer a què es dediquen els diners que paguen, els diners dels contribuents que es dediquen a abonar aquesta mena de retribucions públiques.

Per l'altra, que, si els funcionaris ja han hagut de patir retallades en la seva retribució; si, no diguem ja, els sistemes públics d'ensenyament, de sanitat, de l'estat del benestar, i en general, tots ells, estan patint retallades en totes i cadascuna de les partides, hi ha una partida que sembla que aquí és intocable, que és allò que cobra la casta política. Doncs, compartim –compartim– el patiment. I, per tant, la segona proposta és la de reduir en un 20 per cent, en un 20 per cent en termes generals, i per una raó, a què em referiré després, en la tercera, que és també la dels 5 milions d'euros de la partida de l'any 2012 al Parlament. I això per una raó, perquè la Mesa, anteriorment, amb un criteri que en aquest sentit..., per a, diguem-ne, distindre una mica, deia Lord Acton que en el món hi ha dos menes de països, aquells en els quals hi ha l'imperi de la llei i aquells en els quals hi ha la llei del que impera, doncs, aquí, que el que hi ha és la llei del que impera, no ens havia acceptat cap mena de moció ni d'esmena en la qual es fes referència a..., no al Govern de la Generalitat, però, en canvi, sorprenentment, avui sí que accepta a Iniciativa, a la qual sí que li ho accepta, que Iniciativa presenti una moció en la qual es refereixi que és el mateix Parlament, en què s'insta que el mateix Parlament faci allò o allò altre. Cap problema, nosaltres no hi tenim cap problema; tenim el problema amb el tracte discriminatori, però no tenim cap problema amb el fet que no es retalli, no es bloquegi i no faci el quadripartit de la Mesa –CiU, PP, Socialistes– el bloqueig de les iniciatives dels diputats i dels grups parlamentaris. Precisament per evitar aquest bloqueig, que ja se'n havia practicat per part de la Mesa, va referida a instar el Govern de la Generalitat.

La segona part d'això ve com a esmena a la moció d'Iniciativa, a la qual sí que se li ha admès el fet que pugui dir que el mateix Parlament de Catalunya s'insta i es compromet a. I ahí és on ve el propòsit que tenim amb aquests 5 milions d'euros, és a dir que la retribució dels diputats al Parlament de Catalunya sigui per ser diputats, perquè totes les altres –aquests set portaveus, quatre portaveus, tres portaveus, meses, vint-i-dos comissions, amb tres membres a cada una, portaveu en comissió, etcètera–, excepte el càrrec de presidenta del Parlament, pel seu càrrec institucional, van implícites, van inserides en la mateixa funció de diputat o diputada i, per tant, al nostre entendre, no necessita cap mena de retribució a banda, com tampoc que hi hagi cap mena d'indemnització pel fet de desplaçar-se des de Barcelona a Barcelona, i cobrar per això vint mil euros –vint mil euros– lliures d'impostos cada any segons es fa en aquest Parlament.

Per tant, transparència, coneixement públic, accés públic per part de tothom, primera part; segona part: rebaixar les retribucions, i expressament dic «retribu-

cions» i no «salaris», de les persones que exerceixen un càrrec públic i que cobren dels ciutadans.

Aquest és el text d'aquesta moció. I, per tant, després ja em referiré a les esmenes presentades, les que acceptarem i no acceptarem, també en funció de l'argumentació que es faci; estem oberts a escoltar-los. I espero que aquest Parlament no doni als ciutadans la resposta de clandestinitat, opacitat i que no es pot saber allò que cobren els representants públics i que els representants públics, les seves retribucions són intocables. Els ciutadans que vagin a l'atur, les empreses que vagin al tancament, els funcionaris que vagin a la retallada, però la casta política, intocable.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch per defensar les esmenes presentades.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé, amb relació a les propostes que fa la moció de Solidaritat, podríem coincidir en els objectius, però ens agradaria, la veritat, més rigor.

Votarem afirmativament el punt primer, tot i que segurament caldria alguna millora tècnica, que es pot derivar de l'esmena que ha presentat Esquerra.

Pel que fa al punt 2, ens abstindrem excepte que s'acceptin les esmenes d'Esquerra Republicana. Quan parlem de «rigor» volem dir que, coincidint en la necessitat d'austeritat, cal fer les propostes de forma curiosa. En aquest punt, ens sembla molt millor la redacció que proposa Esquerra.

I pel que fa al punt 3, el que diu aquest punt és: «Reduir en 5 milions el pressupost del Parlament l'any 2012.» Diu això. Aquí, la manca de rigor, des d'aquest punt de vista, és total. El senyor López Tena ens ha parlat d'una moció per entregues, però el que aquí se'n proposa votar és això. I ens sembla, sincerament, que és una manca de rigor total. D'on es proposa retallar? No ho diu; podria ser fins i tot de les retribucions dels treballadors i treballadores del Parlament, o de qualsevol altre concepte. Per això no hi podem donar suport. Ho repetim: austeritat, sí; manca de rigor, no.

Pel que fa a l'esmena d'Esquerra Republicana d'afegir un punt 4, tirant enrere l'increment de nivell i remuneració dels delegats territorials, nosaltres hi votarem afirmativament.

Però el meu grup presenta en aquesta moció, que pretén cercar fórmules per apropar els representants polítics a la ciutadania, tal com va dir el diputat Strubell en la interpellació, una esmena que vol ser l'inici, simplement l'inici, d'una reflexió sobre el tractament protocol·lari dels membres del Govern de la Generalitat i dels diputats i diputades d'aquest Parlament. Pensem que poques coses allunyen tant la política de la ciutadania com veure un diputat exigint en un ple

que se'l tracti d'excel·lentíssim o d'il·lustre. La dignitat d'un president de la Generalitat es troba en el fet de ser el president d'una nació, elegit democràticament, no en el tractament de molt honorable. La dignitat dels diputats i diputades del Parlament es troba en el fet de ser representants del poble de Catalunya, no en el tractament d'il·lustre. I cal reconèixer que aquests tractaments, avui, al segle XXI, a una gran majoria de la població li sonen a una cosa antiga, anacrònica i desfasada.

El Parlament ha de ser capaç d'adaptar-se als canvis de la societat, també a les percepcions que la ciutadania té dels tractaments honorífics, més quan el president de la nació més poderosa del món és simplement «el senyor president» i més quan la proposta lliga amb una forma republicana d'entendre la política. La dignitat del Parlament es defensa explicant, enfront de la demagògia antipolítica, les tasques de l'activitat parlamentària i la necessitat que els diputats disposin de mecanismes per realitzar aquesta activitat amb dignitat. En canvi, els tractaments protocol·laris són avui una cosa accessòria, prescindible, que contribueix al fet que se'ns vegi com a allunyats, distants, diferents. Per això, la nostra esmena insta el Govern a elaborar un projecte de llei que modifiqui la Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern, i a modificar el decret de 1981 que estableix les normes de protocol i cerimonial. Creiem que els consellers i les conselleres han de ser tractats com a «senyor conseller» o «senyora consellera» i que els membres del Parlament han de ser tractats com a «senyor diputat» o «senyora diputada», i proposem que s'estudiï mantenir el tractament de molt honorable al president de la Generalitat i a la presidenta del Parlament per a determinats actes solemnes o documents d'especial transcendència.

El meu grup opina que la capacitat d'autogovern de Catalunya ens permet aprovar la regulació, prescindint del que passi a l'Estat espanyol. Però en tot cas cal tenir present que pel que fa al Govern espanyol l'Ordre del Ministeri d'Administracions Públiques de 3 de març de 2005, que aprova el Codi de bon govern dels membres del Govern, ja va establir que el seu tractament sigui el de senyor/senyora, seguit del càrrec, i, pel que fa al Congrés i al Senat, el meu grup ha presentat una proposta en el mateix sentit que discutim avui aquí.

És evident que s'haurà d'estudiar bé la qüestió i analitzar la seva repercussió en altres càrrecs polítics, locals, universitaris o del poder judicial, però em sembla necessari obrir un debat i promoure les modificacions legals pertinents. Per això a més de l'esmena hem presentat –amb el supòsit que no sigui aprovada avui o que no sigui acceptada, com sembla, per Solidaritat– una proposició de llei i una proposta de resolució en el mateix sentit, per tal que aquest Parlament pugui estudiar el tema i pugui votar-ho en el futur.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Senyora presidenta... Senyor diputat, miri, jo crec que en aquesta moció coincidim amb alguns dels objectius, i escoltant i llegint, rellegint la interpel·lació que va fer el senyor Toni Strubell a la vicepresidenta del Govern la setmana passada, doncs, hi han coincidències de fons que voldríem destacar, però hi han coses que no es poden acceptar. És a dir, servidor no se sent membre d'una casta, i crec que molts més diputats d'aquesta cambra tampoc ho senten així. Tenim una història laboral, cadascú de nosaltres, tenim un moment d'entrada a la política i tindrem també un moment de la sortida de la política. I això dependrà de diverses coses –això dependrà de diverses coses–, però jo entenc que aquest tipus d'expressions avui es contradueixen amb el fons o la intenció manifestada a la moció.

Es presenta una moció que vol dignificar la política, i què és el que no la fa digna? Certament, la falta de transparència, hi estem d'acord; donarem el suport al primer punt. Certament, en alguns moments, la manca d'austeritat, hi estem d'acord; donarem suport a tot allò que suposi més austeritat, i en aquest sentit hem presentat unes esmenes que bàsicament volen millorar algun aspecte de qualitat tècnica i, en segon lloc, doncs, també volen posar en evidència que en un moment de retallades hi ha hagut alguns càrrecs eventuals de l'actual Govern que s'han apujat el sou d'una manera desmesurada i que no ens sembla d'acord amb els temps que estem vivint i amb les retallades que s'estan provocant als ciutadans i als usuaris dels serveis públics.

Per tant, austeritat? Sí. Transparència? També. Accés als càrrecs amb proporcionalitat al mèrit, a la capacitat, a la responsabilitat? També. Però són aquestes les úniques coses que treuen crèdit a la política? Jo crec que n'hi han d'altres, també, i en això hauríem de ser tots conseqüents.

L'ús i abús dels missatges desacreditadors del contrari: aquesta també és una causa del descrèdit de la política. Vostè, senyor Tena, com tots els que som en aquesta sala, sap perfectament que el missatge destraller, el missatge negatiu, la notícia estranya, la notícia inusual, sol tenir espai als mitjans de comunicació. Llavors jo li pregunto: quan vostè fa aquesta moció, la seva intenció de fons és millorar la vida dels ciutadans o obtenir un espai als mitjans de comunicació? Perquè al fons d'aquesta pregunta també veurem la moralitat de la intenció de la moció presentada. I no dono cap resposta, només faig alguna pregunta.

Crec que vostès han fet a vegades un ús i un abús del missatge desacreditador del contrari, i crec que la credibilitat de la política, la bona imatge de la política, es construeix amb la proposta..., amb la transparència, l'austeritat i la proporcionalitat, totalment d'acord, però també amb la proposta en positiu, també amb el seguiment i el fet de ser conseqüent amb determinats valors, i quan es demana, doncs, austeritat en els àmbits econòmics també és lògic i proporcional, com ha fet el diputat Bosch, demanar austeritat i proximitat en el tractament protocol·lari, per exemple.

I són aquests els elements que construeixen la capacitat de la política. Bàsicament jo en diria tres: la coherència amb els valors que es prediquen i els que s'exerciten; la definició d'horitzons transparents i ser conseqüents amb aquests horitzons –el seu partit planteja un horitzó que el compartim nosaltres; de vegades hi han partits, doncs, que no sabem quin horitzó practiquen, i això també desacredita la política–, i la pràctica de la política des de la proximitat. Per tant, amb limitació de mandats, amb entrada a la política i sortida de la política també regulades, amb el fet de no exigir un tractament diferent de la resta dels ciutadans, amb un criteri republicà de la pràctica de la política, és a dir, d'igualtat de deures i de drets entre tots els ciutadans.

Anant concretament al contingut de la moció, li donarem suport al punt 1 si ens accepta l'esmena que entenem que fa una lleugera millora tècnica d'aquesta. Hem presentat una segona esmena en la qual... Perquè el segon punt, escolti, «reducció del 20 per cent dels que tenen un tipus de contractació...» Jo no sé què es pensa que és un eventual, vostè; o no sé quin ús faria vostè, si fos al Govern, dels eventuais. Però jo he conegut eventuais amb sous moderats, i fins i tot amb sous baixos; això depèn també de la pràctica de determinats governs. Per tant, dir: «qualsevol eventual, una reducció del 20 per cent», no és un criteri just ni proporcional quant a política retributiva. Perquè, hi insisteixo, jo n'he conegut alguns, i el Govern del qual vaig participar en tenia molts, de salaris moderats i ajustats a la responsabilitat que havien d'exercir. Per tant, no puc estar d'acord amb una política salarial que no miri ni avalui la feina que fa la gent.

Sí que en canvi estic d'acord que no es poden acceptar en aquests moments determinats increments de càrrecs polítics com els que s'han produït, que ja els ho reconec, senyors de Convergència i Unió, que no han sigut molts, però n'han sigut alguns, i la veritat és que fa molt lleig en una situació de retallades com en aquesta en què estem, i per això els hem presentat...

La presidenta

Senyor diputat, vagi acabant...

Oriol Amorós i March

...l'esmena número 3.

I respecte a l'últim punt, miri, si vostè diu que baixin 5 milions d'un pressupost que encara no està escrit, quan s'escrigui se li hauran d'abaixar 5 milions, però ja estem dient que li n'abaixin 5 més. Per tant, vostè ha plantejat una trampa iterativa que acabaria en pressupost zero. Per tant, jo crec que aquest Parlament no ha de tenir pressupost zero; quan coneguem el Parlament del 2012, doncs, estarem d'acord segurament que sigui el més auster possible.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, diputats i diputades, nosaltres hi han alguns punts que hem esmenat d'aquesta proposta de Solidaritat, però el primer que vull dir és que els problemes s'han de detectar i no obviar. Per tant, nosaltres creiem que el fet que avui discutim quines són les taules salarials dels càrrecs públics a Catalunya i dels càrrecs de confiança és bo, és sa i ens farà bé, no només als ciutadans, sinó també a les mateixes institucions, que puguem debatre amb normalitat això. Per tant, nosaltres volem dir en primer lloc que estem d'acord que s'ha de debatre i poder parlar de tot, sense cap tabú.

A partir d'aquí hi han, jo diria, tres fórmules: el populisme, el que s'aprofita de la situació i, com hem vist, s'apugen els sous i aprofiten l'avinentsa fins i tot, ara que hem vist les noves eleccions municipals, o trobar una fórmula objectiva que no depengui de la voluntat de cada alcalde ni de la voluntat de la Mesa del Parlament de Catalunya quan aprova els pressupostos, una fórmula objectiva de remunerar els càrrecs públics a Catalunya.

Per això hem fet tres esmenes. La primera: transparència absoluta, no només a la xarxa, com diu la proposta, sinó a tot arreu; és a dir, que els ciutadans puguin accedir als sous dels seus càrrecs públics. Ens paguen el sou, són ells els que manen, són ells els clients; nosaltres som els que cobrem per representar-los. O no sap el sou d'un advocat o el que li paga a un advocat, un representat per un advocat, o a un metge el seu pacient? Nosaltres també hem de saber el nostre sou, perquè ens el paguen ells. Absolutament d'acord, però esmenant per millorar-ne la redacció.

Segon punt: l'equiparació. Vostès parlen de reduir un 20 per cent, i tenia raó el senyor Amorós: un 20 per cent de quant? No és el mateix un 20 per cent de qui cobra noranta mil euros en una ambaixada a França, d'aquestes que tenia, que va obrir Esquerra Republicana, que qui cobra trenta mil euros en un determinat departament. Per tant, nosaltres proposem que hi hagi una equiparació salarial del càrrec de confiança amb l'escala salarial dels funcionaris. És a dir, per rang, per estatus, per antiguitat, pel que sigui, però que hi hagin dades objectives, que no siguin opinables ni subjectives, sinó tancar el tema.

I última proposta que nosaltres creiem que hauríem d'abordar des del Parlament de Catalunya, i que, si no s'aborda i no es vota positivament, ho portarem com a proposta de llei, com a proposició de llei aquí: una taula de retribucions i salaris per a tots els càrrecs públics de Catalunya. És a dir, que, en base al pressupost d'un ens i a la població que gestiona, tinguis una ics i una i grega, com diríem en una coordenada, i et doni tant. Perquè ens soni, un exemple mol clar: alcaldia de cinquanta mil habitants, tal pressupost, tanta població, cobres 1.584 euros, per posar-ne un exemple. I no hi ha debat, no hi ha discussió, no hi ha...

La presidenta

Vagi acabant, senyor diputat.

Albert Rivera Díaz

Vaig acabant, senyora presidenta. Pet tant, proposem una fórmula objectiva per acabar amb la demagògia i amb l'aprofitament també del càrrec. Creiem que seria sa per a tots i aquest debat s'acabaria, perquè seria un debat objectiu, un debat igual per a tothom, igual per a qualsevol partit polític, i que trauria del debat possiblement això.

Una última reflexió, presidenta, deu segons. Si la gent qüestiona els sous dels càrrecs públics ara és perquè els càrrecs públics possiblement no estem donant solucions als seus problemes, perquè fins ara no era així. I, per tant, són molt o poc, els sous? No ho sé. En qualsevol cas, si ho qüestionen és més per la feina que es fa o per la falta de solucions, que no pel sou que sigui, perquè, com vostès saben, també a l'àmbit privat hi han sous que són igual o més alts que els que aquí són, però no es qüestionen, perquè treballen en una empresa i donen un servei. Doncs, aquí hem d'aconseguir que es deixi de qüestionar això amb una fórmula objectiva.

Espero que el Grup de Solidaritat pugui acceptar les esmenes, i, si les accepta, votarem a favor de la seva proposta.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

Per a fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, el diputat il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Bé, jo crec que el principi en què es basa la feina d'un treballador de l'Administració pública, doncs, ha de ser el principi d'eficiència. En moments de crisi, també penso que hi han moltes persones que alliberen les seves frustracions, alliberen, doncs, els seus ressentiments, i han aconseguit anar generant la injusta sospita que els càrrecs electes, especialment allò anomenat com a «polítics»..., que participo del comentari de l'il·lustre diputat Oriol Amorós, que jo tampoc em sento membre d'una casta, eh? En aquest sentit, confirmo o almenys m'afegeixo a les paraules del diputat Amorós. Bé, deia que, doncs, han generat la injusta sospita que aquí sembla que estem tenint unes retribucions astronòmiques, que no vivim la realitat social i, en fi, que tenim unes retribucions que no ens mereixem.

Això és una falsedat. Això és una falsedat i, en tot cas, crec que és l'obligació de tots nosaltres explicar als ciutadans el que fem, quan ho fem i com ho fem. La feina que fem entenc que comporta, a més a més de la destinació de moltes hores, una gran responsabilitat, i ens hem de fer valdre, perquè, si no, estarem legitimant una falsedat.

Per tant, jo la qüestió de reduir-se el sou ho trobo una..., en fi, m'estalviaré el comentari, però el que sí que considero és que seria legítim això, aquesta falsedat, i, per tant, no estic d'acord. Penso, hi insisteixo,

que hi dediquem moltes hores i a més a més tenim una gran responsabilitat.

Respecte a la moció, en el primer punt entenc que sí, màxima transparència, crec que aquí hi estem tots d'acord. O sigui...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar, eh?

Joan Laporta i Estruch

...honorable consellera –i honorables consellers, ara que us he vist–, penso que sí, per descomptat, hi votarem a favor per una màxima transparència, els ciutadans tenen dret a saber què es fan amb els diners públics.

El punt número 2 jo el votaré si s'accepta l'esmena d'Esquerra Republicana, perquè entenc que, home, podríem acceptar que en un moment de crisi, doncs, els treballadors de l'Administració pública es congelessin el sou i es destinés, tal com diu la moció, a ensenyament i sanitat. Però, hi insisteixo, a vegades les persones que fan apologia de la transparència són els que menys la practiquen.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, honorable presidenta. Il·lustres membres del Govern, honorables membres del Govern, il·lustres senyores i senyors diputats, permetin-me que comenci amb les meves primeres paraules per dir-li al senyor López Tena que ni aquesta diputada que els parla, una senzilla diputada de poble, d'un poble com Sant Sadurní d'Anoia, mai s'ha sentit com a casta política; ni jo ni els meus companys del Grup Parlamentari Popular, que vàrem iniciar camí en aquest Parlament de Catalunya, la casa de la paraula, l'any 1984.

Dit això, em centro en la interpellació que el seu company va fer l'altre dia en el Ple i que vaig llegir detingudament, vaig escoltar detingudament, perquè li deia, a l'honorable vicepresidenta, que no la interpellava, o sigui, que no anava contra el Govern. I va exposar aquí dues qüestions fonamentades en l'austeritat i la transparència.

Il·lustres diputats, per dir-los, a tots dos, al que ha presentat la moció i a vostè que va fer la interpellació, que el Grup Popular coincidim en aquests principis, perquè han sigut l'eix bàsic i fonamental, o un dels eixos bàsics i fonamentals, que en la passada legislatura vàrem treballar: l'austeritat i la transparència. I vull recordar a tots vostès el control i la crítica que vàrem portar a terme sobre l'incompliment, en aquells moments, sistemàtic del Govern tripartit al Pla d'auste-

ritat, el malbaratament de cabals públics en temps de crisi i de greu preocupació, i a la manca de transparència que el Govern tripartit va exercir i aplicava.

I li poso un exemple que el poden consultar, i és que vostès veuran les respostes que obtenia el nostre grup parlamentari, i veuran que les respostes a les preguntes eren totalment buides de contingut. Per tant, transparència molt poca.

Ara bé, vostès ens presenten una moció amb tres punts, i fan dues referències: Govern de la Generalitat, Parlament de Catalunya. Permeti'm que li digui, en primer lloc, primer punt, dir-li que coincideixo plenament amb el que vostès volen de transparència. Però, mirin, el Partit Popular ja els ha passat al davant: el mes de maig vàrem presentar dues iniciatives parlamentàries, extraordinàries i molt ben fonamentades, que, evidentment, van i caminen en aquesta direcció. I, a més a més, perquè el Govern ve obligat, mitjançant dos decrets legislatius, a fer la publicació trimestral o anual, per dir-ho d'alguna manera, en la qual el Partit Popular demanem que sigui mensual i que s'actualitzi de la manera més ràpida possible. Per tant, en aquest punt, que hi ha una coincidència, entendran evidentment que nosaltres no els donem suport, perquè és evident que ja el tenim presentat, fet, embastat i enfilat.

El segon punt. Permeti'm dir-los, que un dels objectius del nostre partit i del nostre grup parlamentari és la reducció de la despesa i dels càrrecs per tal de permetre més liquiditat al Govern de la Generalitat per tal que es puguin aplicar en polítiques socials. I nosaltres trobem en el seu segon punt, que és un punt injust. Per què demanen un 20 per cent de retallada?, per què no un 10?, per què no un 5?, per què no un 30? Per tant, nosaltres creiem que no és una proposta per portar-la al Parlament de Catalunya en forma de moció. Evidentment, sí, podem parlar-ne, podem discutir-la i podem negociar-la tal com ho estem fent i ho estem elaborant el Grup Parlamentari Popular.

I el tercer punt de la moció, vostès en la interpellació varen barrejar, com he dit, diferents conceptes: el Parlament i el Govern.

Vostès demanen de retallar en el Govern de la Generalitat el pressupost del Parlament de Catalunya de 5 milions d'euros. Escolti'm, el nostre màxim òrgan de Govern de tots nosaltres és la Mesa del Parlament i és la Presidència, la presidenta que ens presideix a tots nosaltres. I el primer que van fer quan van arribar en aquest Parlament, va ser un pla d'austeritat. I aquest pla d'austeritat va ser que, de cop i volta, revisant, mirant-se aquest pla d'austeritat, van retornar un taló de 6 milions d'euros al Govern de la Generalitat perquè s'apliqués a polítiques socials.

Automàticament..., s'han fet altres polítiques d'austeritat: els cotxes oficials. I això ho hem de dir, i altres menesters interns i externs, que els diputats d'aquesta cambra ho sabem i ho coneixem. Per tant, fem confiança. A mi si em preguntes: «Dolors, a qui fas confiança?» Han d'entendre, senyor López Tena, que després del que acabo d'assabentar-me avui, que vostè té l'honor –té l'honor– de presidir una comissió en el

Parlament de Catalunya, comissió important com és la Comissió de Cooperació i Solidaritat, i resulta que vostè, en lloc de presidir-la, ni hi assisteix..., i a més a més encara li diré una altra cosa: vostès no assisteixen ni a les votacions de les esmenes que han presentat en els pressupostos del Govern de la Generalitat per al 2011, per departament. (*Veus de fons.*) No hi són, però vostès no vénen. Per tant, escolti'm..., per exigir, per demanar, primer s'ha de donar exemple, i primer els que han de donar exemple són vostès. Primer això, després parlem-ne. Perquè el Parlament de Catalunya, ara i sempre, hagi sigut, per qui hagi sigut presidit, ha donat exemple sempre, i tots nosaltres, els diputats i diputades, els hem fet confiança en els pressupostos que ha desenvolupat el Parlament de Catalunya, i que, evidentment, presenta el Govern de la Generalitat, per tal que sigui el Govern de la Generalitat que disposi de la quantitat que necessita per al bon funcionament, per al bon govern del Parlament de Catalunya. I el Parlament de Catalunya sempre ha sigut conscient dels moments que ha viscut Catalunya en cada una de les seves fases històriques, parlem-ne, de cada quatre anys o de cada una de les seves legislatures.

I, després vostè, parlava i criticava el treball i les remuneracions i els sous dels diputats. Vostè creu que pot ser jutge? Vostè pot jutjar el treball dels diputats i els sous? Miri, vostès tenen una santa sort que formen part de membres de la Junta de Portaveus. Si creuen que s'ha de millorar la proposta que diferents grups parlamentaris en l'anterior Mesa, presidida pel senyor Benach, vam demanar –i la senyora Camats ho recordarà molt bé i els altres portaveus que m'acompanyaven– unes retallades en els sous dels diputats, un 15 per cent per als membres de la Mesa, un 10 per cent per als portaveus parlamentaris i un 8 per cent per als diputats del Parlament de Catalunya. Aquella proposta es va aprovar, i es va aprovar per la Mesa del senyor Benach, es va aplicar, i la proposta aquella continua en la Mesa que tenim actual, i fa el que ha de fer.

Si vostè creu que hi ha alguna cosa que vostè pot aportar, porti-ho a la Mesa, porti-ho a la Junta de Portaveus. Que allà és l'òrgan més democràtica que té aquesta cambra. Si és aprovada i és contemplada tirarà endavant, i, si no, seguirem amb el que seguirem.

Però, mirin, a mi em fa molta gràcia quan vostè parla dels diputats de Barcelona. Miri, per mi, són tan respectables els diputats de Barcelona com els diputats de qualsevol comarca per més llunyana que sigui...

La presidenta

Senyora diputada...

M. Dolors Montserrat i Culleré

...del Parlament de Catalunya. I, per tant, els diputats d'aquesta cambra sempre, històricament, han complert amb els seus deures i les seves obligacions, aquí, en el Parlament, en les comissions i en els territoris, en cada un dels territoris. Si no, d'on es pensa... –i perdoni, presidenta, que acabo–, d'on es pensa que surten les iniciatives parlamentàries? Només per les webs i

per internet? No –no, no–, il·lustres diputats, no; les iniciatives parlamentàries surten de la tasca que fa cadascun de vostès, senyories, anant als territoris i estant a prop de la gent...

La presidenta

Senyora diputada...

M. Dolors Montserrat i Culleré

...i estant a prop de les institucions i de molts alcaldes que representen a tot un poble. I així es fa la feina.

Per tant, si vostès volen criticar o creuen que n'hem de parlar, *obras son amores y no buenas razones*. Comencin-s'ho aplicar, a vostès, que, pel que veig, senyor Tena, alguns incompliments cabdals importants vostè té. Per tant, apliqui-s'ho i després, si ho creu oportú, parlem-ne.

El nostre grup parlamentari, com li he dit abans, confiança a la Mesa del Parlament perquè sigui ella qui confeccioni el pressupost...

La presidenta

Senyora diputada...

M. Dolors Montserrat i Culleré

...i, per tant, en els altres dos, ja li ho he dit, hi votarem evidentment en contra, com no podia ser d'una altra manera.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Té la paraula la diputada senyora Annabel Marcos, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I demano que se ceneixin al temps. *(Veus de fons.)*

Senyor Maragall? *(Veus de fons.)* Oh!, perdó –perdó, perdó–, té raó. Tenia una confusió de noms... *(Veus de fons.)* No –no, no.

Senyora Marcos, primer és el senyor Maragall. Disculpin. Tenia una confusió de noms i m'he saltat el torn.

Ernest Maragall i Mira

Molt bé. Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda, senyores i senyors diputats. El Grup Socialista votarà en contra d'aquesta moció. Hi votarà en contra, jo ho crec, amb plena convicció.

Aquesta moció el que fa és plantejar un debat que tendeix a convertir-se, tal com està plantejat, en una..., com dir-ho?, en una fira de vanitats, com acabem de comprovar, per cert, en algunes de les intervencions. És clar, parlem de conceptes indiscutibles: transparència, austeritat, contenció de la despesa. Jo els demano, m'ho demano a mi mateix, no els malmetem, si us

plau, aquests conceptes; no en fem subhasta pública per veure qui se'ls queda en propietat o en representació exclusiva! Són conceptes compartits, han de ser-ho. Més encara: en aquests moments són conceptes objecte d'atenció directa i explícita per part d'aquesta cambra.

Com tots vostès saben, perquè hi eren personalment presents, representants de tots grups, aquest mateix matí s'ha celebrat la primera reunió de la ponència conjunta, que, per encàrrec unànimе adoptat el mes de febrer passat, ha d'elaborar el projecte de llei de transparència i accés a la informació pública; una llei que desplegarà en aquest àmbit el que disposa l'Estatut de Catalunya del 2006, i, per cert, també, el que recomanava la Memòria del 2009 que l'Oficina Antifrau va remetre a aquesta cambra.

Deixem treballar aquesta ponència, o si volen exigir-li que ho faci amb la màxima diligència, posem-li data de termini màxim, si volem; que ho facin amb tota l'eficàcia, perquè, tan aviat com sigui possible, puguem convertir en llei, efectivament, les propostes i reflexions que guanyin el consens imprescindible en matèries delicades com aquesta. Però no li compliquem la tasca, no ho fem més difícil avançant i decidint amb evident precipitació sobre un o altre aspecte o concreció específica d'aquesta matèria –aspectes que la llei, sens dubte, haurà de tractar.

És clar que és millorable la presentació i la facilitat d'accés a la informació relacionada amb l'exercici de funcions i responsabilitats públiques. És clar que amb llei i sense llei, el Govern i el Parlament poden adoptar mesures prou significatives en aquesta direcció. Encoratgem-los, encoratgem-nos a fer-ho, però no ho convertim en exhibició d'electoralisme o demagògia. No caiguem en el populisme fàcil que encara afegeixi desprestigi i desconfiança en el conjunt de la representació democràtica als ciutadans.

La informació ja hi és, fem-la visible, posem-la a l'abast dels ciutadans, però tinguem-ho clar: és més important i més eficient un bon criteri clarament definit, ben servit i respectat per tots, que una normativa minuciosa que pretengui, inútilment moltes vegades, tancar totes les esclotxes, controlar totes les possibilitats de sortejar el seu compliment o amagar realitats inconfessables.

Amb relació a la qüestió de les retribucions, encara menys compartim la forma i el fons del plantejament que es fa en la moció: ni és matèria que es pugui tractar i resoldre amb aquesta formulació unilateral i superficial, ni és acceptable la imatge que se'n desprèn sobre les retribucions dels càrrecs de designació directa, eventuals o personal directiu de les administracions.

En tot cas, siguem conscients que el nivell absolut d'aquestes retribucions sosté, en la immensa majoria dels casos, qualsevol comparació amb el sector privat equiparable. I siguem conscients, també, del fet que, darrere de determinades concepcions reduccionistes dels sous públics, dels sous dels càrrecs públics, s'amaguen conseqüències, posicions ja prou contrastades, experimentades, que acaben reservant aquestes funcions als sectors o persones de major nivell de ren-

da o inclús els que ho poden fer-ho, perquè viuen directament de les rendes del seu patrimoni personal o familiar.

Last, but not least. La resposta que vostès i nosaltres busquem la trobarem, certament, en la millora de la norma sobre la transparència i sobre retribucions, però encara més en la reforma de fons de tants aspectes de l'organització i funcionament de les nostres administracions i en l'autoexigència del real compromís de retorn i compliment de comptes de l'acció política.

Amb relació al prestigi perdut de la funció política i de la representació democràtica, la trobarem més en el capteniment i la coherència amb les pròpies conviccions, que en la reacció autojustificativa davant de la legítima indignació de tants ciutadans. «No hay pan para tanto chorizo», em cridaven des d'un grup d'«indignats» la tarda anterior al Ple del passat 15 de juny mentre m'acompanyaven amablement al sortir del Parlament.

Som nosaltres els que hem de canviar, les persones i les institucions, com aquest mateix Parlament, abans i més profundament que les nostres retribucions. El prestigi perdut el recuperarem respectant els nostres compromisos, complint les nostres promeses electorals, exercint la condició d'electe amb la dedicació que cada càrrec exigeix. Per exemple, senyor López Tena, assistint a les comissions parlamentàries que un mateix ha convocat en tant que president o defensant les esmenes que es presenten a uns pressupostos en representació dels ciutadans que l'han votat.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Ara sí que té la paraula la senyora Annabel Marcos, en nom del Grup Parlamentari de CiU.

Annabel Marcos i Vilar

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta del Govern, senyors i senyores diputats, en primer lloc, voldria començar avançant que el Grup de Convergència i Unió no donarà suport a aquesta moció, per diferents motius.

Però prèviament a l'exposició dels motius deixin-me fer una referència a la intervenció que va fer el senyor Strubell en la seva interpellació, paraules textuais que una servidora ha llegit de la interpellació: «És un tema d'autocrítica global, espero que prou original per presentar-se en aquesta cambra.» Bé, no sé si entendre que des del seu subgrup consideren que buscar temes originals per a debatre en aquesta cambra és dignificar la classe política, però des de Convergència i Unió li asseguro que estem en aquesta cambra per treballar, per treballar i per continuar treballant.

Creiem que la manera més clara de dignificar la classe política és amb els fets, intentant amb totes les nostres forces que la ciutadania torni a veure i vulgui veure reflectit el nostre treball en el seu entorn, en la seva feina, inclús a dintre de casa seva. Nosaltres, els polítics, som els que hem de treballar i els que hem de fer re-

tornar la il·lusió als ciutadans del país. El nostre treball és el que compta, i cadascú dels diputats ens hem de mirar de cara endins per a poder saber si som realment mereixedors, o no, del nostre sou.

Però, senyors i senyores diputats, les persones que estem en aquesta cambra, a més a més, ens hem de fer una pregunta: som servidors públics? En nom del meu grup, els he de dir i els puc dir que no té preu vetllar pels interessos del nostre país dia darrere dia, renunciant a la nostra vida privada, incloent-hi en molts ocasions la renúncia de la nostra vida familiar. Però considero que som professionals qualificats i, com a tals, ens mereixem ser tractats, com a mínim, d'una forma digna.

Alguns dels motius pels quals votarem en contra d'aquesta moció són els que ja hem anat dient. Crec que de tots és sabut que les retribucions anuals dels alts càrrecs nomenats pel Govern, els dels consellers, inclús els de l'honorable president de la Generalitat de Catalunya, es publiquen anualment al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, segons aprovació de la Llei de pressupostos de la Generalitat. Ara bé, si els senyors del Subgrup Parlamentari de Solidaritat no saben trobar informàticament el tema d'on es troben, on s'ubiquen aquestes informacions, no depèn d'aquest grup.

Les dietes i les altres compensacions que perceben els alts càrrecs estan regulades per decrets: pel Decret 138/2008, de 8 de juliol, i l'Acord de govern de 21 de gener de 1994. Aquest Govern, el Govern de Convergència i Unió, ja ha reduït a hores d'ara més del 23 per cent dels alts càrrecs de la Generalitat de Catalunya, incloent-hi consellers, secretaris generals, secretaris sectorials i directors generals, i més d'un 43 per cent dels càrrecs eventuais, fet que ha suposat un estalvi consolidat de més de 10 milions d'euros, reducció i estalvi que no s'havien efectuat mai, i quan dic «mai» és mai, en tota la història de la democràcia de Catalunya.

La proposta que presenta el Subgrup Parlamentari de Solidaritat és populista i demagògica, atès que qual-sevol càrrec públic té una responsabilitat política, una responsabilitat administrativa, inclús una responsabilitat penal, responsabilitats que no afecten en cap moment el personal directiu que prové de l'àmbit privat. Des del Parlament de Catalunya ja s'ha reduït més de 6 milions d'euros, com han comentat companys que abans m'han precedit, només enguany, diners que han estat retornats al tresor de la Generalitat, com a contribució a l'austeritat i al control de la despesa, i sembla, doncs, que cada grup i cada subgrup no pot retreure al Parlament que no ha fet un esforç molt important en la contribució a la reducció del dèficit públic. En tot cas, és el Parlament de Catalunya qui ha de proposar, decidir i votar, mitjançant els seus representants, totes aquelles mesures que considera en la direcció d'austeritat i contenció de la despesa necessària.

No es pot fer demagògia en aquests temes. Si un país vol tenir els millors professionals al capdavant de la seva administració, al capdavant del seu Govern, els ha de retribuir de manera justa, transparent i racional,

que són, exactament, els criteris amb què el Govern de Convergència i Unió aplica la seva política retributiva dels alts càrrecs i dels càrrecs de confiança.

I, per finalitzar, en qualsevol cas, aquest punt va en la línia demagògica de l'anterior, perquè tal vegada no sigui aquest l'àmbit on s'ha de proposar una reducció de partida pressupostària, la qual té una dinàmica parlamentària pròpia i que està totalment definida, i sembla que la intenció és només plantejar un tema de reducció de la despesa en un marc de frivolitat, de lleugeresa i en què no ens trobarà, al Grup de Convergència i Unió, com a còmplices d'aquest tema.

Moltes gràcies, senyora presidenta, honorable vicepresidenta, senyors i senyores diputades.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta. Respecte a esmenes..., em referiré a alguna de les coses que s'han dit aquí, a alguna de les falsedats que s'han dit aquí. Però centrem-nos en el tema que ens toca, que són les esmenes presentades.

Pel que fa a l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya, clar, nosaltres aquí parlem de persones designades discrecionalment amb contractacions amb càrrec públic. Introduir la paraula «eventuals» per a poder apellar que «ai, els pobres eventuals, que n'hi ha que estan cobrant molt poc»..., doncs, no estem parlant dels eventuals quan parlem de persones designades per a càrrec públic dirigent de la Generalitat de Catalunya. Per tant, aquesta substitució de paraula per a introduir els eventuals per a, després, apellar als eventuals del punt primer no l'acceptem.

La segona tampoc, per una raó: perquè en aquesta, a banda de la trampa d'introduir els pobres eventuals, la congelació al mateix import en alguns casos en suposarà l'apujada, i, per tant, aquí l'esperit, evidentment, i el propòsit no són els d'apujar la retribució dels càrrecs de lliure designació que cobren dels pressupostos públics, és a dir, de la butxaca dels contribuents.

Sí, totalment, la tercera, la d'addició, és a dir, la de modificar el lloc de treball del nivell 30 al nivell 24, i, per tant, la fem nostra i l'acceptem.

Pel que fa a la de Ciutadans, acceptem la primera. Ja està..., al dir «organismes», ja s'entén que són tota la gran enumeració de tot allò que depèn d'una administració pública, però no està de més afegir també «i empreses públiques», per si algú pensava, ja que no forma part de la casta política, que això en quedava fora i que les empreses públiques són una altra cosa.

No a la segona, perquè, és clar, equiparar les causes de retribució equival a una cosa: a dir que aquells que són de lliure designació com a càrrec públic han de cobrar la del mateix nivell que el funcionari, cosa amb la qual

no estem d'acord. I, per tant, aquesta segona, tal com està redactada, no l'acceptaríem.

Sí la tercera –sí la tercera–, i agraïm especialment que hi hagi afegit aquest punt i, per tant, que acabi aquest desgavell que els alcaldes es posin a si mateixos –que tampoc són casta política, tampoc, tampoc– unes pujades, un cop passades les eleccions, del 200, del 400 o del no sé què per cent que a si mateixos s'atribueixen en tots i cadascun dels colors polítics, excepte, fins ara, per part de la CUP.

Pel que fa a les esmenes presentades per Iniciativa, clar, aquí és que, en fi, no ho sé, senyor Bosch, aquesta qüestió del rigor em fa una mica de gràcia, perquè, és clar, aquí del que estem parlant és de política retributiva. No sé què té que veure això amb els tractaments honorífics de càrrecs. Ni idea –ni idea–, no sabria dir-li, això, per què ve, perquè no hi ha cap coherència d'una cosa respecte a l'altra. Això ja seria prou per a dir que no l'acceptaríem. Però, és clar, no volem tallar, a diferència del que fa la Mesa, els drets dels grups de presentar allò que considerin oportú, i, per tant, hi entraríem en el fons.

Escolti, aquesta és una esmena de mitja figa i un trosset. En què quedem? Se'n té el dret o no se'n té el dret? Se'n té l'atribució o no se'n té? Se'n té el tractament o no se'n té? Si se'n té el tractament, llavors el tractament s'exerceix. Si no en té el tractament, que és el que diu aquí, llavors no es pot exercir mai. Per tant, aclareixin vostès si volen o no que hi hagi aquests tractaments d'honorables, etcètera.

I això, en el cas que Catalunya..., quan Catalunya sigui independent, ja estarem d'acord amb això. Però estem en un marc espanyol, en el qual hi ha il·lustres, il·lustríssims, magnífics, excel·lentíssims, fins i tot generalíssims; per tant, el que no podem és acceptar que a Catalunya es treguin aquestes atribucions i que, en canvi, a Espanya no. Si volen fer-ho, facin-ho a Espanya, facin-ho a Extremadura amb els seus socis del Partit Popular, que segurament els ho acceptaran, facin-ho a Extremadura.

I, per últim, per al·lusions. En primer lloc, no és cert el fet que jo no avisés que no anava a aquesta presidència de comissió, no és cert, i qui digui el contrari menteix, perquè vaig avisar.

I, en segon lloc, anirem a les comissions en representació dels ciutadans que ens han votat, en funció dels interessos dels ciutadans que ens han votat, no dels interessos de cap de vostès. Representem els nostres electors i el poble de Catalunya, no a vostès.

(Remor de veus.)

La presidenta

Cridem a votació, i... *(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)* Senyora Camats, votació separada de...?

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Simplement, perquè, del que hem entès de les admissions de les esmenes noves, el nos-

tre grup voldria sol·licitar votació separada del punt original 1 i dels dos nous punts que s'han acceptat via les esmenes d'Esquerra i Ciutadans, per una banda, i dels punts 2 i 3, per l'altra. Sí?

La presidenta

Sí. (*Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.*) Senyor Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Per al·lusions. Una cosa molt breu per comentar-la-hi al senyor, a l'excel·lentíssim senyor López Tena, que ens impedeix votar el tema de la supressió dels tractaments, que és que jo estava acostumat que fins ara, quan algú utilitzava l'argument que aquest Parlament no podia fer alguna cosa perquè a Espanya no es feia, això tenia un nom que es deia «sucursalisme».

(*Veus de «Molt bé!» i rialles. Oriol Amorós i March demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Amorós.

Oriol Amorós i March

Sí, per dues qüestions: per demanar vot separat de tots els punts; demanar un aclariment també, per saber quina esmena de Ciutadans és la que ha acceptat, que no ens ha quedat clar. I una per contradiccions: l'esmena que nosaltres proposàvem no redueix els afectats; és més, els amplia. Dir «designats discrecionalment» i dir «lliure designació» és el mateix; el que una cosa és el que està recollit en els procediments contractuals de l'Administració, i l'altra és una denominació que s'ha inventat vostè. I hi afegim els eventuais. No redueix el nombre d'afectats, els amplia.

La presidenta

Senyor Amorós, el senyor López Tena ha admès les esmenes 1 i 3, dels punts 1 i 3 de Ciutadans, i ha afegit «d'empreses públiques» al punt 1. I ha admès l'addició del punt 4 d'Esquerra Republicana. De totes maneres, com vostè demana votació separada, farem votació separada dels quatre punts, i així no tindrem cap problema. (*Veus de fons.*) Dels cinc punts.

Molt bé. (*Albert Rivera Díaz demana per parlar.*) Senyor Rivera. (*Pausa. Veus de fons.*) Cinc punts, sí, sí, ja està. Senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Sí, només per aclarir... –si no és així, em corregeix, presidenta–, a l'últim punt s'ha afegit una addició de la proposta de llei de la taula de sous i remuneracions, que aniria per votació separada del punt 3 original de Solidaritat. Que em corregeixi el proponent, però nosaltres en demanem votació separada.

La presidenta

Del punt 3? (*Veus de fons. Pausa.*) Per tant... (*Veus de fons. Pausa.*) Anem a votar, punt per punt, la moció.

Comença la votació del punt 1.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor i 104 en contra.

Passem a la votació del punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 4 vots a favor, 104 en contra, 23 abstencions.

Passem a votar el punt 3.

Comença la votació.

(*Remor de veus i rialles.*)

Ha estat rebutjat per 3 vots a favor, 103 en contra, 23 abstencions.

Passem ara a votar el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 26 vots a favor i 105 en contra.

I votem finalment el punt cinquè.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 26 vots a favor i 105 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de mobilitat (tram. 302-00048/09)

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de mobilitat.

(*Pausa llarga.*)

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, senyora presidenta...

La presidenta

Ha estat presentada pel Grup Socialista i té la paraula l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, senyora presidenta. M'havia anticipat, amb l'espera de baixar des de l'escó fins a la tribuna. Gràcies.

Diputades, diputats, conseller, nosaltres hem presentat aquesta moció subsegüent a la interpellació en la línia d'allò que era el nus central de la interpellació en matèria de polítiques de mobilitat. Per nosaltres la política de mobilitat del Govern és, a hores d'ara, set mesos gairebé de la constitució del nou Govern, una política sense rumb, una política erràtica, una política de contenció en matèria pressupostària, però d'absoluta inhibició en matèria d'objectius i de força política.

I és per això que hem volgut interpel·lar el Govern i posar com a exemples d'aquesta situació i d'aquesta política de mobilitat tres exemples importants. I d'aquesta manera vam aprofitar la nostra interpellació justament per demostrar que, en allò que és absolutament fonamental en una política de mobilitat com és el transport públic, hi havia en el pressupost per a l'any 2011 mancances importants i davallades extraordinàries justament en un dels instruments més necessaris per al foment de la mobilitat i el transport públic, que són els consorcis del transport, els consorcis territorials del transport. I també ho manifestàvem des del punt de vista d'allò que també és clau que és la transferència de recursos a les empreses concessionàries i a les administracions locals.

Posàvem com a segona situació d'aquesta preocupació per la situació de les polítiques de mobilitat, pel que feia a les grans infraestructures, la situació de la línia 9. El conseller Recoder es va estrenar com a conseller pràcticament explicant l'aturada de la línia 9 i de les estacions de la línia 9. I aquest ha estat un tema recurrent en els últims mesos, ha estat un tema de campanya electoral en les municipals de Barcelona, i encara no sabem a hores d'ara què passa amb la línia 9, de futur, sobretot amb això que fa al tram central, al tram de Barcelona, a allò que soluciona el tema de la mobilitat a Barcelona.

I el tercer exemple que posàvem d'aquesta situació de preocupació per les polítiques de mobilitat, l'incompliment d'un dels grans acords territorials signats per l'anterior Govern, que necessita continuïtat institucional, tan necessària per a la gestió de les polítiques en un estat modern, que era l'estat de paràlisi del pacte de mobilitat al Maresme.

I és per això que varem presentar quatre punts en aquesta moció. La primera, justament, la necessitat d'establir una política de foment del transport públic que no redueixi recursos, sinó que els incrementi de forma progressiva.

Dos, l'eliminació de la llei òmnibus, d'un apartat de la llei òmnibus, l'article 514 de la primera versió, de l'avantprojecte, ara no sé exactament en quin punt ha quedat, que al nostre entendre venia justament a manifestar i a posar en evidència que el Govern, en matèria de les línies del transport públic, té una confusió considerable.

Retirarem aquest punt atès que ha sofert, la llei òmnibus, una transformació; s'ha convertit en una espècie de *triumvirato* legislatiu que ja veurem exactament com acaba en els procediments, però amb una voluntat també que es pugui negociar i perquè segurament, en una moció de foment de l'acció del Govern, el tema legislatiu es deu aparcar. Per tant, el punt 2 el retirarem. Però volíem demostrar d'alguna manera que aquesta situació de confusió per on va la direcció política en matèria de mobilitat es manifestava en aquella modificació legislativa que es proposava.

Tres, reiniciar els treballs d'execució de la línia 9 del metro en el seu tram central. I explicàvem allò que deien els mitjans de comunicació sobre la voluntat del

Govern de paralitzar fins a nou avís aquest tram d'una línia fonamental per a la mobilitat a Barcelona.

I, quatre, donar continuïtat i impulsar l'acord basat en les Propostes per la mobilitat del Maresme, en tres direccions. Una, l'execució de les obres dels accessos a Mataró; obra projectada, licitada i adjudicada per l'anterior Govern, amb uns recursos finalistes provinents de l'Estat, i que encara està paralitzada. El mateix dia que interpellàvem el conseller Recoder, el secretari per la Mobilitat deia públicament que aquesta obra s'aturava *sine die*. I aquesta, per nosaltres, és una preocupació, perquè és un incompliment d'una peça clau d'aquell pacte. Dos, el foment global del transport públic en la comarca del Maresme. I, tres, l'aplicació de les bonificacions de peatges incloses en aquell acord, que a més a més han sigut matèria d'una resolució específica de la Comissió de Política Territorial.

Espero, diputades i diputats, que en el torn de resposta amb relació a les esmenes puguem aclarir també la posició amb relació a les esmenes, agrair-les i continuar el debat sobre aquests temes quant a les polítiques de mobilitat del Govern.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, per defensar les esmenes, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Llobet.

Josep Llobet Navarro

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, permeti'm, presidenta, que, a part de defensar l'esmena que ha presentat el nostre grup, també em posicioni envers la resta de punts de la moció, no?

Jo crec que és una moció que al final hem arribat a un cert consens. Jo crec que, a causa de les diferents transaccions i esmenes que han presentat, els diferents grups al final pràcticament s'aprovarà per unanimitat, excepte un punt que crec que potser no podrà tirar endavant, i m'explicaré. Però jo crec que tots plegats compartim la preocupació amb relació al transport públic.

Jo crec que el primer punt, ja fent referència als quatre punts que ha presentat el Grup Socialista i que ha presentat el senyor Labandera, el primer punt és un punt genèric, global, amb el qual sembla que també han arribat a un acord amb el Grup de Convergència, amb el qual tots compartim que efectivament el transport públic és una de les prioritats que tots plegats hem de tenir i el que és el manteniment de les aportacions que es fan als consorcis, dels diferents pactes i convenis que hi han amb l'Administració local, i per tant jo crec que aquí, entre tots, no hi haurà ningú que voti en contra d'una proposta tan clara i tan coherent com la que ha fet en aquest cas el Grup Socialista, no?

El segon punt de la moció, que molt bé ja ha anunciat el senyor Labandera que ha retirat, perquè nosaltres no hi hauríem donat suport, perquè ja no tenia cap tipus de sentit que, estant en tramitació la llei òmnibus,

en la qual cosa hem de veure si efectivament al final aquest apartat es modifica o no..., però el que és lògic és que en seu parlamentària, ja que estem aquí, doncs, siguin els mateixos ponents de les lleis els que presentin les esmenes pertinents, si creiem que efectivament aquest punt s'ha de modificar o no. Nosaltres és un punt que, si efectivament va al final a la llei òmnibus, ho estudiarem, perquè potser no hi estem d'acord, o sí que hi estem d'acord, o l'hem de modular, o simplement l'hem de transaccionar, no?

Envers el tercer punt, que és on hem presentat l'esmena, de la línia 9 del metro, nosaltres volem que es faci la línia 9 del metro, volem que es faci la línia 9 del metro en tota la seva amplitud, no només que es faci a les parts extremes, sinó també a la part troncal. És evident que ara mateix ens trobem amb una situació econòmica complicada, amb un cert endarreriment, no només en la seva construcció, sinó també en el seu pagament, en el seu finançament. I, per tant, l'esmena en el que va és en la línia..., que també hem arribat a un acord de transacció amb el Grup del Partit Socialista, un acord perquè abans de tres mesos es presenti, doncs, al Parlament de Catalunya, sigui al si de la comissió o que el mateix conseller aportï les dades, un calendari amb, efectivament, quins són els temps que la conselleria creu que es poden tenir per acabar –acabar– tota la línia 9 del metro i quin és el seu finançament. I, a partir de llavors, entrar tots en un debat de si efectivament entenem que la proposta que fa el Govern per nosaltres és convenient o no. I si entenem que la proposta que fa el Govern allarga en excés el temps de la construcció de la part central, troncal, de la línia 9, doncs, li puc avançar, senyor Labandera, que nosaltres no hi estarem d'acord. Però també hem de convenir, com ja vam parlar en comissió quan es van defensar els pressupostos per part del partit de Govern, i pel mateix Govern, i per part de Convergència i Unió, que entenem que ara mateix la dificultat econòmica és extrema i hem de buscar sistemes alternatius, ja que el sistema específic avui en dia també està bastant col·lapsat, no?

Un quart punt, que és amb relació al Maresme. Jo, permeti'm que vagi ràpid perquè el Maresme és una qüestió que ja hem debatut en seu parlamentària, amb una moció que va presentar el Grup d'Iniciativa, el senyor Milà, en la qual nosaltres ens vam abstenir, que serà el mateix posicionament que mantindrem ara mateix amb aquesta moció, amb aquest punt de la moció, perquè els nostres companys regidors i consellers comarcals a l'àmbit del Maresme, doncs, en el seu dia, quan es va aprovar, també es van abstenir perquè no compartien del tot el pla que s'havia acordat. Sí que creiem que és un bon pla de mobilitat, és un bon pla amb el qual el Maresme pot sortir guanyant, si es tira endavant, però en què hi han punts, com en matèria de peatges, que entenem que efectivament no compartíem. I, per tant, mantindrem la mateixa línia de coherència que hem fet amb les diferents propostes, crec que no només d'Iniciativa, sinó que crec que també hi va haver una altra proposta amb relació al Maresme d'Esquerra Republicana, envers la mobilitat al Maresme.

I s'afegeix un nou punt, sembla, per les negociacions que han tingut amb Iniciativa, que nosaltres compartim; evidentment s'ha de fer el baixador, s'ha de connectar amb Ripollet, s'ha d'exigir a Adif que efectivament s'acabin aquestes inversions, i estic convençut que per part de la conselleria així es farà, no?

I permeti'm, per acabar, molt breument, presidenta, que no sé si, efectivament, serà la meua última intervenció en seu parlamentària. Jo vull agrair la tasca que hem fet tot el conjunt de diputats i diputades que n'hem format part, en aquesta legislatura i altres legislatures; vull agrair la confiança del meu grup parlamentari en la nova tasca que faré en una altra institució, sobretot a la meua presidenta. I sabeu que estic a la vostra disposició quan prengui possessió del meu càrrec a la diputació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. I li desitgem sort en el seu nou lloc.

Té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, senyor Labandera –senyor conseller, bona tarda–, escolti, el fons de la interpellació, que vam seguir amb atenció, tant les seves intervencions com les respostes del conseller, interpellava a l'entorn d'una matèria que ens interessa a molts grups de la cambra, jo crec que a alguns amb més intensitat que a d'altres, però en qualsevol cas, almenys nominalment, em sembla que hi ha un consens en el conjunt de la cambra de la necessitat del foment del transport públic i de la seva defensa.

Per tant, amb el primer punt, en els termes genèrics en què s'expressa, i si és acceptada l'esmena de Convergència i Unió, que ja ens ho diran, que encara queden una mica més genèrics, és difícil no estar-hi d'acord. Per tant, comptin amb el nostre suport.

Sí que ens agradaria fer alguna reflexió al respecte, no? Nosaltres entenem que la situació pressupostària i la situació financera de la Generalitat, degudes a la caiguda d'ingressos, degudes al mal tracte fiscal que rep el nostre país, doncs, obliga a una retallada, i a qui li ha tocat més, doncs, és a vostè, senyor conseller. I cregui'ns que som conscients d'aquestes dificultats, i pocs grups hi han en aquesta cambra amb una línia més coherent i més llarga de defensa de la millora dels ingressos de la Generalitat de Catalunya i de denúncia del seu dèficit fiscal. I entenem aquestes retallades, en certa manera.

Però també voldríem ficar la reflexió damunt de la taula que les inversions en transport públic tenen un efecte de rellançament, tenen un efecte d'equitat; els usuaris del servei públic tenen una inequitat en l'accés a la mobilitat respecte als usuaris del servei privat encara avui moltes vegades, inequitat de gènere, inequitat

d'edat, inequitat de nivell de renda, potser en menor mesura també, però també. Que nosaltres en les inversions hem de defensar amb més energia segurament allò que és nostre, el compliment dels acords, el compliment dels acords de millora de rodalies, de fer efectiva la disposició addicional de l'Estatut. Que hem de tenir en compte el sector industrial que en depèn; quan parlem de transport públic –ahir teníem aquí els treballadors d'Alstom que ens ho recordaven–, la necessitat que el Pla de millora de rodalies es faci efectiu perquè no es tanqui una empresa i tot un sector al nostre país, que hi hagin comandes de la línia 9, que hi hagin comandes de les inversions necessàries de la Generalitat.

Però també ens agradaria que el Govern fes –i en el fons, molt en el fons d'aquesta moció, també hi és aquesta idea, i per tant la recolzarem– la comptabilitat global de les inversions en transport públic. Perquè, certament, en la comptabilitat que s'aprovarà aquests dies dels comptes públics, doncs, la inversió és un cost, és una despesa. Però per al conjunt del país, i mirant a llarg termini, el canvi de model de mobilitat és del tot necessari per millorar la nostra balança de pagaments, per complir els compromisos per evitar l'escalfament global del planeta, per millorar la qualitat de vida dels nostres ciutadans, per millorar la qualitat d'aire del nostre país. I, per tant, aquell mandat de la Llei de mobilitat que durant bastants anys –i ja li ho reconec, però uns quants d'aquests anys vostès no hi eren, al Govern– no s'ha complert, que hi havia una disposició addicional de la Llei de mobilitat de fer una llei de finançament del transport públic que fes aquests comptes dels costos a externalitzar del transport privat i a internalitzar per al transport públic, doncs, crec que seria una iniciativa que serviria per valorar justament, en termes econòmics, quin és l'efecte de la inversió en el transport públic, que en aquests moments se'n fa una lectura més plana i, per tant, hi ha una reducció molt greu.

Miri, nosaltres li hem presentat una esmena en el punt tercer, referit a la línia 9, perquè entenem que no és al punt d'una moció on s'ha de fer l'avaluació de per on s'ha de començar la línia 9. Tinc entès que vostès acceptaran una esmena que parlarà de calendari; ja ens sembla bé que n'hi hagi, de calendari. Per nosaltres el tram central de la línia 9 és molt important, sens dubte. S'han fet uns trams que fan que determinats barris que eren perifèria avui siguin ciutat i donin equitat i donin qualitat de vida als ciutadans d'aquests barris: el Bon Pastor, Baró de Viver, tants altres, de Badalona, de Santa Coloma... Hem integrat aquestes ciutats metropolitanes a la centralitat metropolitana, i això és importantíssim; però també és important l'accés a l'aeroport. I, per tant, prioritzar una cosa sobre l'altra, no crec que sigui una moció el lloc de fer-ho, crec que requereix un debat més a fons. L'accés a l'aeroport també afavoreix l'equitat, també relliga una part de ciutats que estan poc lligades amb el conjunt de l'àrea metropolitana i té uns efectes sobre la competitivitat de la nostra economia que també són importants.

I, finalment, ens oposarem al punt quart de la seva moció, senyor Labandera, perquè no sé si en aquests moments on hem pogut avaluar la sobreinversió en la xar-

xa viària, si la comparem amb la infrainversió en la xarxa ferroviària, és el moment per tirar endavant un projecte que no té cap consens al territori; no en té. Els municipis del voltant s'hi han manifestat en contra, l'alcalde actual de Mataró s'hi ha manifestat en contra... És ara el moment, que hem fet una sobreinversió en la xarxa viària possiblement en alguns casos, de fer una obra que està qüestionada des d'un punt de vista de mobilitat, de foment de la mobilitat privada, és a dir, del contrari del que diu la resta de la seva moció? És aquest, el moment de portar aquest punt al Parlament?

Per tant, a nosaltres ens sembla que no és oportú. Defensem l'esperit del primer punt de la seva moció, que és la defensa del transport públic, i no el del seu quart punt... Que hi ha tres punts, és veritat. Nosaltres només li diem que tregui...

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

...els accessos de Mataró. Si vostè accepta la nostra esmena, amb les altres dues idees que hi han hi estem d'acord, i tindrà un consens més gran. Si no l'accepta, lamentablement haurem de votar en contra del quart punt de la seva moció.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, la moció ja ho deia: parlem de polítiques de mobilitat, i no ho podem esgotar ni amb una sola interpel·lació ni amb una sola moció. La moció, de fet, en les seves diferents parts contemplava aspectes molt diferents, el que ens ha permès o ens ha donat llum verda per, també, presentar alguna esmena en la mateixa línia d'una oportunitat política de tractar en aquesta moció temes d'actualitat que creiem que han d'anar en la línia de foment del transport públic.

Voldríem fer una reflexió a l'entorn d'aquesta qüestió. Han passat sis mesos, conseller, honorable conseller –ja sé que ara no és la interpel·lació, però vostè hi és present i li ho agraïm–; és hora ja que comenci a pensar quan ens presentarà l'actualització del pla nacional d'infraestructures, les propostes de reprogramació, les propostes de priorització que es denoten en aquesta moció, en la línia que vostè ha dit compartir, de priorització *absoluta* de les inversions en transport públic, tant en transport públic ferroviari com en carretera, etcètera. És a dir, és vital per a aquest país, en la situació de crisi econòmica i de llarga durada i de desequilibri territorial, reprogramar, eh?, tornar a reconsiderar un pla d'inversions en infraestructura que nosaltres consi-

derem que era bo, que és molt ampli –és cert, és molt ampli– i que, per tant, té elements que es poden perfectament aprofitar. I, en tot cas, diguem quines són les prioritats, seguint els mateixos criteris que el pla nacional d'infraestructures ja marcava, que eren: prioritat al transport públic, prioritat al transport ferroviari, reequilibri territorial en aquestes qüestions.

I també, per què no dir-ho? –i estic temptat d'avançar-li que segurament farem o una interpellació o una proposta de resolució–, tenir una política de foment del transport públic des del punt de vista tarifari. Hem passat una molt mala experiència, una experiència, diríem, molt decebedora al voltant de les mesures que es van dir «d'estalvi energètic», rebaixa del 5 per cent, s'ha acabat el 30 de juny –aquí vam començar més tard–, tenim un col·lectiu important de persones amb dificultats per trobar feina, que perden el subsidi i que necessiten..., la mobilitat pot ser un element d'aquests que es diu: «I vostè ja s'espavila a buscar feina?», com es diu sempre, «Demostris vostè que busca feina.» Bé, doncs per buscar feina s'ha de moure, i, per tant, potser estaria bé reconsiderar alguns elements tarifaris per ajudar a aquestes polítiques.

Per últim, centrar-me en els dos punts de les nostres esmenes. Una, relativa a la posada en marxa de la línia 8; és una obra en la qual l'anterior Govern, doncs, vàrem insistir perquè es completés en el que faltava del tram de vies i perquè es pogués posar en funcionament. Vostès ho han fet, com els corresponia, i molt ben fet que s'ha fet. Segurament a mitjà termini caldria incrementar-ne la freqüència, perquè una hora no és..., eh?, a vegades és desincentivador respecte a persones que ho podrien utilitzar. Però l'important és que en tot el seu traçat estratègic, vital, transversal a la comarca del Vallès Occidental i Oriental, el màxim de ciutats, nuclis importants, eh?..., no anirem a la situació del Maresme, que sabem que a vegades ens hem passat una mica amb els baixadors, però sí que a poblacions com Santa Perpètua de Mogoda, o com Ripollet, o el baixador que tenim fet ja, s'aprofitin, eh? Per tant, creiem que sí que ha estat oportú introduir aquest element, perquè, en definitiva, es tracta de fer pressió no més a Adif i al Ministeri de Foment, sinó també veure amb quins elements de provisionalitat..., es poden arreglar a vegades les plataformes, posar-hi, doncs, uns serveis de bitlletatge, etcètera, que permetin que aquestes poblacions puguin utilitzar aquest servei i configurem aquesta espina dorsal, transversal, del Vallès.

I l'últim minut és per dir, en el tema del Maresme, que creiem que el Grup Socialista hauria d'afegir-se al conjunt de reflexions que han fet totes les forces polítiques del Maresme. Tots volem arreglar la mobilitat al Maresme. És una prioritat recuperar la nacional II com a via cívica. Estem d'acord que no s'han de perdre els diners que es van pactar i –això ho compartim totalment– amb un acord, que és l'important, que es va fer, que és l'acord de traslladar la nacional II, passar-la com a via de la Generalitat de Catalunya i a partir d'aquí poder actuar. I, a la vista, doncs, del que ha dit el Govern i del que diuen en aquest moment les administracions locals del territori i les forces políti-

ques i socials, fer una proposta ràpida –ja és la segona vegada que ho diem–, en sis mesos, abans de final d'any hauríem de tenir una proposta d'intervenció sobre el conjunt d'infraestructures de transport en el Maresme, millora d'accessibilitat a les localitats, foment del transport públic ferroviari i interlocal per carretera, i resoldre els accessos a Mataró. I ho volem deixar molt clar, aquest diputat ho vol deixar molt clar en nom d'Iniciativa i com a mataroní també: tots estem d'acord que cal arreglar els accessos a Mataró, i no hem de deixar perdre els diners que hi havien destinats i reservats per a això. L'únic que demanem és que es refaci un projecte que no condicioni el conjunt d'actuacions sobre el que se'n diu o el que se'n deia «ronda del Baix Maresme», sinó que ens permeti resoldre aquest entorn.

De fet, nosaltres hem presentat una esmena –i vull cridar l'atenció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, si és que això és possible– a l'apartat dels pressupostos que no té altra voluntat, encara que és de pressupostos..., que diu només això: és a dir, instar que, amb els recursos disponibles, es redacti immediatament un projecte de millora d'accessos a Mataró, a l'entorn del que és Mataró...

La presidenta

Senyor diputat, acabi.

Salvador Milà i Solsona

...Argentona –cent seixanta–, Cabrera, etcètera.

Bé, doncs, encara que aquí ho havíem proposat com a esmena i no ens ho ha acceptat el Grup Socialista, estem segurs que hi haurà un abans i després d'aquesta moció i que, a la vista del resultat, el Grup Socialista, en reconeixement a la feina feta, s'avindrà a obrir noves vies per trobar solucions a aquests temes.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, honorable conseller de Territori i Sostenibilitat, senyores diputades i senyors diputats, aquesta és una moció subsegüent, diguem-ne, que expressa elements que podríem compartir de manera genèrica si no estiguéssim en un context de dificultats econòmiques; dificultats econòmiques que són produïdes, tal com vam expressar en el tràmit de pressupostos a la comissió, per la crisi econòmica, però també perquè l'actual Govern ha de gestionar una situació extraordinàriament complexa, una situació de minva evident de recursos econòmics. I qui n'està patint molt directament les conseqüències és el Departament de Territori

i Sostenibilitat, tal com insistentment apunta el conseller Recoder.

És a dir, escolti, no és veritat que hi hagi hagut un ajustament lineal. Per preservar aquells departaments que tenen un major contingut social –Educació, Salut i Benestar–, doncs, hem hagut de reprioritzar determinades inversions en l'àmbit de Territori i Sostenibilitat. Per tant, vostès ens demanen més transport públic –hi estem absolutament d'acord–, ens demanen que agilitem al màxim totes les conclusions del Grup de Treball de Mobilitat del Maresme –perfecte–, ens demanen que reprenem els treballs de la línia 9 –fantàstic–; però el problema és que estem en un context de dificultats econòmiques que vostès no haurien de negligir, no haurien d'ignorar.

I aquest és el sentit de les nostres esmenes, que és, bo i compartint, diguem-ne, aquest element de fons de prioritzar el transport públic, el que volem és que aquest Parlament avui adopti una resolució que sigui viable, que no fem un brindis al sol, sinó que sigui viable. I aquest és el sentit, doncs, de les esmenes.

La primera. Vostès ens diuen: «Hem augmentar les aportacions en els consorcis de transport públic.» Està molt bé –molt bé–, però, diguem-ne, en aquests moments no hi ha marge. I més tenint en compte..., i aquesta és una reflexió que sap, senyor Labandera, que hem compartit en diverses ocasions, que és que en el consorci més important, que és el de l'ATM, el de Barcelona, la participació de l'Estat ha anat minvant de manera alarmant. Recordin que l'any 2001 l'Estat aportava pràcticament el 39 per cent del conjunt dels recursos; ara l'Estat, en l'últim contracte programa que vostès van signar, hi aporta el 20 per cent, si no m'erro. Per tant, hi ha hagut una rebaixa de l'aportació. I des d'aquesta perspectiva el que no podem demanar és, a la Generalitat, diguem-ne, que hi aboqui més recursos. El que haurem de fer és renegociar, que és el que està fent el conseller Recoder, amb el Govern espanyol una major aportació en aquest sentit.

Diuen: «Transport públic. Els contractes programa que tenim amb les diverses empreses de transport de viatgers...» Home, doncs, ja ens agradaria aportar-hi més recursos. A què ens comprometem en l'esmena que hem presentat? A mantenir aquest nivell d'aportació, i també a racionalitzar determinades línies que són complicades, que són deficitàries i que el conseller ho explicava molt bé l'altre dia: algunes les podem substituir fins i tot per transport de taxi.

El segon punt vostès l'han retirat. Aplaudim aquesta decisió, és una decisió sensata.

El tercer, la línia 9 del metro. Tornem a insistir en el mateix, eh? Aquí hem tingut un problema de sobre-cost, no només imputat al sistema de pagament diferit, del qual vostès, des de la nostra perspectiva, van abusar, sinó que aquí també hi ha hagut una mala gestió de l'execució d'aquesta línia, que ha fet que el seu cost es disparés de manera exponencial: recordin-ho, es va licitar per 2.400 milions, i en aquests moments ja val 7.000 milions. Per tant, els recursos no hi són. Ens sembla sensata aquesta esmena del Partit Popular, que nosaltres també l'hem plantejada en uns termes simi-

lars, de: estudiem en quina situació estem i recalendritzem aquesta actuació.

Maresme. Nosaltres vam avalar aquest pacte de mobilitat, però en el seu moment el que dèiem és que no es podia separar la ronda de Mataró de la resta de ronda del Maresme. Què ens demana el territori i que creiem que no és incompatible amb aquell pacte? Que en parlem el màxim possible, que busquem el màxim nivell d'acord i de consens, i en aquesta part de la ronda de Mataró no es produeix, també han canviat els contextos i les circumstàncies. Per tant, aquesta, que serà una infraestructura molt important per al territori, no la forcem, no la imposem, consensuem-la; tenim marge per poder-ho fer.

I, en darrera instància, l'esmena que ha planteja Inicialment està molt bé. Avui farem un acte de fe, eh? Diem: «Demanem que es recuperi aquesta estació del Baricentro» –fantàstic!–; «el que demanem és que actuem a Santa Perpètua de Mogoda...», però qui ho ha de fer és el Govern de l'Estat. I recordin que, dels 4.000 milions –dels 4.000 milions– que havia d'invertir, en aquests moments, tot just porten un 6, un 7 per cent invertit. Per tant, això mateix avui ho aprovarem, però en parlarem amb el ministre Blanco a veure si és capaç de complir els seus compromisos.

Gràcies, doncs, senyora presidenta, senyors i senyores diputades.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara, per fixar la seva posició, en primer lloc, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Respecte de la moció, val a dir que amb les esmenes que s'han consensuat hi votaré a favor. Al primer punt, hi estic totalment d'acord, a les polítiques de foment del transport públic, sobretot pel que fa a la consolidació i la potenciació dels consorcis de transport públic per optimitzar els recursos econòmics. I jo afegiria aquí..., per, doncs, diguem-ne, seguir amb aquests criteris de millora i eficiència, l'increment dels horaris del servei públic, també la millora de la velocitat comercial, la millora de l'accessibilitat per les persones amb problemes de mobilitat, i també el que és la integració en el sistema tarifari. És clar que en les futures remodelacions urbanístiques s'haurà de tenir molt en compte el que fa referència al transport públic, tant o més, inclús, al que fa referència a l'ús i a l'estacionament dels vehicles privats.

Celebro, també, la retirada del punt 2.

En el punt 3, totalment a favor de la construcció de la línia 9 en el seu tram central, previ informe dels experts quant a la urgència i la millora de la mobilitat que comportarà el calendari i el finançament. I totalment a favor de les propostes pel que fa referència a la mobilitat del Maresme. Entenc que és una necessitat de primer ordre per als ciutadans del Maresme, i, per tant, entenc que hi ha d'haver una igualtat d'oportuni-

tats de tots els ciutadans amb independència del territori que ocupin.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades i honorable conseller i consellera.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran Arrué.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Bé. Dir que la moció que s'havia presentat originàriament canvia substancialment amb les esmenes que s'han presentat, tot i així votarem a favor de les esmenes que s'han consensuat i ens abstindrem en el punt 4; i remarcar, en qualsevol cas, que el propòsit de la moció, evidentment, és millorar una situació actual que, en qualsevol cas, està molt malmesa per les retallades que s'han proposat, pendent d'aprovar en els pressupostos en el proper Ple, en la inversió en infraestructures, i, sobretot –sobretot–, en infraestructures de transport.

És veritat, diu: «Volem preservar polítiques socials.» Bé, tampoc preserven les polítiques socials; però, en qualsevol cas, remarcar que la inversió en infraestructures i en infraestructures de transport és una inversió essencial per a l'economia, és un dels motors de l'economia i és el que ens permet assolir aquesta competitivitat, que és el que al final ens ha de permetre sortir de la crisi.

Per tant, molt en compte amb aquestes retallades que en aquests moments s'estan practicant, i si es continua en els propers anys sense inversió en infraestructures el que fem és perllongar i fer estructural aquesta crisi econòmica que en aquests moments patim.

En qualsevol cas, nosaltres volem remarcar respecte al punt 1, que hem presentat una proposició de llei per revisar el sistema tarifari. Esperem que s'aprovi en aquest Ple del Parlament de Catalunya una revisió del sistema tarifari que ens permeti comptabilitzar la tarifa a partir de la distància en quilòmetres que existeix d'un punt a un altre geogràfic, i no com ara un sistema tarifari de zones, que és completament arbitrari. Vostè, que és de Terrassa, senyor Rull, sap que paguen, vostès mateixos, una zona tarifària més que no pas la gent que viu a Sabadell, quan la distància respecte a Barcelona, en aquest cas, és exactament la mateixa.

Entenem, doncs, que, si volem fomentar el transport públic, també hem de revisar un sistema tarifari que, pel que fa a algunes zones i alguns territoris és profundament injust i que fa, a vegades, poc rendible, des del punt de vista econòmic, deixar el cotxe a casa per agafar el transport públic. És a dir, aquí hi ha d'haver un càlcul i un canvi en el sistema tarifari.

Respecte al punt 3, hem passat de reiniciar els treballs d'execució a presentar un informe... Bé. El que ens està dient fonamentalment el PSC és que accepten que no es reiniciïn, ni es reiniciaran en els propers temps...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar...

Uriel Bertran Arrué

...els treballs de la línia 9, una línia que és estratègica i és la que ens ha de connectar amb l'aeroport del Prat, al centre de Barcelona.

En qualsevol cas, volem, també, conèixer aquest informe, i per això hi votarem a favor, però lamentem, doncs, el canvi de criteri que hi ha hagut respecte de la moció.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Molt honorable presidenta... *Conseller*, il·lustres diputats i diputades, la valoración de Ciutadans de esta moción, en general, va a ser favorable a los puntos. Hombre, la verdad es que anunciaba..., su título era como aquellas buenas novelas que tienen un título estupendo y después uno la lee y dice: «Bueno, pues, ¡tampoco era para tanto!, ¿no?» Es decir, anuncia más de lo que es; pero, bueno, de cualquier manera lo que propone, pues, tampoco está mal.

Le comentaba al señor Rull, ustedes están ocultando bajo la crisis cuál es su verdadero programa de inversiones en obras públicas, en infraestructuras... ¿Cuál es, señor Rull? Porque realmente es cierto, la situación financiera obliga a una repriorización de los objetivos presupuestarios, pero también sería bueno que ustedes proporcionasen una reprogramación de los mismos. Porque seguramente las inquietudes que afligen al señor Labandera y a una buena parte de los miembros de esta cámara en cuanto a las inversiones en obras públicas, en infraestructuras y en transporte público, pues, podrían verse como mínimo mitigadas si ustedes presentasen, de una vez, una reprogramación, una recalen..., recalendarización... –calendario, un nuevo calendario, recalendarización–, de las inversiones en infraestructuras y en transporte público. Sería bueno. Yo estoy convencido que el conjunto de la cámara se lo agradecería.

Votaremos a favor de la enmienda..., perdón, de la proposición número 1; la segunda..., la han eliminado, perfecto; la 3..., hombre, pues la verdad es que los retrasos son históricos. Hubo también unas prisas a la hora de adjudicarlas por parte del último Gobierno de Convergència. Después entendimos muy bien el porqué, el 4 por ciento *veritas*. Entendemos esas prisas, y esas prisas, seguramente, son las responsables de los incumplimientos sistemáticos, tanto de la ejecución de las obras como del coste de las mismas. De verdad, nos lo tenemos que hacer mirar, ¿eh?, sobre todo ustedes, pasar de 2.400 a 7.000 millones... ¡Vaya, no

está mal! Yo esto... Espero, Dios mío, que todo no sea un sobre coste por posible financiación irregular. Espero que haya habido problemas técnicos. Sabemos que ha habido muchos problemas técnicos... (*Veus de fons.*) No, bromas aparte, no; no es una broma. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Yo creo que es imprescindible... –finalizo, presidenta–, es imprescindible que ustedes en un calendario de ejecución de esta línea 9, porque no se nos puede llenar la boca con la necesidad que nuestro aeropuerto esté conectado con el resto del mundo y que no seamos capaces en nuestra comunidad de conectar la capital de nuestra comunidad, Barcelona, con el aeropuerto a través del transporte público, es decir, a través del metro.

Gracias, presidenta; gracias, diputados.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les emenes, té la paraula l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Agraïxo a tots els diputats que han fet les seves esmenes i passo a descriure aquestes transaccions en què han consistit.

És cert, senyor Bertran, que a vegades l'exigència de la moció inicial és major que la transacció que es fa. Però un pot entrar per aquesta porta amb una moció absolutament radical i marxar per aquella sense cap resultat. I la intenció d'aquest diputat, que ha defensat també obra de govern durant set anys, és que sortim amb algun resultat.

La primera de totes és l'esmena transaccional al punt 1, que hem fet una transacció amb el Grup de Convergència i Unió, perquè el problema que plantejàvem en la interpellació és que els consorcis de Tarragona, Lleida i Girona rebran entre un 23 i un 27 per cent menys de recursos en aquest pressupost. Aquesta és la base del problema. No vam citar l'ATM perquè tindrà un 2 per cent més, eh?, no per no citar Madrid, eh?, sinó..., 2 per cent més. Ho dic perquè l'altre dia el conseller deia: «Ah, vostè no cita l'ATM.» No. És que l'ATM no era el motiu del problema. El motiu del problema és la resta de consorcis que són consorcis nous i consorcis d'instruments tendres, però molt importants; o el foment en l'àmbit local del transport públic, que es redueix un 25 per cent. D'aquí la causa, eh?, és que no és genèric això que fiquem aquí.

Quan Convergència i Unió diu «manteniment, consolidació i, per altra banda, també el manteniment del sistema de finançament del servei de transport públic per carretera en el marc dels contractes programa formalitzats», hem de dir que en el pressupost tenen una caiguda del 57 per cent. Quan diuen «formalitzats» vol dir que tornen a la xifra inicial. Interpretem en aquestes paraules el compromís de Convergència i Unió en aquesta transacció.

Després, pel que fa a la línia 9, el punt 3, la línia 9 del metro, un dels temes importants que nosaltres volem assenyalat aquí és que la línia 9 del metro té una llarga història, senyor Jordi Cañas. I, com vostè deia molt bé, va ser mal projectada i licitada amb molta pressa per Convergència i Unió. I aquí ve la mare de la història. No ens detindrem avui en aquest tema. Per tant, acceptem aquí l'esmena que presenta..., i hem fet una transacció amb el Grup d'Esquerra Republicana.

Un tema molt important en aquesta matèria és que puguem introduir, també, en el punt 5..., després parlaré del punt 4, en el punt 5, aquesta esmena, que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa amb relació a la millora i ampliació de serveis de la línia R-8, de rodalies.

Dilluns passat un grup de diputats socialistes ens vam traslladar a Ripollet i vam reclamar des d'allà, des del territori, que: primer, s'estudiï la manera que Ripollet entri en la connexió de xarxa ferroviària. És una demanda històrica. Fins i tot, ens van ensenyar, els alcaldes, una fotografia de l'any 99, que ja es demanava que aquest corredor fos de doble via perquè servís al transport de passatgers, i que, a més a més, l'estació de Barberà del Vallès, zona Baricentro, que ja està construïda, es pugui habilitar per al servei de passatgers, i que en aquella que fa referència a Santa Perpètua de Mogoda s'hi construeixi sobre la base de les plataformes actuals una estació ferroviària.

El punt final del Maresme. *Se nos ha roto el amor*, com diu, eh?, aquella cançó: *Se nos rompió el amor... Pues, se nos rompió el amor* amb Convergència i amb Esquerra Republicana. (*Veus de fons.*) Perquè els signants de l'acord, fa un any, eren els partits polítics del PSC, Convergència i Unió i Esquerra Republicana. I Esquerra Republicana formava part, perquè l'amor era més intens, del Govern de Mataró, eh?, presidit per un alcalde socialista i amb una coalició amb Esquerra Republicana. (*Remor de veus.*) Com és possible –com és possible– que un projecte... –i amb Iniciativa, amb Iniciativa–, però, hem de dir que Iniciativa per Catalunya va fer acord..., però, en aquest projecte en concret, no hi estava d'acord. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Per tant, aquí no hi havia...

La presidenta

I se li ha acabat el temps abans, a més de l'amor, senyor diputat.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Sí, senyora presidenta, acabo. El que ens preocupa molt, senyora presidenta, és la coherència a defensar un plantejament que, fa un any, va portar a fer una adjudicació d'un projecte. No podem frivolitzar amb l'obra pública. Es pot repensar el que sigui, però és molt important complir amb els acords.

I aquí queden moltes preguntes que tornarem a posar sobre la taula, com són: quina és la raó per suspendre l'obra ja adjudicada? I, quins costos tenen per a l'Ad-

ministració pública, per a tots nosaltres, els catalans i les catalanes, aquestes obres que s'han aturat?

Un dia passarem revista, senyor conseller, de quantes indemnitzacions s'han de pagar a les empreses, que en aquests moments no poden executar les obres adjudicades. I segurament que tindriem diners per fer obres molt importants.

Per tant, no accepto les esmenes, en aquest cas. Agraïxo al senyor Milà en el punt 4 tots els esforços que ha fet durant quaranta-vuit hores de pactar. Però, senyor Milà, en aquests moments no tenim possibilitat d'acceptar-ho, perquè aquest grup entén que un govern seriós, com era el govern anterior, quan adjudica, adjudica pensant seriosament, en un projecte seriosament i amb un acord polític en què hi havien tres partits..., dos partits de govern i tres partits, que eren...

La presidenta

Ja s'està passant...

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

...la majoria política a la comarca.

La presidenta

...del temps...

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies...

La presidenta

...del tot.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

...gràcies, presidenta, per la seva benevolència.

La presidenta

Molt bé.

(Pausa.)

Doncs, hi ha una proposta de transacció al punt 1, amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió; al punt 2, amb el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; al punt 3, amb el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; una addició del punt 5, amb el Grup Socialista, i resta el redactat original del punt 4.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Senyor Rull...

Jordi Turull i Negre

Turull...

La presidenta

Ai!, senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Turull. *(Rialles.)* Segons constava, el punt 2 havia estat retirat, presidenta? *(Pausa.)* D'acord.

La presidenta

El punt 2, retirat, d'acord amb una esmena de...

Jordi Turull i Negre

I nosaltres demanaríem, potser ja s'ha demanat, votació separada del punt número 4.

La presidenta

Doncs, llavors... *(Veus de fons.)* Sí? *(Més veus de fons i pausa.)*

Passarem a votar el punt 1, el punt 2, el punt 3 i el punt 5 junts... *(Veus de fons.)* No? *(Algú diu: «El 2 està fora.»)* Està retirat, però era una esmena... *(Pausa.)*

El punt 1, el punt 3 i el punt 5 junts. I, per separat, el punt 4. D'acord? *(Pausa.)* Molt bé.

Doncs, comencem la votació dels punts 1, 3 i 5.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 130 vots a favor.

Passem ara a votar el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 31 vots a favor, 79 en contra i 20 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques mediambientals (tram. 302-00049/09)

Passem ara al punt dinovè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques mediambientals. I demano als intervinents que se ceneixin al temps.

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

(Remor de veus.)

El vicepresident segon

Si us plau, senyores i senyors diputats... *(Pausa.)* Senyor Terrades, pot començar.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, en la interpellació que li fèiem al conseller els deia que en opinió del Grup Socialista, el balanç en polítiques ambientals fins avui és més aviat escàs; encara no tenim senyals de per on volen portar la seva actuació de govern i quines són les orientacions i a mitjà i llarg termini. A mesura que passen els mesos,

crec que el fet d'esmicolar les polítiques ambientals i de sostenibilitat en diversos departaments no va ser la millor decisió que va adoptar el president.

Miri, estem convençuts que les polítiques de sostenibilitat no són un fre per al país, més aviat són un factor de competitivitat econòmica, o han de ser en el futur un factor de competitivitat econòmica. És l'economia; és l'economia quan volem apostar per tenir unes platges i un litoral net, i no val escudar-se, com ens deia el conseller en la resposta a la interpellació, que ells no faran res més que les competències que té atribuïdes l'Agència Catalana de l'Aigua. S'imaginem si tots els ajuntaments retornessin al Govern totes les competències que els són impròpies? Aproximadament un 30 per cent dels pressupostos dels ajuntaments estan destinats a tirar endavant polítiques que no els són pròpies, que la llei no els atorga, però que els ciutadans els reclamen.

Mantenir el nostre litoral net és apostar pel sector turístic, és apostar pel manteniment de molts llocs de treball i de moltes empreses. Avui tampoc podem negar l'evidència que estem davant d'un nou paradigma econòmic pel qual estan transitant els països del nostre entorn. La decisió d'Alemanya, adoptada entre la interpellació i aquesta moció, de prescindir l'any 2022 de l'energia nuclear té unes conseqüències importantíssimes, i ens posa, als altres, en una cruïlla en què cal adoptar decisions ràpidament si no volem en el futur ser subsidiaris de les noves tecnologies que avui ja s'estan desenvolupant per garantir el subministrament energètic.

Tenim a Catalunya excel·lents enginyers, centres de recerca, empreses amb capacitat, emprenedors capacitats, també. Aquest és el sentit de fons de la moció i de la interpellació, indicar-li al Govern i enviar un missatge que les polítiques ambientals, que les polítiques de sostenibilitat no són un problema, que són un vector econòmic de primer ordre, un vector que possibilita el creixement econòmic del país, que pot contribuir a fer créixer un nou sector industrial a Catalunya, noves tecnologies, nous productes, més oportunitats de creixement, de creació de llocs de treball, i, per què no?, de noves oportunitats d'exportació. Nosaltres no ens volem resignar a ser importadors exclusivament de tecnologia forana. Tampoc ens volem resignar a estar pràcticament a la cua en megawatts instal·lats d'energies renovables a tot l'Estat.

Però no només en el camp de les energies renovables cal desenvolupar plans i actuacions concretes en polítiques de sostenibilitat; la llista d'incidència de les polítiques de sostenibilitat és llarga si entenem també que tenen una relació directa, i en això coincidíem amb el conseller en la interpellació, amb la mitigació del canvi climàtic i que tenen a veure, també, amb les competències del Govern de la Generalitat de Catalunya: promoure edificis eficients, promoure la utilització de nous materials en l'edificació amb menys impacte ambiental, promoure edificis autosuficients energèticament i que siguin al mateix temps embornals de contaminació. O en el camp del transport, no? O, en un país on la biomassa està desaproveitada, podem aprofitar aquesta biomassa forestal no només per fer energia, que, sempre, quan parlem de

biomassa, parlem d'energia, sinó que, en funció de la tecnologia aplicada, dels gasos i productes aromàtics que..., es poden aconseguir noves vies de síntesis, químiques verdes, i aquest també és un camp a explorar. I per això, en un punt de la moció, els estem plantejant que el que s'ha de fer és, justament, el Govern, en el termini que consideri oportú, fer un pla per tal que puguem focalitzar perfectament quines són les noves indústries, els nous sectors econòmics emergents que en poden sortir, d'una política de sostenibilitat basada també com a factor de creixement econòmic del país.

Per tant, no estem davant d'un tema menor, estem davant d'un tema important. Ahir en parlàvem, també, quan fèiem..., donàvem resposta i compliment a la proposta que feia Iniciativa per Catalunya, en la proposta de llei de la biodiversitat i el patrimoni natural. Nosaltres seguim insistint, ho dèiem ahir, que aquesta és una qüestió que hem de resoldre aquesta legislatura, igual que estan fent la resta de països de la Unió Europea. I, malgrat que ahir va sortir derrotada la proposta, els hem plantejat un punt: que al llarg d'aquesta legislatura el Govern presenti en aquesta cambra, per discutir-ho (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), una llei de la biodiversitat i el patrimoni natural, perquè ha de ser també un factor de competitivitat –acabo, president–, un factor de competitivitat del nostre país.

En el següent torn, ens posicionarem respecte a les esmenes que han presentat diversos grups parlamentaris, que ja els anuncio que hem arribat a acords en algunes d'elles, i transaccions, també, en alguna d'elles.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Efectivament, per defensar les esmenes presentades, té, en primer terme, la paraula el diputat de Solidaritat senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyor president, senyor conseller, el PSC..., en aquesta moció de polítiques mediambientals, amb un cert ànim de recollir miscel·lànies disperses, s'introdueixen alguns aspectes interessants als quals Solidaritat ha volgut contribuir amb el que entenem que són algunes petites millores. I agraïm molt al Grup Socialista que ens hagi inclòs dues esmenes.

El tema de la recollida dels sòlids flotants, suspès l'any 2006, no és només un tema de rellevància estacional o estival, sinó que, en combinació amb els nostres municipis costaners, ha de comptar amb una atenció preferent, no sols per raons ecològiques, que és el principal, sinó també per raons estètiques i turístiques. Hem apuntat al diputat Terrades que potser no n'hi ha prou amb reiniciar el programa, si calgués, sinó que creiem que s'ha d'anar a l'arrel del problema, amb la presa de mesures addicionals per evitar l'abocament dels residus sòlids en qüestió, que n'és l'origen.

En el punt 4, i amb relació al Pla de l'energia, penssem que, a més d'incloure estudis sobre possibilitats

de microgeneració de l'energia, s'hauria d'incloure també els de minigeneració i generació distribuïda a Catalunya en totes les fonts renovables. Pensem que seria bo parlar tant de les fonts generadores d'energia alternatives fins a deu quilowatts com de les de fins a cent quilowatts, tant en les fonts de generació distributiva com en les de producció *in situ* o local. I agrairim que hagin inclòs aquesta esmena.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i té, en el seu nom, la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

Joan Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, conseller, presentàvem aquesta esmena, doncs..., davant el furor mediambientalista del Partit Socialista, nosaltres volíem contribuir-hi una mica més, no?, i ens semblava que podríem reblar el clau si parlàvem d'una cosa tan important, com ja ho és ara, com la situació de l'energia nuclear. Evidentment, estem en una situació complicada, no només per l'accident de Fukushima, sinó que la desnuclearització del nostre país, evidentment, és una necessitat urgent, no?

Senyor Terrades, vostè deia que això ens portaria a una situació quasi de col·lapse, si ho poguéssim fer. No sé què passarà a Alemanya. No sé què passarà a Alemanya, perquè la senyora Merkel ja ha decidit tancar-ne, ja, imme..., no, ja estan tancades, vuit de les centrals nuclears que estaven relacionades amb el model de funcionament de Fukushima, i que vol tancar definitivament el 22, el 2022, doncs, la resta de centrals nuclears, per dedicar-se molt més a altres tipus d'energia molt més neta, no? Per la qual cosa nosaltres plantejàvem que això es podria fer aquí, per les nostres tres centrals nuclears, que estan aquí, algunes d'elles, doncs, com Ascó I, que és la més perillosa de totes..., té vint-i-nou anys, no? I, a més a més, si afegim la manca de manteniment i el deteriorament de la cultura de la seguretat que hi ha en aquestes centrals nuclears a causa de les empreses que les exploten, doncs, la situació és una mica complicada, no?, complicada, al nostre país.

És per això que cal, jo crec, actuar amb contundència, i per això plantejàvem aquestes nostres esmenes de dir que, a instàncies del Govern de l'Estat, que és qui té competències, per desgràcia, també, en aquest tema..., per tal que poguéssim fer el calendari de tancament de les centrals nuclears. De fet, jo recordo que això també era una promesa electoral, que no ha pogut ser, per la qual cosa insistíem que poguéssim fer aquest calendari, que d'aquesta manera iríem tancant a través d'un pla totes les centrals que estiguessin més malament, i, hi insistim nosaltres, i per això un punt, també, sobre Ascó I, que és una de les centrals que fan que no visquem amb gaire tranquil·litat la situació d'aquesta central, que nosaltres ja hem insistit que es tanqui o si

més no que no se li renovi la autorització, que no se li renovi, perdó, la llicència, no? Ja es va fer amb Vandellòs II, ara acaba la llicència d'Ascó I; el més normal, el més intel·ligent seria tancar-la definitivament. I això no implicaria cap tipus de problema energètic; les dades..., la central nuclear d'Ascó I representa un 1 per cent del total de la potència instal·lada.

Nosaltres, si veritablement poguéssim activar l'energia renovable, que està en una situació complicada ara, però si ho poguéssim fer, sobretot la que fa referència a l'edifici..., doncs, tenim capacitat, tecnologia, possibilitats, planificació ja avançada, per tal, doncs, de poder canviar l'energia d'origen nuclear per l'energia d'origen renovable i al mateix temps també anar canviant la d'origen fòssil, que ja saben vostès que representa els dos terços de la dependència exterior d'Espanya.

Bé, aquesta és la nostra proposta. Em penso que ja m'ha dit que no ens l'acceptaria. Ens sap greu; d'aquesta manera jo crec que hauríem pogut fer una moció molt ambientalista, i, com que sembla que accepta les esmenes de Convergència i Unió, hauríem votat per unanimitat tota aquesta proposta que nosaltres plantejàvem. De totes maneres li votarem a favor, eh?, de totes maneres, perquè el que planteja és de sentit comú i ens sembla que és molt important que es pugui tenir en compte, no?

El que no he entès ben bé és si accepta també l'esmena de Convergència i Unió que diu que vol fer un projecte de llei de la biodiversitat i del patrimoni. Sembla que ha dit que sí, no?, senyor Terrades? No, ho dic perquè ahir vàrem passar que no volien saber res de la biodiversitat, si més no la biodiversitat que Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa plantejava, però, en canvi, ara han fet un salt amb què volen fer l'estratègia europea de biodiversitat. No sé si és que s'han equivocat en el redactat o també tenen un furor especial, Convergència i Unió, de dir: «No, ara...», perquè diu: «per elaborar l'estratègia europea de biodiversitat dins d'aquesta legislatura». Nosaltres elaborarem l'estratègia europea de biodiversitat? Home, això és un pèl agosarat. Ja sé que tenim una tendència de ser un país avançat, un país, doncs, que... (*Veus de fons.*) No, no, si no ho dic per vostè, senyor Terrades, ho dic per Convergència i Unió, que hem passat del no res a l'estratègia europea. Bé, poder és una qüestió de comes, eh?, poder és una qüestió..., però a mi em sembla que no, eh? Però bé, en fi, si ho poden arreglar tècnicament, millor, perquè no féssim el ridícul per votar –com que ja he dit que també la votaria–..., una situació, hi insisteixo, de passar, de no fer res ahir, avui a elaborar l'estratègia europea de la biodiversitat. Ja s'està fent per part de la Comissió Europea, i només cal plantejar-la.

Bé, en definitiva, em sembla molt bé que puguem avançar, però, de totes maneres, sempre em queda aquella recança de pensar que vostès pacten, Grup Socialista, amb Convergència i Unió, els mateixos que han plantejat i ara sí que han entrat, doncs, una llei omnibus que precisament va en contra de les normatives de rang superior, com són les directives europees, com la que fa referència a l'avaluació d'impacte ambiental, sobre el que fa referència a les aus... Saben

vostès que exclouen també la vall de Santa Creu del parc natural, perquè hi ha una operació, hi pot haver una operació urbanística; de fet, el POUM de Port de la Selva ja deia que podien créixer un 50 per cent el nombre de construccions que hi podia haver-ho en aquella zona, l'accés motoritzat al medi natural... Bé, és una certa contradicció entre el que aquí vostès plantegen, que em sembla molt bé que es pugui fer..., però la realitat quotidiana del dia a dia és que tenim aquí entrada una proposta de llei, tres propostes de llei que, evidentment, el que fan és debilitar tot el que fa referència al medi ambient, i al medi natural en concret, del nostre país. Bé, però aquesta és la realitat.

De totes maneres, senyor Terrades, nosaltres li agraïm aquesta moció que ha presentat, per la qual cosa la hi votarem favorablement, encara que no ens hagi acceptat les nostres esmenes sobre la necessitat de reduir i eliminar l'energia nuclear del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i en el seu nom té la paraula la il·lustríssima diputada senyora Dolors Rovirola.

Maria Dolors Rovirola i Coromí

Gràcies, president. Honorable conseller, diputats i diputades, amb referència a aquesta moció de les polítiques mediambientals presentada pel Partit Socialista, del nostre Grup de Convergència i Unió hem fet unes esmenes a diferents punts d'aquesta.

He de dir que hem arribat a bastants punts d'acord, menys en el punt número 1, en què no ha sigut possible, en què s'insta el Govern a iniciar el programa de recollida de sòlids flotants al litoral català. El votarem en contra, ja que, tal com va dir el conseller en la interpellació, davant la greu crisi econòmica que està patint l'ACA, –com una situació dramàtica, la va definir ell–, només es pot garantir de fer allò que l'agència té assignat per llei –això mateix també ho ha dit vostè, senyor Terrades. La resta es deixa de fer; això és el que va dir el conseller. Per tant, per falta de recursos; així de senzill i així de cruel. Vostès ho saben. I no és nova, aquesta situació; vostès han estat al Govern i l'haurien d'entendre. També que hi han altres prioritats, com ho és la construcció de depuradores. I també saben vostès que hi ha molts alcaldes atrapats en multes quantioses de l'ACA per la falta o per la precarietat en què es troben moltes depuradores. Per tant, a falta de recursos, han de guanyar les prioritats.

Punt 2 de la moció: s'insta el Govern a presentar davant del Parlament, en el termini de dos mesos, un pla de mesures de millora de la qualitat de l'aire 2011-2015. La fase d'elaboració d'aquest pla està molt avançada, també ho va dir el conseller en la interpellació, i ara el document està sotmès a un programa de participació ciutadana, a la vegada que es treballen els resultats d'aquesta participació amb un grup d'experts col·laboradors amb el Govern, en el desenvolupament

dels objectius a incloure en el pla. Al llarg del mes de setembre es presentarà el document base per al pla de qualitat de l'aire tant al Ministeri de Medi Ambient com a la Unió Europea, i aquest document permetrà que la Unió Europea atorgui una pròrroga per al compliment dels nivells de la qualitat de l'aire fins al 2015. Per tant, un cop es disposi del document base s'iniciarà el tràmit d'avaluació ambiental del pla, per tal que sigui aprovat definitivament com a pla de qualitat de l'aire 2011-2015. Per tant, en comptes de dos mesos hem fet una esmena de modificació en el sentit que el puguem presentar davant el Parlament al llarg de l'últim trimestre del 2011.

Tercer punt de la moció: aprovar abans de finals de l'any el Projecte de llei de la biodiversitat i el patrimoni natural de Catalunya. Senyor Boada, no ens hem equivocat; no ens hem equivocat en l'esmena que hem fet. Estan, em sembla, tots els punts i comes allà on han d'estar. En aquest sentit, haig de dir que només fa unes quantes setmanes que la Comissió Europea va presentar la seva proposta d'objectius i orientacions principals, i ara s'haurà d'adoptar l'acord per part de les institucions comunitàries. Per tant, s'està definint el full de ruta des de les organitzacions internacionals en matèria de biodiversitat i patrimoni natural.

La nova llei –ho va dir també el diputat Agustí López en la seva intervenció en la Proposició de llei sobre la biodiversitat i el patrimoni natural– ha de garantir un encaix més beneficiós per a tothom en les activitats pròpies del món rural. Continua havent-hi una distància considerable entre sectors del món rural del nostre país i iniciatives adreçades a la conservació del patrimoni natural. Aquesta llei ha de suposar un canvi en aquestes relacions, sovint bastant conflictives.

Cal, per tant, un treball molt ampli, tant tècnic, jurídic, com polític, i que incorpori els objectius comunitaris per als propers deu anys, i això no es pot fer en sis mesos. Per tant, ho hem esmenat en el sentit que es poden iniciar els treballs tècnics i jurídics dins d'aquesta legislatura.

Quart punt: presentar el Pla d'energia 2012-2020 en el decurs de l'any 2011. En aquest sentit, el Govern està fent un gran esforç per complir aquest termini. Vull recordar al senyor Terrades que el pla que va fer l'anterior Govern, el Pla d'energia, encara està vigent fins al 2015, i que vostès varen necessitar dos anys i mig per fer-lo. Però la intenció de l'actual Govern, ho he dit abans, és que el nou Pla d'energia i del canvi climàtic de Catalunya 2012-2020 estigui enllestit en el termini que avui aprovarem. I, pel que fa a la incorporació dins del pla d'un estudi sobre les possibilitats de microgeneració d'energia a Catalunya en totes les fonts renovables, ja s'està treballant per incorporar-lo dins del pla.

En el punt cinquè, està totalment d'acord a elaborar un pla de foment de la indústria i la generació de llocs de treball en el sector de les energies renovables, perquè ja s'inclou també dintre els treballs del Pla d'energia.

Per tant, acabo, senyor president, demanant el vot separat del punt 1.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustríssima diputada. També ha presentat una esmena el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i en el seu nom té la paraula el senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta moció, igual que en la interpellació, de fet recull tot un, diguem-ne, garbuix de mesures que fan certament complicat o difícil mantenir una línia argumental transversal; toca diferents qüestions i, per acabar-ho d'adobar, Iniciativa presenta unes esmenes amb les quals afegeix noves qüestions sobre la matèria. Per tant, ens posicionarem sobre cadascun dels punts que proposa la moció, no? També val a dir que alguns dels punts, i ara els citaré, i és el cas del primer punt, són temes que han estat també tractats en altres mocions aquí al Ple del Parlament, i alguns d'ells fins i tot tenen mocions aprovades i acords aprovats i que també esmentaré i citaré, no?

I respecte a la primera qüestió, senyor Terrades, miri, nosaltres estem absolutament d'acord que seria bo, seria necessari i seria bo per al sector turístic de Catalunya que, efectivament, es reprenguessin els treballs de neteja de residus sòlids del litoral català, però també som conscients de la situació en què es troba l'Agència Catalana de l'Aigua, no? No obstant això, hem de reconèixer que, si aquesta proposta hagués estat presentada un temps abans, segurament, segur que hauria tingut el recolzament del nostre grup parlamentari. Ara, en aquest moment, no. Per dos motius.

Miri, un dels primers motius és que precisament en la Moció 32, de fa poques setmanes, no fa encara un mes, sobre turisme, en aquest mateix Ple del Parlament, s'adoptava un acord al respecte, en el sentit que apuntava l'esmena de Solidaritat i defensava el senyor Strubell, en el sentit de dir: escolti'm, el que hem d'intentar fer és prevenir per tal d'evitar que es produeixin aquests..., o sigui, que hi hagin aquests residus i, per tant, després s'hagin de recollir; per tant, una tasca més preventiva que no pas palliativa, no? I, en aquest sentit, això va ser un acord unànim del Parlament. Per tant, davant d'aquesta primera proposta, el nostre grup s'abstindrà.

La segona qüestió: demanen la presentació d'un pla de mesures de qualitat de l'aire, i nosaltres li direm que estem d'acord que el Govern presenti un pla de mesures d'aquestes característiques. De totes maneres, clar, no puc evitar de dir-los allò que vostès, al llarg de mesos, mesos, mesos i fins i tot algun any, van estar repetint reiteradament en aquesta cambra. Vostès demanen que es presenti un nou pla de la qualitat ambiental, perquè el Govern ha mig suprimit una de les mesures. En deuen quedar setanta-dues. O és que vostès també consideren que les setanta-dues que queden són ineficients, i per això el Govern ha de presentar un nou pla? Nosaltres sí que creiem que això és així, i per això preferim que el Govern presenti un nou pla. Per tant, aquest punt número 2 tindrà el nostre vot favorable.

Respecte de la proposta del Projecte de Llei de la biodiversitat, nosaltres, com ja va expressar ahir en aquest mateix faristol, davant de la passió del senyor Boada, la nostra diputada, la senyora Xandri, nosaltres estem d'acord que és necessària l'elaboració d'una llei d'aquestes característiques, però també considerem que no és prioritària. Hem vist l'esmena que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, l'entendem perfectament i considerem que si l'acord és que en el marc de la legislatura, doncs, es pugui dur al Parlament un projecte de llei de la biodiversitat i de protecció d'espais naturals que estigui consensuat, que estigui dialogat, sobretot amb el territori i amb els agents que formen part del territori, nosaltres no tenim absolutament cap inconvenient a donar-li suport.

Es demana també la presentació del Pla de l'energia, d'un «nou pla de l'energia», es diu ara, «2012-2020». I aquí podem discutir si s'ha de presentar el 2011, si s'ha de presentar el primer semestre del 2012, quan s'ha de presentar... Ens remetem també a la Moció 8, sobre política energètica, que va presentar el nostre grup parlamentari i a l'acord a què es va arribar en aquella moció, un acord unànim, pel qual el Pla de l'energia seria presentat pel Govern dintre de l'any 2011. Per tant, en la mesura que la transacció a la qual s'ha arribat amb totes les esmenes i els grups que ho hem signat el que fa és ratificar l'acord de la Moció 8, nosaltres també hi donarem suport.

Finalment, un altre element que es demana és el del pla de foment del sector de les renovables, en el sentit d'intentar aprofitar per generar llocs de treball, generar noves empreses. I en aquest sentit el nostre grup també hi donarà suport, però també advertim que un element imprescindible i necessari per tal que en aquest sector es puguin generar empreses i es puguin generar llocs de treball és que suprimim les grans barreres d'entrada que encara hi han en aquest sector i que han impedit, entre d'altres coses, per exemple, que l'energia eòlica a Catalunya hagi tingut un progrés com l'ha tingut a la resta de comunitats autònomes espanyoles. Per tant, tampoc no tenim cap inconvenient a donar suport a aquesta proposta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per fixar posició, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, honorable president. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, la realitat pressupostària ens dictaminarà els recursos disponibles per dur a terme aquesta moció.

El que sí que..., referent al punt 1, el meu posicionament és a favor de la recollida dels sòlids flotants del litoral català. El que sí que..., doncs, potser, si pogués, incorporaria sancions perquè, doncs, qui causi els danys al litoral sigui qui sufragi la seva reparació, no?

A més, en el punt 2, referent a les mesures de la qualitat de l'aire, entenc que s'haurà de fer, doncs, una planificació adequada del que són els nivells de partícules i agents contaminants atmosfèrics; s'haurà de fer en col·laboració amb els instituts de recerca i d'anàlisi científica de Catalunya, que crec que haurien de bastir una xarxa integral de captació de dades d'aquestes partícules i agents contaminants atmosfèrics, així com dels gasos d'efecte hivernacle.

I, referent a la resta de la moció, la Llei de la biodiversitat i de patrimoni natural, així com dels plans sectorials de l'energia i del foment de la indústria i generació de llocs de treball, doncs, endavant. Suposo que ho podrem debatre ja bé sigui en aquesta cambra o en comissió, i aleshores caldrà estudiar la seva adequació, la seva eficiència, la realitat financera i la seva aplicació.

Votaré a favor de la moció.

Gràcies, honorable president.

El president

Gràcies, a vostè, diputat. També, per fixar posició i en nom del Subgrup de Ciutadans, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidente... *Conseller*, diputados, esta moción se puede comparar a la otra también. Tiene un título estupendo: gobierno sobre las políticas medioambientales, pero después es un poco un cajón de sastre, ¿no? Bueno, no es tan de sastre, pero es un poco un cajón de sastre...

Yo lo único que quiero decirle, al señor Boada, es que nadie tiene en este Parlamento la patente de ecologista. O sea, si el señor Terrades, pues, se suma al carro del ecologismo..., pues fenomenal, y si nos sumamos todos pues será estupendo, ¿no? Es decir, ojalá a todos nos entre un furor ecológico aquí, y consigamos que nuestra comunidad, pues, sea conocida, internacionalmente o planetariamente, como una de las comunidades más ecológicas del mundo. Por lo tanto, no nos riña usted tanto y escúchenos, que a lo mejor le damos la razón a veces.

En cuanto a los puntos..., el primero. ¡Hombre!, yo lamentó mucho que Convergència no entienda que el litoral es un elemento importante, no solo para la conservación de nuestro hábitat y nuestros recursos naturales, sino para el turismo. Es decir, yo creo que lo que deberíamos hacer es replantear el hecho de recoger los sólidos flotantes. Supongo que ustedes saben lo que es un sólido flotante ¿no? Pues, nuestro turismo vive, en parte, en nuestra costa. Y creo que no le hará mucha gracia ver sólidos flotantes. Por lo tanto, replantéenselo.

¿Segundo punto? Pues sí, por favor, preséntenos usted un plan de mejoras de la calidad del aire. Es imprescindible.

Punto número 3, también nos sorprende mucho esa posición: sí, no, ayer, sí, hoy... Nosotros también lo

aprobamos ayer y hoy también vamos a darle nuestro apoyo.

Y el cuarto. El cuarto ya nos preocupa un poco más. Ustedes han retrasado la capacidad de producción de energías renovables alternativas en Cataluña por su pésima gestión de este tema los últimos siete años. Son ustedes responsables que Cataluña esté en el puesto número ocho de producción de energía eólica en nuestro país. Son ustedes responsables. Aprobaron, ustedes, el Plan de parques eólicos en noviembre del 2010. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., lo que usted quiera. Solo hay que ver cuál es el número, el porcentaje de energía eólica que se produce en Cataluña y cuál se produce en el resto de comunidades de nuestro país y en el conjunto de España. Y quiénes son los responsables por haber puesto esto como prioridad en su labor de gobierno.

Por lo tanto, sí que apoyaremos el punto número 4, pero siempre dejando muy claro que la responsabilidad de que Cataluña esté atrasada en un elemento fundamental, en la tecnología, en la producción eléctrica, en la capacidad de innovación, en lo que significa de enriquecimiento de nuestro tejido empresarial, la capacidad de atracción de empresas, industrias..., es responsabilidad de aquellos, que, teniendo competencias para tener un *mix* de producción eléctrica como el signo de los tiempos necesita, se han dormido en los laureles.

Por suerte no pueden ustedes decir que la culpa es de Madrid; la culpa es de Barcelona.

Gracias, presidente; gracias, diputados.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. *Conseller*, il·lustres diputats, en tot cas, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya no ha presentat cap esmena a la proposta de moció, no bàsicament perquè no hi hagués cap història d'amor amb el PSC, com passava en l'anterior moció que hem vist en el plenari, sinó bàsicament perquè els principis enumerats a la moció que es presenta, igualment que la seva transacció amb altres grups parlamentaris, ens semblen correctes; marquen unes grans línies, que ens semblen importants.

Però el que ens sembla més important d'aquesta moció, i vist que el grup parlamentari que dona suport al Govern està disposat a votar la moció, la gran majoria dels deu punts, el que ens interessa..., ho pensem, i vista l'experiència en aquests sis mesos de l'incompliment per part del Govern d'algunes de les mocions aprovades per aquest Parlament, el que ens interessa i el que ens preocupa i el que ens importa de veritat, és que no anem aprovant textos en aquest hemicicle, sinó que tots aquells textos que es vagin aprovant en aquest hemicicle trobin una aplicació pràctica. Sabem de la

dificultat, tenim coneixement de la dificultat econòmica de l'aplicació d'alguns d'aquests acords; però que, en tot cas, entenem que el Govern ha de mostrar una clara voluntat i ha de mostrar especialment la voluntat de complir els acords adoptats en aquest Parlament.

Pel que fa, en concret, al Programa de recollida de sòlids flotants, ens sembla que, pel cost que té, aquest programa és important que es pugui reiniciar aquest programa, atès que com ja..., i alguna de les persones que m'han precedit han manifestat, no es tracta només de mantenir el litoral i l'aigua en condicions, sinó que, a més a més, es tracta, bàsicament, que les platges en aquest país, doncs, tenen un element econòmic importantíssim de cara al turisme. Per tant, no només des d'un vessant ecològic, sinó també des d'un vessant econòmic, entenem que es fa necessari mantenir o reiniciar aquest projecte.

Pel que fa al Pla de mesures de millora de la qualitat de l'aire, algú apuntava que si no s'estava conforme amb les setanta-tres mesures del pla anterior. No, escolti, és que qualsevol pla, qualsevol programa que es vagi aprovant de manera governamental, entenem que ha de patir o ha de tenir una actualització, atès que canvien els criteris, canvia la realitat social, i, per tant, el que en un moment..., algunes mesures són vàlides en algun moment, passat un període de temps ics, un quadrienni en aquest cas, doncs, poden haver esdevingut obsoletes, i, per tant, doncs, el que es fa recomanable és la revisió.

Per tant, entenem que el pla anterior tenia algunes mesures importants, positives, d'altres més discutides; però, en tot cas, el que és segur, que, de les setanta-tres mesures, n'hi havia de molt positives, que estaven avalades per tothom.

Doncs, hi insistim, anem en aquesta via, treballem en aquest camí. Ens sembla important que ha d'haver-hi un consens majoritari en aquestes matèries, perquè no es tracta que cap grup... –i m'afegeixo a la petició del senyor Cañas–, el senyor Boada no es pot autoatribuir l'exclusivitat de l'ecologisme, sinó que, en tot cas, que formi part d'aquest sentiment ecologista, ha de tenir una transversalitat amb totes les formacions polítiques, i em penso que és on podem avançar clarament.

Pel que fa al tema de la llei, del Projecte de llei de biodiversitat, ahir ja ens hi vam pronunciar en la línia favorable. Enteníem, en el debat d'ahir, que era un punt de partida, no compartíem al cent per cent la proposta presentada per Iniciativa per Catalunya; però que, en tot cas, nosaltres enteníem que era un bon punt de sortida per debatre i poder abastar tots aquests temes.

Pel que fa al tema del Pla de l'energia, l'hem reclamat també en diverses ocasions i en diversos posicionaments que hem tingut, ja, des de la tribuna d'aquest Parlament. Per tant, reiterar el nostre suport en l'elaboració d'aquest Pla de l'energia, de manera immediata.

Pel que fa al tema del Pla del foment de la indústria, entenem que el tema ecològic, el tema de l'ecologia no és un tema de preocupació de quin és l'estat de les papallones de les Guílleries, sinó que, en tot cas, també

porta un important foment econòmic al darrere. I, per tant, entenem que ens hem de preocupar d'aquest tema.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Miri, per anunciar-los que hem arribat a dues transaccions: una amb el Subgrup de Solidaritat, pel que fa referència al punt número 1, i amb el Grup de Convergència i Unió, el Partit Popular i de Solidaritat, pel que fa respecte al punt número 4, que, quan acabi la intervenció, les hi faré a mans.

Miri, no entenem la posició dels grups que finalment no donaran suport al punt número 1. Per activa i per passiva, no? Allò..., votant en contra i abstenint-se, pel que fa referència a la recollida de sòlids flotants a les aigües del nostre litoral. Una part important del turisme que visita les nostres platges, jo crec que mesura la qualitat que tradicionalment han tingut les aigües i les platges del nostre litoral, premiades moltes d'aquestes amb banderes blaves, no? Fa quinze dies o tres setmanes, l'honorable conseller estava a l'Ametlla de Mar fent lliurament d'aquestes banderes. I jo crec que un deteriorament de la qualitat de les aigües afectarà, sens dubte, les properes temporades turístiques. I, per tant, aquesta insistència per part del nostre grup parlamentari que es reiniciï, com més aviat millor, aquest programa.

Ja li anuncio, senyor Santi Rodríguez, que, quan es vegi en comissió parlamentària la seva proposta de resolució respecte a aquest tema –i, per tant, aquí vull palesar la contradicció evident–, li donarem suport.

Senyor Boada, no li donarem suport a les seves esmenes. Ja li ho he anunciat abans. El Grup d'Iniciativa, de totes maneres, sé que ho feia en to col·loquial, però no té l'exclusivitat de les polítiques ambientals en aquest Parlament ni en aquest país. (*Veus de fons.*) Recordar-li... –recordar-li-ho–, a vostè i a tota la cambra, que va ser un govern socialista el que va decretar una moratòria nuclear a l'Estat espanyol, un govern presidit per Felipe González, i que ha estat un govern socialista el qui ha tancat centrals nuclears.

Miri, la posició del nostre grup parlamentari... (*veus de fons*), i no les hem acceptades, perquè abans d'entrar en aquest tema, volem veure, conèixer i estudiar les proves d'estrès que es realitzaran i que s'estan efectuant a les centrals nuclears del nostre país. (*Persisteix la remor de veus.*) I la nostra posició és la següent: nosaltres advocarem perquè les llicències...

La presidenta

Un moment, senyor diputat..., un moment. Si us plau, els diputats que vagin entrant, si pot ser, que guardin silenci. (*Pausa.*) Senyor diputat, continuï.

Jordi Terrades i Santacreu

Nosaltres tenim clar que l'energia nuclear no és una solució a mitjà i llarg termini. I advocarem perquè les llicències d'explotació no es renovin més enllà de la vida útil de les centrals i per a les quals van ser dissenyades. Això està escrit, és en els programes electorals del Partit Socialista de Catalunya, del partit frater-nal, del Partit Socialista Obrer Espanyol, és en els pro-grames de govern, i aquesta és la nostra posició.

I és per això..., com que la seva posició és molt ma-ximalista, en aquest sentit, no hi donarem suport en aquests moments concrets. D'acord?

La presidenta

Per tant, senyor Terrades, vostè admet l'esmena al punt 1 de Solidaritat, i una esmena transaccional PP, Convergència i Unió i Solidaritat, al punt 4. *(Veus de fons.)* Sí, punt 1, sí, sí... Molt bé. Gràcies.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.) Senyor Santi Rodríguez...?

Santi Rodríguez i Serra

Per al·lusions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

(Remor de veus.)

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. Senyor Terrades... *(persisteix la remor de veus)*, si ha escoltat la meva intervenció...

La presidenta

Un moment... –un moment. *(Pausa.)* Ja pot.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Terrades, si ha escoltat la meua intervenció, li he dit que ens abstin-dríem en el punt número 1 per dos motius, i només n'hi he citat un; ara li citaré el segon.

Nosaltres entenem que el Partit Socialista tingui una amarga experiència, especialment al llarg dels darrers set anys, en la lleialtat dels socis que van triar per go-vernar Catalunya. Però la nostra comprensió del què és la lleialtat en els pactes i en les negociacions és molt diferent de la dels seus socis.

Per això, nosaltres quan estem amb negociacions res-pecte a una qüestió tan important per a Catalunya com són uns pressupostos i a punt de tancar un acord, nos-altres som lleials en aquestes negociacions. I, per tant, no fallarem a aquells amb qui estem negociant.

Per això li dic, senyor Terrades, que segurament serà difícil que pugui arribar a votar favorablement la nos-tra proposta de resolució, almenys, aquest any.

Gràcies, senyora presidenta.

(Jordi Terrades i Santacreu demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Terrades, ja m'ho imaginava. Trenta segons.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyor Rodríguez, allò, per expressar-li amb claredat meridiana que nosaltres no hem renegat dels governs tripartits d'esquerres que hi han hagut des de l'any 2003 fins a l'any passat. I sap què li dic? Que, des de la meua opinió –i ja sé que no és la seva opinió, ni d'altres organitzacions polítiques, de grups parlamen-taris–, a aquest país li va anar bé que hi hagués un go-vern progressista, a Catalunya, des de l'any 2003 fins a l'any 2010.

(Remor de veus.)

La presidenta

Passem a la votació. Tinc petició..., senyores dipu-tades, senyors diputats, tinc la petició de votació sepa-rada del punt 1, per part de Convergència i Unió. Cap altra votació separada? *(Pausa.)*

Doncs, votarem, en primer lloc, el punt 1, i, en segon lloc, la resta de la moció amb les incorporacions de les esmenes transaccionades.

Comença la votació del punt 1.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 56 en contra i 15 abstencions.

Passem ara a la votació de la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 123 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la qualitat democràtica (tram. 302-00050/09)

Passem al darrer punt de l'ordre del dia, que és el vin-tè punt: Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la qualitat democràtica. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Es-querra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre se-nyor Joan Herrera... *(Remor de veus. Pausa.)*

Senyores diputades, senyors diputats, comencem amb la moció del punt número 20 de l'ordre del dia. Se-nyor Herrera, té la paraula.

Joan Herrera Torres

Gràcies...

La presidenta

Demano a tots els intervinents que se cenyixin al temps.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. Hi ha qui creu que la democràcia és una qüestió d'anar a votar cada quatre anys, diposites el teu vot i, amb aquell vot, qui governa fa el que creu. Crec que qui continua pensant això no només s'equivoca: no vol escoltar el que està expressant avui la veu de milers i milers de ciutadans que es mobilitzen al carrer. Avui ja és molta la gent que diu que vol més i millor democràcia. I aquest és el sentit de la moció que avui estem discutint. En el carrer hi ha hagut múltiples mobilitzacions, i estaven discutint entorn de les polítiques, però també estaven discutint entorn de com es decidien aquestes polítiques.

I, de fet, aquesta moció tenia múltiples sentits. El primer d'ells, dir que no a una manera de legislar. No estem d'acord amb la seva manera de legislar: una llei que canvia vuitanta lleis, o tres lleis que canvien vuitanta lleis. Aquest era el sentit de la moció.

Però haig de dir que aquest estil en la manera de legislar, avui, l'estan traslladant en el dia a dia. Avui mateix, han negat al diputat Salvador Milà –al diputat Salvador Milà– l'accés a l'expedient en les actuacions de la representació jurídica de la Generalitat en el cas Palau. Expressa, per descomptat, una manera de governar.

Però també els ho confesso: aquesta moció anava molt més enllà d'aquestes propostes, d'aquesta realitat. Dèiem que es constituís la ponència; s'ha constituït entorn de la Llei de la transparència. Però dèiem també que calia anar molt més enllà dels objectius inicials. En ple segle XXI, els ciutadans reclamen instruments que vagin més enllà de la societat i dels instruments de democràcies pròpies del segle XIX.

I és cert que a Catalunya i a la resta de l'Estat no deixem de ser un pèl atípics. A Espanya, Catalunya és amb Luxemburg l'únic estat de la Unió Europea que no compta amb una llei d'accés a la informació; la regulació dels referèndums és restrictiva i anacrònica; no tenim llei electoral pròpia a Catalunya; no tenim cap tipus de regulació en matèria de lobbys.

Per això entenem que és urgent i necessari que aquest Parlament es pronunciés entorn d'instruments de millora de la qualitat democràtica. I per això entenem que aquest Parlament havia de plantejar i ha d'aprovar instruments que, per enfortir la democràcia representativa, implementin instruments de democràcia participativa, com passa a molts llocs.

Quina era, quina és, l'orientació de la moció? Tres eixos.

Creiem que avui, per guanyar legitimitat, cal encavalcar amb elements de democràcia participativa i deliberativa la democràcia representativa, amb participació directa de la ciutadania. Tenim ampli marge, a més, per crear i per instrumentar mecanismes de participació ciutadana, fent que sigui la participació ciutadana imprescindible en l'elaboració de lleis, escoltant la ciutadania abans de posar-se a redactar, fent que avui una iniciativa legislativa, que normes de caràcter reglamentari, que iniciatives ciutadanes municipals siguin una realitat. I amb una regulació també –per què

no?– de la revocació dels mandats per a càrrecs electes, dels referèndums aprovatius pel que fa a les lleis, com fan a tants i tants i tants països.

Quan fèiem la proposta, quan plantejàvem que la ciutadania pogués revocar una llei o revocar un mandatari, el portaveu del Govern deia: «Aquests d'Iniciativa tenen com a referència models nord-coreans.» No, no: nosaltres plantejàvem propostes que s'articulen a Itàlia, que es plantegen a Suïssa, que es fan a Califòrnia. Qui vol una democràcia de baixa intensitat és aquell que es nega a aprovar elements que permeten que els ciutadans decideixin de forma quotidiana.

Segon objectiu de la moció: transparència i accés a la informació. Per exemple, fent que hi hagi un registre de lobbys, de grups d'interès, fent que les agendes dels càrrecs electes i dels governants siguin públiques. Encara me'n recordo quan al Congrés dels Diputats, a les eleccions, plantejàvem un registre de lobbys i el candidat Duran i Lleida deia: «El senyor Herrera ha vist moltes pel·lícules nord-americanes.» Els prometo que durant quatre anys només vaig veure el que passava al Congrés dels Diputats i als hotels de davant del Congrés dels Diputats. Per això entenem i entenem que avui també a Catalunya és imprescindible –és imprescindible– aquest registre de lobbys, amb transparència i sabent, en definitiva, quin és l'origen de les lleis i quins grups d'interès representa cadascú; sense estigmatitzar a ningú, però sabent que tothom representa interessos, contradictoris a vegades, i que, en tot cas, s'ha de saber quin és l'origen d'aquests interessos i d'on vénen les esmenes.

Tercer element: plantejàvem més control, plantegem més control, amb un model més estricte en matèria d'incompatibilitats, amb una lluita contra la corrupció efectiva, amb un pacte per la transparència i contra la corrupció, que s'enceti i que es comenci, que es treballi. I això és el que plantejàvem en aquesta moció.

Per tot això, el que espero d'aquesta cambra és que estigui a l'alçada, a l'alçada del que està reclamant la ciutadania. Que no estem d'acord amb tot? És obvi, però hi ha d'haver un denominador comú: transparència, transparència en la defensa dels interessos legítims de cadascú, que sapiguem d'on vénen les lleis i que, a més, la ciutadania tingui controls quotidians, perquè la democràcia tingui més vigor, perquè la democràcia representativa tingui elements de democràcia participativa i deliberativa que la facin més rica. I per això espero que els grups de la cambra actuïn sense cap tipus de sectarisme, votant allò que es fa arreu del món, a molts països a Europa, i millorant la qualitat democràtica d'aquest país.

La presidenta

A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta i honorable vicepresidenta, il·lustres diputades i dipu-

tats. Els felicitem, als senyors d'Iniciativa, senyors i senyores d'Iniciativa, per aquesta presentació d'aquesta moció. Evidentment, vostès no són dels que creuen, com s'ha dit aquesta tarda aquí, que al planeta Terra cauen tots en admiració davant del magnífic Parlament de Catalunya, entre altres coses perquè el planeta Terra no s'ha assabentat de la seva existència. Com en aquella pel·lícula, *To be or not to be*, el Parlament de Catalunya és universalment famós al Parc de la Ciutadella. Per tant, com que allò que és perfecte no es pot millorar..., vostès no parteixen d'aquesta posició i pretenen millorar-ho. Esperem que ho aconseguixin i, evidentment, tindran el nostre vot a favor d'això.

Per aquesta raó presentem..., atès que la Mesa, prèviament, ens havia refusat aquestes propostes, com abans han dit les representants del Partit Popular i de Convergència i Unió, que això s'ha de presentar a la Mesa, doncs, ho vam presentar a la Mesa el mes de març, i la Mesa va decidir no tramitar-ho; directament, no tramitar-ho. Com tampoc va permetre que ho presentéssim com a moció, dient: «No, és que això solament es pot fer respecte al Govern de la Generalitat, però no respecte al Parlament», i, en canvi, ara a vostès els ho permeten, també ens permeten a nosaltres –suposo que per una temporadeta i per fer bondat– fer esmenes referides a allò que el mateix Parlament de Catalunya s'obliga a si mateix que faci.

Què fem aquí? Introduir..., i tornarem a introduir això cada vegada, el fet de dues coses: transparència i rebaixa de les retribucions de la casta política –transparència i rebaixa de les retribucions de la casta política.

Hi ha un punt exclusivament..., aquí ho diem d'una manera expressa, però hi ha una qüestió que també diríem. Creiem que no és necessari que els ciutadans –això no és l'*Hola!* ni el *Lecturas*– puguin saber quin és el patrimoni ni les activitats dels diputats i diputades abans que cobressin d'una retribució pública; sí que la variació, sí quina variació es produeix en el seu patrimoni, en els seus ingressos, mentre cobri d'un càrrec públic. No fem qüestió del tema, eh?, però em sembla que el que és important és saber què és el que guanyen del pressupost públic, què és el que guanyen dels diners dels contribuents.

I una última cosa purament de detall, que no hem esmenat perquè és una mala..., simplement un problema de redacció, però li demanaríem que ho digués. Quan es parla aquí d'aprovar un pacte anticorrupció «subscrit per les forces polítiques del Parlament de Catalunya»..., home, subscrit per qui vulgui. Per tant, vostès el que no poden és pretendre que el Parlament de Catalunya pugui obligar els diputats del Parlament de Catalunya –perquè això encara no és Bielorússia– que votin en un sentit determinat i que subscriguin en un sentit determinat el que sigui. Per tant, en aquest punt li demanem un canvi de redacció, a efectes d'un pacte anticorrupció: el Parlament de Catalunya, que subscriu les forces polítiques que ho tinguin per oportú; no pot obligar que les forces polítiques votin el que vostè vol que votin, i nosaltres, no en tinguem cap dubte, estarem al seu costat en aquesta matèria.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, nosaltres partim d'un plantejament que ens sembla que és inapel·lable, i és que hi han dades constatables, tant en els diferents baròmetres, enquestes, com en la mateixa, diguem-ne, participació de les eleccions, que constaten que hi ha una creixent desafecció i insatisfacció política per part dels ciutadans o ciutadanes. Em remeto a les últimes dades del baròmetre del Centre d'Estudis d'Opinió: un 25,1 per cent dels ciutadans o ciutadanes expressen una clara insatisfacció per la política, i, d'aquests, un 44 per cent dels ciutadans i ciutadanes indiquen que també hi ha d'haver una prioritat a nivell del que són els mecanismes de participació ciutadana, sobretot en aquelles decisions importants a nivell del país.

Per tant, la realitat existeix i no hem sabut veure, en aquests primers mesos de govern, més enllà de la voluntat de reduir mecanismes burocràtics, que ens sembla..., lògicament, que ho compartim, més enllà de les solucions concretes que es proposin, no hem sabut veure, ni en el discurs que en el seu moment va pronunciar el candidat a la presidència de la Generalitat, ni tampoc en els discursos dels diferents membres del Govern, cap manifestació al voltant de mecanismes de lluita contra la corrupció política i a nivell de foment de la participació ciutadana. I ens sembla un element substantiu, que en aquests moments de crisi econòmica, de clara insatisfacció política, només ens fixem, estrictament, a reduir els processos administratius, i no ens fixem en un altre element prou important, com és garantir la transparència i l'accés a la informació pública i empoderar els ciutadans i ciutadanes per participar en els processos públics, ens sembla un error realment important.

En tot cas, la moció d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa intenta incidir en aquest aspecte, en qualitat democràtica, i nosaltres li donarem suport. Més enllà del punt segon, que no sé si al final es retirarà o no es retirarà, el punt segon de la segona part, ens sembla absolutament encertat tot allò que es planteja en la moció. Algú pot estar en contra, per exemple, d'un pacte anticorrupció subscrit per totes les forces parlamentàries? Hi ha algú que pugui estar en contra d'això? O algú pot estar en contra també de rebutjar el punt quart, en el qual es demana que es faci pública la declaració dels béns de diputats i diputades, garantint un espai d'accés a partir del portal web del Parlament? –tant d'aquell que tindran com d'aquell que tenen en el seu moment, perquè, lògicament, no podem conèixer variacions si no coneixem també el punt de partença. Qui és que es pot oposar també a una llei, a un projecte de llei de regulació i de foment de la participació ciutadana? Qui és pot oposar a qualsevol d'aquestes iniciatives que apareixen en el document? A nosaltres ens sembla que només s'hi pot

oposar aquell que tingui por de la participació, aquell que estigui satisfet amb allò que són les dades, que en aquests moments són preocupants, a nivell d'abstenció dels ciutadans o ciutadanes.

Nosaltres, per tant, donarem suport a aquesta moció, però, a més a més, plantejem –i voldria centrar la segona part de la intervenció– tres punts d'addició, nous, que voldria remarcar; dos que van en el mateix sentit, i un tercer que ens sembla també pertinent remarcar-lo.

Els dos primers concreten que totes aquelles fundacions lligades a partits polítics que hagin estat implicades en processos de corrupció o que tinguin alguna persona implicada en un procés de corrupció no puguin rebre diners públics. Els ciutadans o ciutadanes no entenen, no entendrien que això succeís.

I demanem una altra cosa, que en el seu moment es va negar; demanem que totes aquelles fundacions lligades a partits polítics que rebin diners públics hagin, també, de donar explicacions de tots aquells diners que rebin de fons privats, amb tota mena de detalls. No pot ser que es demanin diners públics i, per altra banda, no es doni un detall de tot allò que es rep de part privada.

I demanem també un altre punt d'addició, que ens sembla absolutament pertinent plantejar-lo en aquests moments, tenint en compte que hi ha un nou govern i que hi ha una nova cambra parlamentària, i és que el Govern implementi totes aquelles recomanacions o mesures que van sorgir en el seu moment de la Comissió d'Investigació de les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música.

Posar en aquests moments en valor totes aquestes mesures, ho repeteixo, en uns moments en els quals hi ha hagut canvi de govern, en el qual hi ha un nou parlament, amb noves forces polítiques, ens sembla absolutament pertinent. És més, i estem convençuts que tirarà endavant, perquè en aquell moment totes les forces representades, a excepció feta de Convergència, hi van donar suport i no veiem en aquests moments motius per tal que algun grup polític faci marxa enrere i no manifesti, mesos després, allò igual que va manifestar en el seu moment. Són observacions encertades, avui, deia, ja hi ha un procés judicial en marxa, però les recomanacions que en aquell moment es varen posar al damunt de la taula ens semblen més pertinents que mai.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Novament, diputats i diputades, sense honorables, ni senyors consellers, nosaltres creiem que estan passant coses bones en aquest moment de crisi, de crisi no només econòmica, de crisi institucional –hem de veure la part positiva–, que és

que qüestionem com funcionen les coses. Aquesta és la part positiva.

Jo crec que aquesta moció que feia Iniciativa, aquesta interpellació i ara moció, té coses bones, algunes d'elles que des de Ciutadans, i ho saben, venim defensant aquests darrers quatre anys, i que celebrem que siguem més i que siguem cada cop més els que creiem que no només s'ha de sentir al carrer, sinó que és que també ho hem de sentir aquí, des d'aquí dintre. I ho dic perquè parlaven de pacte anticorrupció, i és una de les propostes que lògicament hi estem a favor. Però jo els vull recordar una cosa. Nosaltres, a l'inici d'aquesta legislatura, amb compromís electoral i amb propostes concretes, vam enviar aquest pacte anticorrupció, amb deu propostes, a tots els grups parlamentaris, inclosa la presidenta del Parlament i el president de la Generalitat. Resposta? Cap ni una. Fa dues setmanes vam enviar una carta a tots els grups parlamen... (*Veus de fons.*) Resposta, cap ni una, a aquella carta de fa sis mesos. Fa poc vam parlar amb tots els grups parlamentaris, i és cert que ja hi han grups parlamentaris, entre ells Iniciativa –que ha inclòs aquest punt i que en parlarem–, que volem, que volem... (*Més veus de fons.*) Sí, sí, si hi han propostes que són coincidents, senyora Ortiz, si no és..., les idees no són de ningú, són d'aquells que les fan pròpies i les volen tirar endavant. Per tant, sense voler apoderar-nos de re, sí que volem que es tirin endavant.

I jo crec que hem de parlar ben clar. Aquí hem de traçar una línia entre els que volem reformes i els que volem immobilitisme, i és legítim ser immòbil davant el que passa, i ser reformista. I alguns hem decidit des de fa..., des que vam néixer, ser reformistes, ser valents i fer propostes. I d'altres... (*Veus de fons.*) Sí, senyor Teixidó, als altres els costa una mica més; a vostès els costa una mica, bastant més. Jo els convido que passin a la línia dels reformistes, dels reformistes d'avui, no dels dels anys vuitanta, que vostè ho era, dels d'avui, dels reformistes democràtics.

I jo..., m'agradaria plantejar aquí, al Parlament, que fem un front democràtic per fer reformes democràtiques, i vejam quants hi estem disposats, i, en allò que tinguem en comú, som-hi. És a dir, no hi donem més voltes. Al tsunami social que ve, amb la crisi que tenim, de valors institucionals, cívics, i també de la crisi de les mateixes institucions, si nosaltres des d'aquest Parlament no hi donem solució es buscaran altres solucions, que jo tinc la percepció que no són les més bones. Les bones són les que la democràcia participativa va de la mà de la democràcia institucional, de la democràcia representativa. No hi han dues democràcies, n'hi ha una, i han d'anar juntes...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

Sí, vaig acabant, senyora presidenta. Per tant, jo els demanaria que féssim un esforç de sumar-nos a aquelles propostes.

Nosaltres votarem a favor pràcticament de totes les propostes; després demanaré, presidenta, tres vots concrets per abstenir-nos. Però vull afegir en aquest pacte tres propostes molt concretes, coses que s'estan parlant al carrer. Nosaltres demanem que, en les imputacions per corrupció política, els partits, perquè per llei és molt complicat jurídicament..., els partits acordem no posar imputats per corrupció política a les llistes electorals; un pacte, entre nosaltres, no ho fem, perquè al final va contra tothom, eh? Una proposta.

Segona proposta, que, les subvencions que rebem els partits polítics, si hi han casos de corrupció, acceptem que aquelles subvencions públiques vagin destinades a cobrir subsidiàriament i civilment aquells diners que s'han esfumat o que s'han robat.

La presidenta

Senyor diputat!

Albert Rivera Díaz

Vaig acabant, senyora presidenta. Per tant, fem propostes concretes –si és que tenim menys temps...–, fem propostes concretes. Volem tirar endavant i demanem un front democràtic per fer canvis. Celebrem que Iniciativa ho proposi, celebrem que s'hagin fet altres propostes, però ens agradaria veure-hi a tothom, i especialment a la majoria, per poder aprovar-ho, perquè, si només sumem vint-i-sis, com s'ha vist abans, serà complicat. Jo els demano als que tenen la clau –al Govern, al Partit Popular, al Partit Socialista–, que no tinguin por, que s'hi sumin, que vostès també han de formar part d'aquest front democràtic.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Moltes gràcies, presidenta. El diputat Joan Herrera es referia al començament als sentits que volia reflectir aquesta moció. Jo crec que l'hem entès perfectament i coincidim en bona part, en el sentit, sense cap mena de dubte, i coincidim en bona part també en el contingut, tot i que voldria fer-li algunes reflexions també amb relació a l'opció per què s'ha mostrat aquesta moció, en l'estil de moció, que crec que tampoc ajuda.

En tot cas, parlant dels múltiples sentits estem completament d'acord que hem de canviar la manera de legislar. Justament per això –justament per això–, tenim un cas ben recent, que és el de les lleis de simplificació: ara en són cinc, no?; era una, s'ha convertit en cinc. Des del nostre grup hem treballat de manera intensa en un primer requisit, que enteníem, una premissa, per poder entrar en el debat en relació amb la llei òmnibus, la denominada «lleï òmnibus», i hem aconseguit un pas enrere del Govern de Convergència i Unió, que no

ho és tot, era la primera premissa, com deia, perquè, si no, era tant com negar el debat, el debat en aquesta cambra. I a això sí que ens hi hem d'oposar rotundament. Per això hem treballat en la línia que hem treballat fins ara, i seguirem a partir d'ara treballant pels continguts, que és el següent pas, evidentment, també molt rellevant d'aquests projectes de llei.

No estem d'acord, per tant, tampoc en la manera de legislar i volem millorar-la. Crec que nosaltres hem intentat fer un exercici en aquest sentit en els anys en què hem estat en el Govern. I creiem, per tant, que hem d'anar en aquesta línia també en el futur, i, per tant, llançar aquest missatge també cap al grup de la majoria.

I també creiem –l'altre sentit que manifestava el senyor Herrera– en una altra manera de representar els ciutadans. Crec que tots estem d'acord que el que ens hem trobat, la situació en què ens hem trobat en les darreres setmanes, ha posat el..., ha fet aflorar un problema que estava latent des de feia massa, massa temps, i que calen gestos –calen gestos–, cal demostrar que hem entès aquesta insatisfacció política i que ens interroguem sobre com hem de fer les coses. I crec que en aquest sentit la moció anava i feia una sèrie de propostes.

Tants sentits té la moció, probablement, com instruments acaba mostrant i acaba incorporant. I aquesta és la part crítica que li volia fer. Jo crec que tampoc ajudem excessivament en el debat quan col·loquem tants instruments en una mateixa moció que tots ells –tots ells–, probablement, tenen el seu lloc més adequat per ubicar-se. Però, ja dic, és una reflexió d'estil, eh?, i que crec que hem de respectar també, cada instrument, pel que serveix. I la prova és que algun dels punts d'aquesta moció crec que ja han esdevingut anacrònics simplement en el termini de quinze dies.

Entenem, per tant, que hauria de decaure el punt 1 del primer apartat, que fa referència a l'inici dels treballs de la ponència conjunta per a l'elaboració de la Llei de la transparència.

Entenem que hauria de decaure també el punt que fa referència a la llei òmnibus. Estiguem d'acord o no amb els continguts, com li deia, continuarem treballant, crec que cadascú des de la seva premissa, en aquests projectes de llei, però ja han estat aprovats pel Govern, els tenim admesos a tràmit en aquesta cambra, i, per tant, toca ara treballar-los des d'un altre punt de vista.

I amb relació a la resta de punts, i molt sintèticament, li diré que nosaltres ens posicionarem a favor, evidentment, de treballar en la línia que aquesta cambra, i per tant aquest país, pugui tenir una llei electoral; coincidim amb el contingut de la proposta que fa, i, per tant, hi votarem a favor.

Sobre el pacte anticorrupció, completament d'acord amb el títol, però és que no tenim res més que el títol. També li diré que crec que no és aquest el lloc per col·locar el contingut d'aquest pacte anticorrupció. I des d'aquest punt de vista, votarem a favor aquest punt. I, per tant, no creiem encertada tampoc la proposta que

ens feia Ciutadans, per ben intencionada que sigui. Crec que aquests temes s'han de residenciar allà on pertoqui, i no, en una moció, col·locar-hi ja tot el contingut d'un pacte, si és que vol realment ser un pacte.

Respecte a la publicitat de les declaracions de béns i interessos públics, no tenim cap mena d'objecció a fer-hi, tant a nivell parlamentari com a nivell d'alts càrrecs, i, per tant, a les dues modificacions que es proposa.

Pel que fa a les qüestions que pertoquen ja a govern, hem treballat..., nosaltres hem cregut sempre en la necessitat d'incorporar la participació ciutadana. I aquesta és una de les alertes més clares que ens arriben en aquest moment per part de la ciutadania. Per tant, hi donarem també..., a favor.

En canvi, no estem d'acord amb la proposta de la iniciativa reglamentària ciutadana. No hi hem cregut mai per la tecnicitat que comporta la figura del reglament, creiem que no s'adapta tan bé aquesta figura, malgrat que estiguem d'acord que la participació ciutadana s'ha d'incrementar allà on pertoca. En els reglaments, creiem que no hi encaixa, i des d'aquest punt de vista no donaríem suport a aquest punt.

En la regulació dels grups d'interès, res a dir, donarem suport a la proposta; crec que és un àmbit en què s'ha de treballar justament per oferir més transparència a la ciutadania, que és el que ens reclama.

I hem fet una esmena en el punt 6, respecte al tema de les agendes. Entenim que el que es volia dir eren les agendes públiques, evidentment, i no les agendes personals. I, des d'aquest punt de vista, hem fet aquesta petita esmena, que no vol ser altra cosa, entenc, que òbvia i tècnica.

I respecte a l'últim apartat, doncs, les modificacions que es proposen a la Llei orgànica de modalitats de referèndum entenc que les hem de llegir...

La presidenta

Senyora diputada, anirà acabant...

Laia Bonet Rull

...en la lògica... –acabo, presidenta, sí–, les hem de llegir en la lògica d'incorporar allò que ja diu la nostra Llei de consultes a la Llei orgànica de modalitats de referèndum. Per tant, benvingut sigui. Llevat d'un punt que no el veuríem..., no hi estaríem a favor, que és la possibilitat que afectin la revocació de mandat de càrrecs electes; a aquest no hi donaríem suport. I hi hem fet una esmena perquè entenim que hi havia una necessitat de corregir, d'explicar clarament aquesta possibilitat de regular la confirmació o revocació de lleis. Estem entenent que és la revocació de lleis, no la confirmació, que la cambra, evidentment, quan les aprova, les aprova, i ningú les ha de confirmar al darrere, malgrat el que diguin els del PP en relació amb l'Estatut i el Tribunal Constitucional.

I una esmena última, crec, de simplificació, però de respecte al seu contingut, a l'últim punt, que, si ens l'accepten, evidentment també hi donaríem suport.

En general, per tant, estem d'acord en la necessitat de treballar en aquesta línia. I simplement el que ens agradaria de cara al futur és que intentéssim col·locar cada instrument allà on cal i no suméssim aquestes enormes bosses d'instruments o de mesures que a vegades acaben dificultant l'acord entre tots. I crec que majoritàriament tots hauríem d'estar d'acord en les mesures que es proposen. Però potser això no ho facilita.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula per fixar la seva posició l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Bé, referent a la moció de qualitat democràtica, jo m'afegiria al que ha dit la il·lustre diputada socialista ara a l'acabar; penso que, doncs, s'han posat en una mateixa moció diverses matèries que podrien ser objecte de mocions separades, totes no, però algunes sí.

En tot cas, el meu vot a favor a tot el referent a la transparència dels sous públics, al que fa referència també a l'accés a la informació pública, a la Llei electoral, als referèndums, al règim d'incompatibilitats; també m'ha agradat la idea del registre de lobbys, i el que fa referència a l'agenda pública dels diputats o dels càrrecs públics, no?

Referent a la corrupció i que els ciutadans desenvolupin reglaments de lleis, o sigui que desenvolupin lleis mitjançant reglament, això no ho acabo de veure factible. En qualsevol cas, en el tema de la corrupció, jo volia fer una reflexió, que no em puc estar de fer-la, no? Penso que qui crea aquest estat d'opinió que el sistema és corrupte i que els polítics són corruptes generalment són els qui no se senten còmodes en el sistema democràtic, que es troben millor en altres règims o que volen condicionar el règim democràtic. I aquí s'han produït multitud de situacions d'aquestes. També els qui, en moments de màxima dificultat, com ara, màxima dificultat econòmica, alliberen les seves frustracions i els seus ressentiments, en aquest cas, contra els polítics. Bé. Corrupció equival a delinqüència, i la delinqüència, doncs, ja està, d'alguna manera, regulada pel Codi penal.

En qualsevol cas, sabem que la delinqüència es troba en tots els estaments de la societat. Hi ha, evidentment i desgraciadament, polítics corruptes, jutges corruptes, empresaris corruptes, treballadors corruptes...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant.

Joan Laporta i Estruch

...fins i tot, doncs, i amb tot el respecte, capellans corruptes. Aquí, doncs, realment..., però, de l'anècdota no podem fer la categoria. Perquè en aquesta qüestió de

la corrupció a mi em fa l'efecte que, o hi ha un gran complex per part d'alguns en aquest hemicicle, o hi ha certa mala consciència. Jo la tinc tranquil·la, i crec que la majoria d'aquí la tenim tranquil·la.

Per tant, tant parlar de corrupció, veritablement... –i acabo, presidenta–, si no és que vostès tenen més experiència i sigui un efecte de política terapèutica de cara als ciutadans, que si veuen que aquí ara fem un gran pacte anticorrupció sembla que tothom quedarà tranquil. Però, la veritat, penso que estem legitimant una falsedat que no cal. Perquè, ho repeteixo, aquí tenim la consciència molt tranquil·la, es treballa molt i es té una gran responsabilitat.

I, parlant del Codi penal, tots estem sotmesos al Codi penal; però és que, a més, nosaltres estem sotmesos al control de les urnes. I, per tant, hi ha un doble control, que crec que..., en fi..., hem de valorar, doncs, la nostra feina, i jo, vaja, participo d'aquest criteri.

En qualsevol cas, a la majoria de punts, votaré a favor de la moció, com he dit; però, en d'altres, votaré en contra, perquè crec que és posar-nos la bena abans de la ferida.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'ihustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, la moció presentada atempta contra la qualitat democràtica i contribueix a la desafecció política.

Iniciativa per Catalunya ha tingut la possibilitat de fer el que demana la moció estant al Govern –recordem que té set anys en el tripartit– i no ho va fer. El que ens preguntem és quantes consultes populars van convocar per revocar lleis o decisions del Govern tripartit?, quants reglaments van poder proposar als ciutadans amb el Govern tripartit? Cap ni un. I ara que són a l'oposició –ho recordem, només fa vuit mesos que encara estaven al Govern– reclamen que es faci el que van ser incapaços de fer.

Des del Grup Parlamentari del Partit Popular, no volem jugar aquest joc de la confusió. Quan ho podien fer no van fer res, i no van fer res perquè no van voler, no perquè no tinguessin instruments per fer-ho. I explicaré un exemple, només: en els pressupostos dels anys 2007 al 2010 vostès van destinar més de 55 milions d'euros al Programa de participació ciutadana i qualitat democràtica.

Volien fer des de l'oposició, de forma urgent, el que han estat incapaços de fer durant set anys de Govern tripartit. Per cert, aquell Govern es fa fonamentar en un pacte que era l'antífesi de la qualitat democràtica: el pacte del Tinell. El seu fonament era excloure un partit, un gran partit, de qualsevol acord amb qualsevol institució. I avui el senyor Bosch ha reafirmat, de

forma solemne, l'essència d'aquell pacte, i la senyora Bonet s'ha afegit a la festa. Aquesta és la realitat.

Per tant, ens volen donar lliçons, a nosaltres, de qualitat democràtica? Vostès a nosaltres?

Alguns punts de la moció han quedat obsolets; altres punts, que es reclamen en la moció, des d'aquesta cambra, ja s'han començat a treballar, ja els ho han dit. Avui, per exemple, s'ha constituït la Comissió de la Transparència. Per això ens preguntem quina és la finalitat que els impulsa a presentar aquesta moció. L'única resposta que se'ns acut és que alguns pretenen erigir-se en l'altaveu del moviment dels anomenats «indignats». Davant de la constatació que no ho són, no són la veu dels anomenats «indignats», a corre-cuita han de presentar iniciatives per intentar erigir-se en aquest altaveu.

Cal que tots plegats escoltem atentament aquest crit, que és un crit de desesperació i, en molts casos, de supervivència. Cal que tots plegats impulsem mesures concretes per contribuir, de forma efectiva, a la creació de llocs de treball, al manteniment i millora de la qualitat de vida dels ciutadans i a la millora del nostre sistema democràtic. La necessitat d'impulsar reformes i millores és un patrimoni de tots i una responsabilitat de tots, no és un patrimoni d'uns, no és un patrimoni de l'esquerra. Ens neguem que es redueixi a l'oportunisme polític o a l'intent d'algunes forces polítiques de treure un rèdit polític.

Al nostre país quan s'han aplicat les polítiques d'un govern d'esquerres és quan més atur s'ha generat i quan s'han produït retallades en els drets socials de ciutadans. Alguns des de l'esquerra volen recuperar velles receptes que han mostrat la seva ineficàcia. A Catalunya, la gestió del tripartit ha posat en risc els serveis públics i els drets socials. Tenen una responsabilitat directa i no val vindre aquí i fer veure que això no va amb vostès, com fa vostè, senyor Boada.

Vam escoltar el senyor Herrera molt atentament en la interpellació al Govern que justifica aquesta moció, i cal denunciar la perversió de la seva tesi. Ens pot explicar com va, això? Abans, amb el Govern tripartit sí que hi havia qualitat democràtica i es dialogava amb la societat, i ara no. Vostès tenen un vell estil: el tripartit sí que tenia legitimitat per aprovar les lleis en aquest Parlament, i ara, si el mateix Parlament vol aprovar-ne de noves o modificar les lleis, no té legitimitat; el vell discurs, que si el fa l'esquerra està legitimat i si el fan altres no tenen legitimitat. Encara no fa ni un any que estaven en el Govern, i amb el tripartit era més democràcia?, i ara és menys democràcia? És això el que realment vostès, de fons, estan plantejant en la seva interpellació i en la seva moció. No admetem que siguin vostès els que ens atorguin patents de legitimitat.

El nostre grup parlamentari està, com hem dit abans, per treballar, per impulsar mesures que contribueixin a la creació de llocs de treball, al manteniment i millora de la qualitat de vida dels ciutadans i a la millora del nostre sistema democràtic. No estem ni per a l'oportunisme polític, ni per a la hipocresia política, ni per admetre que només l'esquerra té legitimitat, perquè és fals.

I, respecte a l'esmena d'Esquerra Republicana, referent a la comissió d'investigació, al nostre entendre tenen tota la seva vigència i legitimitat les recomanacions de la comissió. No ha variat absolutament res. I el nostre grup no contribuirà a posar en dubte aquelles recomanacions: són plenament vigents; perquè la manera de plantejar una votació, en el fons, és plantejar, posar en dubte, aquelles recomanacions, i nosaltres no contribuirem a aquest joc. Les recomanacions són vigents i tenen tota la seva legitimitat i no cal plantejar una segona votació, perquè és innecessària.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Fixi-s'hi, senyor Joan Herrera —aquesta és una frase extreta del seu parlament fa escassament uns minuts. Diu: «Espero que aquesta cambra estigui a l'alçada i aprovi aquesta moció.» Fa uns minuts més, una horeta i escaig, quan parlàvem, doncs, de medi ambient, també el senyor, en aquest cas, Boada, també des d'aquesta veritat absoluta, ens repartia: «Vostès no són tan mediambientalistes, a vostès» —ho deia als socialistes— «gairebé els aprovem i nosaltres som aquí la perfecció.» Aquest és el problema de fons. Això és el que estem debatent.

Escolti, nosaltres podríem entrar en el debat, i ens ho hem plantejat i li ho dic honestament —li ho vaig dir ahir en privat, li ho dic ara des de la tribuna—, ens vàrem plantejar la possibilitat d'entrar a esmenar, evidentment que sí, perquè hi ha molts punts que podríem acordar-los; estem disposats a parlar-ne.

Fixi's si estem disposats a parlar-ne que, en alguns, aquest mateix matí hem creat, ja, les ponències —parlo de la llei de transparència—; fixi's que en d'altres, desplegament de l'article 122 de l'Estatut, tenim iniciatives i compromisos del Govern al respecte. I en trobaríem molts, d'aquests. I podríem entrar en aquest joc. Però, em sembla que..., em fa la sensació, un cop escoltada la seva interpellació, la seva intervenció d'avui i altres intervencions que s'han esdevingut al llarg d'aquest ple, que no és exactament d'això del que parlem. Em sembla que estem parlant d'una altra cosa.

I li llegiré, doncs, una mica les reflexions que vostès feien, o fan, en la introducció —que ja sé que no es vota— d'aquesta moció. Diu: «Estem a davant d'un govern autoritari, que elimina la participació social, que restringeix el paper del Parlament, que impedeix el debat polític.» Amb aquestes credencials, aquesta introducció, ens demana que ens adherim i que ens agenoïem a davant d'aquesta proposta, que li fem l'onada?

Escolti, això és el que vostès, al capdavant, ens vénen a dir. I fixi's en quina paradoxa ens trobem. Aquesta —i ho deia molt bé el meu company de files, el senyor

Teixidó— és una moció òmnibus. Vostès es queixen d'una llei òmnibus que el Govern ha seccionat, que amb sis-cents articles canviava vuitanta i escaig lleis, i vostès amb deu punts d'una moció en canvien deu. S'han fixat en aquesta paradoxa?

Nosaltres, què els diem? Home, doncs, miri..., per aquí no. I, lliçons de qualitat democràtica, lliçons de medi ambient, lliçons..., no. No acceptem que ens en donin. Nosaltres tenim la nostra veritat, que no és absoluta, i a més a més en som conscients, que no és absoluta. I els reconeixem que vostès tenen la veritat, i fins i tot els reconeixem, i li ho dic amb molta franquesa, que hi han punts d'encontre possibles. (*Veus de fons.*) Oi tant, que hi són!

Però és que em fa la sensació, escoltant la seva intervenció, les que m'han precedit, la manera com va interpellar, doncs, el Govern, que no es tractava pas d'això, sinó que es tractava d'alguna altra cosa, de dir: «Escolti, nosaltres, des d'aquesta veritat absoluta» —per cert, no practicada els darrers set anys—, «doncs, ara els direm què s'ha de fer amb qualitat democràtica.»

En trenta-nou lleis vostès no van fer tràmit d'informació pública. De tot el que van legislar en l'anterior legislatura, en trenta-nou lleis no van fer tràmit d'informació pública. Que, en aquesta llei òmnibus que vostès, doncs, critiquen tant i tant i que s'ha segmentat i que s'ha repartit en cinc lleis, s'ha fet un tràmit d'informació pública. O vol que li expliqui, d'aquelles en què van fer informació pública, què en van fer, del resultat? A la Llei del Parc Natural, doncs, de les illes Medes, del Montgrí i el Baix Ter, de les dues mil esmenes, ni una. (*Veus de fons.*) No..., a l'òmnibus, miri-se-les bé, perquè n'hi trobarà bastantes. Mirin-s'ho.

Aquest és el debat de fons. Aquesta és la qüestió substantiva i aquesta és la raó per la qual nosaltres els diem: «Doncs, escolti, qualitat democràtica? Parlem-ne, tant com vulguin. Ja ens hem assegut i hem formalitzat algunes ponències. Desplegament estatutari de l'article 122? Parlem-ne.» En d'altres temes, no hi estarem tant d'acord. El tema de les agendes? Escolti, cap problema. El dels lobbys? Parlem-ne.

Però, escolti... (*veus de fons*), ei!, no a instància d'una moció òmnibus, no des de la seva veritat absoluta, no des de les lliçons de veure qui és i qui és menys democràtica, i no des d'una invitació com la que se'n fa en la introducció mateixa. Diu: «Escolti, es que vostès impedeixen el debat democràtic, és que vostès atropellen el Parlament, és que vostès el tenen emmordassat...» Home!, escolti, de veritat la volen pactar amb nosaltres, aquesta moció? S'ha llegit, vostè, la introducció? De veritat, volen concertar amb nosaltres això?

Escolti, en el debat anterior —jo he estat molt present a l'hemicicle al llarg de tota la tarda, no el sé veure ara—, l'exconseller, el diputat senyor Ernest Maragall ens feia una reflexió, jo crec, molt i molt positiva en el sentit: «Home, no ho malbaratem tot, només per poder-nos penjar una etiqueta que nosaltres som més ambientalistes, més democràtics, de més qualitat, més... No ho malbaratem.» Hi ha camí per recórrer. Nosaltres també estem atents al que passa fora d'aquest Par-

lament, tant com vostès, com a mínim. I nosaltres també estem disposats i convençuts que hi ha moltes coses perfectibles i moltes a fer al llarg d'aquesta present legislativa. I, a més a més, tenim disposició de fer-ho. Però no, i perdoni l'expressió, no a base de mocions omnibus com la que vostès ens posen a sobre la taula.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor Calbó, a nosaltres ens interpel·la el que està succeint al carrer; a nosaltres, a Iniciativa Verds - Esquerra Unida i a la resta de grups parlamentaris. I aquí no es tracta de dir «el tripartit», «l'actual Govern»..., no, interpel·la a la manera de fer política i crec que n'hem de prendre nota. Ens dona instruments de democràcia quotidiana.

I, miri, nosaltres en prenem nota. Entenc que vostès no en prenguin, perquè, és clar, quan jo parlo del registre de lobbys no és una proposta nova, l'hem feta al Congrés dels Diputats. I qui hi va votar en contra, senyor Calbó? Partit Socialista Obrer Espanyol, Partit Popular i Convergència i Unió. La veritat és que no em va sorprendre que un partit amb tants imputats a les seves llistes votés en contra del registre de lobbys. Però, òbviament, nosaltres teníem, fa molts anys, eh? —fa molts anys—, la voluntat de tirar endavant aquesta proposta. I avui la reiterem i hi introduïm elements nous.

Segon element, abans d'entrar en les esmenes. Les regles del joc del Parlament, del seu Parlament, senyor Espadaler, són... (*Remor de veus.*) Presidenta, si us plau...(*Pausa.*) Gràcies..., bé, gràcies no, jo mateix he imposat l'ordre. (*Rialles.*)

La presidenta

Continui... —continui.

Joan Herrera Torres

Sí, sí..., les regles del joc d'aquest Parlament són regles del joc que queden clares.

Mirin, propostes d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, en matèria energètica, de mobilitat, en el tema nuclear, en matèria d'aprofundiment democràtic. Tenen dos denominadors comuns: són propostes d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, i, un altre denominador comú, sempre ens voten a tot que no —sempre ens voten a tot que no. La pregunta és: per què? I saben per què? Perquè vostès només dialoguen, pacten, transaccionen, si et plegues, si ens pleguem, als seus designis. Si algú parla que el rei va despul·lat, ni aigua. I aquestes són les regles del Parlament de Convergència i Unió. Aquesta és la realitat, senyor Espadaler.

I, miri, de què tenen por? Avui mateix han negat a un diputat en el seu dret l'accés a un expedient, l'expedient del Palau de la Música. Això és una manera democràtica de fer? (*Remor de veus.*) No, no, no ho és; i, per tant, vostès tenen l'obligació de normalitzar-ho. I si abans es queixaven, si abans el senyor Turull lamentava l'actitud del Govern d'entesa, ara el que ha de fer és precisament permetre l'accés del senyor Milà —permetre l'accés del senyor Milà—..., perquè, si no, vostè no tenia autoritat quan abans ho feia.

Miri, el que mostren avui és que el que no els agrada gens és ni els controls democràtics, ni el control dels lobbys, ni la transparència. Perquè, miri...

La presidenta

Senyor diputat, s'haurà de pronunciar sobre les esmenes.

Joan Herrera Torres

...ja està bé això —acabo ja, senyora presidenta—, perquè el que és evident és que aquests elements no els agraden. I si realment volen tirar-ho endavant proposin-ho. Però sap què passa? Que, de proposar-ho, mai —mai, mai.

Entorn de les esmenes, la veritat és que anàvem a acceptar les esmenes 1 i 4 del Grup de Solidaritat, però quan l'he sentit, li ho dic, senyor López Tena: no estem d'acord; nosaltres creiem que sí que s'ha de fer pública la declaració de patrimoni.

Entorn de les esmenes 2 i..., perdoni, sí, 2 i 3, nosaltres el que creiem és que cal encarar aquest debat, però d'una altra manera. Perquè, miri, sí, sí, quan parlem de les remuneracions als diputats, parlem-ne, i parlem també de la dignitat del diputat a l'hora de tenir instruments per al control del Govern i dels tècnics. I, miri, les polítiques socials, sap com es financen? Amb impostos —amb impostos. I el que hem de fer és incrementar els instruments de qualitat democràtica. I li proposo una cosa: treballem, però treballem per elements de transparència, tota —no ens guanyaran—, i treballem també per altres elements com la transparència entorn del registre de lobbys, la transparència entorn dels grups d'interès, i, en tot cas, també sobre un control sobre els sous, i també sobre com garantim que hi hagi més instruments precisament per a l'activitat parlamentària.

Entorn de l'esmena d'Esquerra, dir que les acceptem les tres amb una excepció —ja li ho he dit a en Pere Bosch—, que és l'esmena número 2, allà on posa « presents i passats », treure la paraula « passats »; així ho hem acordat.

Acceptar l'esmena de Ciutadans. En aquest cas, nosaltres hi afegiríem més coses, però, en tot cas, estem en línia global del que planteja Ciutadans, tot i que entenem que hi podríem incorporar altres elements.

I d'acord amb els tres punts que ens planteja el Grup Socialista.

Pel que fa a la moció, retirariem el punt 1 del primer apartat de la moció.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per tant, les esmenes d'Esquerra Republicana sí que les transacciona, les hi incorpora; de Ciutadans incorpora –(*veus de fons*) sí, menys «passats», sí– l'esmena, i del PSC les dues. (*Pere Bosch Cuenca demana per parlar.*) Pere Bosch, diputat, sí...

Pere Bosch Cuenca

Sí, senyora presidenta, és per una qüestió estrictament de votació, eh?, no és per fer cap... És per demanar, per part del nostre grup parlamentari, votació separada del punt 3 –del punt 3– de les esmenes acceptades –segons consta de la intervenció del senyor Herrera– del nostre grup parlamentari. I demanariem també la lectura d'aquest punt, eh? Seria l'esmena número 3, d'addició.

(*Pausa.*)

La presidenta

Un moment. Senyor Pere Bosch, vostè demana la lectura separada del punt 3 de la moció original? (*Pausa.*) No. L'esmena 3, que és el punt 9. (*Pausa.*) D'acord, molt bé. (*Albert Rivera Díaz demana per parlar.*) Sí, senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Presidenta, a efectes de separació de votació, demanariem de la segona part de la moció, on diu: «El Parlament insta el Govern de la Generalitat...», els punts 1, 2, 3, separats, i la del tercer...

La presidenta

Un moment –un moment. De la segona part de la moció, que vol dir el punt 2, ja... No. (*Veus de fons. Pausa.*)

Albert Rivera Díaz

L'1, 2, 3 de la segona part, votació separada. I, de la tercera part de la moció, el punt 1.

(*Pausa. Laia Bonet Rull i Alfons López i Tena demanen per parlar.*)

La presidenta

Ara. Senyor López Tena. (*Veus de fons.*) Doncs, un moment. Senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Presidenta, demanariem... –vaig per ordre, vaig per ordre–, demanariem votació separada... Entenc que del primer punt..., del primer apartat –perdó–, el primer

punt ha decaigut; per tant, aquí tal com està. En el segon punt demanariem votació separada de l'1 i del 3...

La presidenta

Per tant, del segon punt...

Laia Bonet Rull

Perdó, el segon apartat, eh?

La presidenta

Del segon apartat, el primer punt, que comença a «aturar», i el punt 3.

Laia Bonet Rull

Efectivament, del punt 1 i el punt 3, votació separada. I després, del tercer apartat, demanariem votació separada de l'incís del primer punt, «la revocació del mandat dels càrrecs electes». I finalment, pel que fa a l'esmena de Ciutadans, acceptada, demanariem que es votés allà on acaba l'enunciat i on comencen les mesures següents, on s'anuncien les mesures següents; per tant, aturar la votació després dels «quatre mesos», eh? «Aprovar un pacte anticorrupció subscrit per les forces polítiques del Parlament de Catalunya en el termini de quatre mesos...», aquí és on s'anuncien les mesures, aquí demanariem votació separada.

Gràcies.

(*Pausa.*)

La presidenta

Comencem –comencem. De la primera part, que hi han quatre punts, l'1 ha decaigut; per tant, es votaran el 2, 3 i 4. D'acord? (*Pausa.*) Anirem per passos, eh?: 2, 3... (*Veus de fons.*) Ai, perdó, senyor López Tena, sí, sí, digui.

Alfons López i Tena

Sí, gràcies, senyora presidenta. (*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de l'orador.*) ...al senyor Herrera, per al·lusions, quan ha dit: «En això no ens guanyaran.» Miri, és que no es tracta de guanyar –no és tracta de guanyar–, no es tracta d'una cursa, de guanyar una força política a una altra, en defensa de la democràcia o l'aprofundiment democràtic. Per tant, li demanaria que fos una mica més curós, perquè no treballem, nosaltres com a mínim no treballem per guanyar-los, ni a vostès ni a ningú, ni que ens guanyin en la defensa dels drets dels ciutadans, perquè Catalunya no sigui una dictadura electiva, com definia Hamilton, sinó una democràcia, com definia Madison.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem a la votació de la primera part de la moció, punts 2, 3 i 4.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 51 vots a favor, 57 en contra i 15 abstencions.

De la segona part, votem els punts 1 i 3 –de la segona part.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 22 vots a favor, 83 en contra, 18 abstencions.

Ara votem, de la segona part, la resta de punts, amb les esmenes incorporades. Segona part, resta de punts.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 52 vots a favor, 56 en contra, 15 abstencions.

Ara farem lectura de l'esmena número 3, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i la posarem a votació separada. (*Pausa.*) «Implementar les recomanacions i propostes de millora del dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música, aprovat per la Resolució 759/VIII del Parlament de Catalunya.»

Es posa a votació aquest punt.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 56 en contra i 15 abstencions.

Ara anem a la tercera part de la moció, i a l'incís del primer punt –a l'incís del primer punt–, fins.... La votació és: «la revocació del mandat dels càrrecs electes...», això, separat de la resta. Per tant, primer l'incís. Senyores diputades i senyors diputats, votem, de

l'apartat 3, l'incís que ha demanat el Grup Socialista, que és exactament: «la revocació del mandat dels càrrecs electes».

Passem a la votació.

Ha estat rebutjat per 23 vots a favor, 82 en contra i 18 abstencions.

Ara passarem, de la tercera part, a votar la resta del punt 1 i el punt 2, i ja hurem acabat. (*Veus de fons.*) Resta del punt 1, apartat número 2, de la tercera part.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 49 vots a favor, 56 en contra, 18 abstencions.

Falta una votació, que és (*veus de fons*) l'esmena acceptada de Ciutadans... (*Més veus de fons.*) Hi ha una esmena acceptada del Subgrup de Ciutadans, que és un punt 3, i primer es vota la primera part del punt 3, fins a «quatre mesos».

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 51 vots a favor, 57 en contra i 15 abstencions.

I ara, la resta de l'esmena de Ciutadans..., la resta d'aquesta esmena de Ciutadans.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 83 en contra i 15 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart del nou del vespre i tres minuts.